C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka_1-Jestrab_a_rybarka.pdb

PDB Name: Green Simon R-Jestrab a rybarka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Není to první vražda – ani poslední
Když seshora zazněl výkřik, který vzápětí zase umlkl, Jestřáb se prudce vztyčil v křesle. V příštím okamžiku vyskočil na nohy a se sekerou v ruce se vyřítil ze salónu. Rybářka běžela těsně za ním s taseným mečem. Proběhli chodbou a společně vyběhli do schodů. První výkřik patřil muži, ale nyní křičela žena a nebyla k utišení. Jestřáb ještě zrychlil, schody bral po dvou. Na horní chodbě se prudce zastavil, pátraje očima po nepříteli...
Oběť ležela zkroucená na podlaze, oči doširoka otevřené, vytřeštěné. Šaty měla prosáklé krví, jež se vpíjela do koberce kolem ní...
JESTŘÁB & RYBÁŘKA Válka proti zločinu nikdy nekončí

SIMON R. GREEN
Jestřáb & Rybářka

POLARIS

l
SKRYTÁ TEMNOTA

Haven je temné město. Úzké uličky se tísnily jedna vedle druhé, pros- té dřevěné a kamenné domy jako by se nahýbaly jeden k druhému pro oporu. Jejich převislá horní patra se navzájem klaněla jako unavení starci a bránila světlu proniknout do uliček pod nimi. Ale ani jejich stín neskýtal příliš velikou úlevu od letního žáru. Žhnoucí slunce pražilo na unavené město a vysávalo ze vzduchu veškerou vlhkost. Ulice byly vyprahlé, prašné a zamořené hejny much. Haven byl námořní přístav, a proto měl po celý rok dostatek deště, někdy snad až příliš. Až na období uprostřed léta. Dlouhé dny se pomalu vlekly a pálící slunce je měnilo v peklo potu, žízně a nekonečné únavy. Ve dne bylo příliš horko, než aby se dalo pracovat, v noci se kvůli němu nedalo spát. Stoupalo lidem do hlav a atmosféra byla napjatá, ale na otevřené rvačky bylo příliš velké vedro. Ptáci viseli na nebi jako temné stíny, nikde nebylo ani stopy po mráčku nebo chladivém větříku. Haven uprostřed léta byl líhní nepříjemností. Žár kalil lidem rozum a vynášel na povrch skrytou zlobu. Všichni vzhlíželi k nebi a modlili se za déšť, ale suché léto nebralo konce.
Jestřáb a Rybářka, kapitáni Městské hlídky, se bez spěchu ubírali Kramářskou uličkou, směrem k prohnilému srdci Severního okrsku. V takovém vedru se ani spěchat nedalo. V tmavé uličce plné stínů bylo snad o něco chladněji než ve většině města, což znamenalo, že horko zde bylo jen mírně nesnesitelné. Mouchy se rojily kolem hromad odpadků a bzučely nad otevřenými kanály. Ohyzdné domy byly zčernalé od sazí z nedaleké koželužny a teplý vzduch silně čpěl kouřem a tříslem.
Jestřáb byl vysoký, tmavý a už dávno ne pohledný. Přes pravé oko měl černou hedvábnou pásku a pravou tvář mu brázdilo několik starých jizev vytvářejících na opálené kůži světlé čáry. Měl oblečenou prostou bavlněnou košili a kalhoty, ale neobtěžoval se s nošením černého pláště který byl podle zákona uniformou hlídky. Na plášť bylo příliš horko a na to, aby lidé poznali, že patří k hlídce, je stejně nepotřeboval. O kapitánu Jestřábovi slyšel v Havenu každý. Nevypadal nijak impozantně. Byl spíš štíhlý a šlachovitý než svalnatý, ale pomalu mu začínalo růst břicho Kštici černých, po ramena dlouhých vlasů nosil sčesanou z čela a vzadu sepnutou stříbrnou sponou. Třicítku překročil teprve nedávno, ale ve vlasech už měl pár šedých pramenů. Na první pohled vypadal jako jeden z chlápků co se potloukali po městě a dělali problémy. Už nebyl tak mladý jako dřív, jako by měl nejlepší léta už za sebou. Ale nejeden člověk se po prvním pohledu na něj zarazil. V Jestřábově zjizvené tváři a v studeném pohledu jeho jediného oka bylo cosi, co umlčelo i toho nejopilejšího rváče. Na levém boku se mu místo meče houpala bojová sekera. A s ní to opravdu uměl.
Kapitán Rybářka kráčela po jeho boku a samozřejmost, s jakou napodobovala jeho držení těla a rytmus chůze pro- zrazovala, že jsou partnery už dlouhou dobu. Isobel Rybářka byla vysoká dobrých šest stop a dlouhé světlé vlasy jí sahaly až k pasu v jediném hustém pletenci. Byla jen o několik let mladší než Jestřáb a byla spíše hezká než vyloženě krásná. Ve tváři měla vepsánu chladnou strohost, která ostře kontrastovala s hluboce modrýma očima a smyslnou křivkou jejích rtů. Stejně jako Jestřáb měla oblečenou bavlněnou košili a kalhoty a byla také bez pláště. Polovinu knoflíků na košili měla rozepnutých, takže předváděla štědrou část svého poprsí a vyhrnuté rukávy košile odhalovaly

svalnaté a zjizvené paže. U pasu jí visel meč, o jehož jílec si pohodlně opírala ruku.
Jestřáb a Rybářka, kolegové a manželé, strážci městského práva. Známí, uznávaní i obávaní po celém Havenu, dokonce i v Severním okrsku, kde snad i krysy chodily v párech, aby se cítily bezpečněji. Jestřáb a Rybářka byli ti nejlepší a všichni to věděli. Byli čestní a neúnavní, což byla v Havenu nevídaná kombinace vlastností – ale hlavně byli nebezpeční.
Jestřáb se rozhlédl a lehce se zamračil. Kramářská ulička byla opuštěná, nikde nebylo vidět ani živáčka a to bylo... nezvyklé. Odpoledne valem přecházelo ve večer, ale přesto by se to všude mělo hemžit lidmi, kteří by nakupovali, prodávali a smlouvali. Zde v Severním okrsku bylo na prodej všechno, jestliže jste věděli, kde to máte hledat. Teď však byly všechny dveře kolem zavřené a okna pevně zabedněná navzdory dusnému parnu, nikde se nepohnul ani stín. Na pohled by se zdálo, jako by tu vládl stav obležení. Jestřáb se kysele usmál. Pokud byly jeho informace správné, pak tomu tak skutečně bylo.
„Vypadá to, že dnes v noci bude úplněk," řekla tiše Rybářka.
Jestřáb přikývl. „To zase vylezou šílenci. Nikdy nepochopím, kde v tomhle vedru berou energii zločiny už jen naplánovat."
„Uvědomuješ si, že je to nejspíš jenom další falešný poplach?"
„Jenom to ne, Isobel, už ne. Podle udání se schovávají právě tady, na konci téhle ulice. Prověřit to musíme."
„Tři měsíce," opáčila Rybářka rozčileně, „tři měsíce děláme na té lumpárně s dětskou prostitucí. A zrovna když to začalo vypadat, že jsme se někam dostali, bac ho! Přijde rozkaz shora a nás z případu stáhnou a pošlou nás hledat upíra!"
„No jo," přitakal Jestřáb. „To kvůli té šťáře u Kobylí hlavy. A stejně bych to udělal znovu, kdyby to bylo třeba."
Rybářka zachmuřeně přikývla.
Kobylí hlava byla zapadlá putyka v Solné uličce, na samé hranici chudinských brlohů ve Východním okrsku.' V horním patře byl bordel a říkalo se, že tam chodí zvláště ti, co se zajímají o děti. Prachy na dřevo, žádné otázky. Dětská prostituce byla v Havenu nezákonná už dobrých sedm let, ale stále se našli takoví, kteří měli zájem, aby trh zůstal otevřený. Stejně jako všude jinde i lidi z Kobylí hlavy se drželi v kšeftu občasnou pozorností na správném místě. Jenže pak někdo z nich udělal chybu a pokusil se koupit Jestřába a Rybářku. Proto se rozhodli poctít podnik svou návštěvou. U dveří se jim pokusil zastoupit cestu vyhazovač. Buďto byl ve městě nový nebo nebyl příliš bystrý. Jestřáb mu zasadil krátký rychlý úder rukou s napřaženými prsty pod hrudní kost. Vyhazovač zesinal v obličeji a pomalu se sklopil, skoro jako by se Jestřábovi ukláněl. Rybářka počkala, až byl předkloněný přesně v pravém úhlu, a pak jej sekla hranou dlaně do zátylku. Hromotluk klesl k zemi a nevydal ani hlásku. Jestřáb a Rybářka ho opatrně překročili, roz- kopli dveře a vtrhli dovnitř s chladnou ocelí v rukou.

Personálu a pasákům uvnitř stačil jediný pohled na ně, aby se v přeplněné místnosti rozhostilo hrobové ticho. Kouř stoupal k začouzenému stropu a oči přítomných žhnuly strachem a tlumeným vztekem. Jestřáb a Rybářka zamířili ke schodišti v zadní části spoře osvětleného lokálu. Před nimi se vytvářela ulička, jak jim každý co nejrychleji ustupoval z cesty. Pod schody se jim postavili tři muži s obnaženými meči. Byli velcí a svalnatí, s chladnýma, bystrýma očima. Ti věděli, jak se s mečem zachází. Jestřábova sekera zasvištěla a dva bojovníci padli k zemi, zatímco třetímu projel Rybářčin meč srdcem. Rychle překročili chladnoucí těla a vyběhli do schodů. V horním patře bylo ticho jako v hrobě. Jestřáb a Rybářka pomalu postupovali podél rovného zábradlí a vykopli dveře každého pokoje, na který narazili. Ti, kdo se v nich zdržovali, byli už dávno pryč.Většinou se vypařili hned při prvním náznaku potíží a seběhli po zadním schodišti.
Jedna z prostitutek ale utéci nemohla. Jestřáb ji našel samotnou v posledním pokoji. Měla strašně zmalovaný obličej a na sobě roztrhanou hedvábnou košili, která jí byla příliš veliká. Na krku měla řetěz přikovaný ke zdi a její záda nesla čerstvé stopy po biči. Krčila se na podlaze obrácená čelem ke stěně a s tváří přitisknutou na hrubá prkna tiše a bezmocně plakala. Nebylo jí ještě ani dvanáct.
Rybářka, která do místnosti vstoupila hned za Jestřábem, vztekle zaklela, když to uviděla. Řetěz byl příliš silný na to, aby se dal rozbít, a proto Jestřáb ostřím sekery vypáčil jeho závěs ze zdi. Rybářka se pokusila děvčátko utišit, ale bylo příliš vystrašené a mnoho jim toho neřeklo. Před dvěma lety ji unesli z ulice a přivedli sem. Její únosci jí uvázali kolem krku řetěz a od té doby pokoj neopustila. Jestřáb s Rybářkou ji přesvědčovali, že teď je volná, ale nevěřila jim. Chodí za mnou jeden pán, řekla jim tiše,

byl tady i dnes. Ten mne nikdy nenechá jít. Před ním mne nemůžete ochránit. Nikdo nemůže. Je vlivný.
Jeho jméno neznala. Nikdo se jí nikdy nepředstavoval.
Jestřáb a Rybářka se nikdy nedozvěděli, kdo to byl, ale opravdu musel mít vliv. Pouhé dva dny nato děvčátko někdo ubodal na ulici. Útočníka nikdy nedopadli. Jestřáb a Rybářka byli oficiálně odvoláni z případu a spolu s ostatními z Městské hlídky byli vysláni, aby pátrali po domnělém upírovi, který terorizoval Severní okrsek. Se svými nadřízenými se do krve pohádali a dokonce vyhrožovali, že odejdou od Městské hlídky, ale k ničemu to nebylo. Rozkaz přišel od někoho shora a o takových příkazech se nediskutovalo. Kleli a nadávali, ale nakonec se s tím smířili. Vyřídí si to později.
Navíc se zdálo, že se nějaký upír skutečně v okolí vyskytoval. Někdo v noci přepadal muže, ženy i děti a občas byla nalezena jejich těla vysátá do poslední kapky krve. Měli spoustu svědectví a stejně tolik podezřelých, ale zatím to nikam nevedlo. A pak za Jestřábem přišel ponocný. S hrůzou v hlase popisoval temnou postavu, kterou viděl, jak se krade z domu v Kramářské Uličce.
„V Havenu se to hlídkami jen hemží a ten chlap si musel pro tu svou historku vybrat zrovna nás," bručela Rybářka.
„Proč nás?"

„Protože jsme nejlepší," řekl Jestřáb. „Takže se přirozeně ničeho nebojíme. Dokonce ani upíra."
Rybářka se ušklíbla. „Možná by stačilo, kdybychom byli druzí nejlepší."
„To není můj styl," odbyl ji Jestřáb ledabyle. „Tvůj také ne."
Oba se tlumeně zasmáli. Ten veselý zvuk jim v tom tichu okamžitě připadl poněkud nepřístojný a Jestřáb si uvědomil, jak ztichlá může prázdná ulice být. Bylo to, jako

by kráčeli polorozpadlou vesnici v pralese, kterou její obyvatelé opustili, ale les ji ještě nestačil pohltit. Jediným zvukem zde byly jen jejich vlastní kroky, jejichž ozvěna se dutě odrážela od silných kamenných zdí lemujících uličku z obou stran. Navzdory horku pocítil Jestřáb náhlé zamrazení v zádech a na čele mu vyrazil studený pot. Potřásl zlostně hlavou. Teď nebyla vhodná chvíle na to, aby se poddával svým nervům.
Konečně se zastavili před zchátralou patrovou budovou na samém konci uličky. Ze zavřených vstupních dveří opryskala barva, zdi domu byly omšelé a drolily se. Za dřevěnými okenicemi se ukrývala dvojice úzkých oken. Jestřáb přejel dům pohledem a zamyšleně se zamračil. Bylo na něm něco zneklidňujícího, něco co nedokázal přesně pojmenovat. Něco jako zvuk, který je tak tichý, že jej takřka nezaznamenáte, nebo zápach tak slabý, že jej sotva ucítíte...
Jestřáb se otřásl a položil si ruku na sekeru, kterou měl u boku.
Upír... přízrak... ten, který se stále vrací...
Nikdy žádného z nemrtvých neviděl a ani neznal nikoho, kdo se s ním doopravdy setkal. Vlastně nevěděl jistě, zda v něco takového vůbec věří, na druhou stranu však ani nemohl s jistotou tvrdit, že by v to nevěřil. Svého času se setkával s démony a ďábly, vlkodlaky a vílami a všem se postavil se zbraní v rukou. Svět měl svá temná místa, jež byla starší než cokoliv, co kdy postavil člověk. A nebylo možné popřít, že v Severním okrsku v poslední době zmizeli lidé... a zvláště pak jeden určitý člověk.
„Takže?" řekla Rybářka.
Jestřáb se na ni podrážděně podíval, „Takže co?"
„No, budeme tu jen tak stát celé odpoledne, nebo něco podnikneme? Pokud sis nevšiml, slunce už je zatraceně nízko. A jestli tam ten upír opravdu je..."

„Máš pravdu. Nemrtví vstávají ze svých hrobů až po západu slunce." Jestřáb se znovu zachvěl, zlehka ji objal kolem nahých paží a neznatelně se pousmál. Ani on ani Rybářka si příliš nedělali hlavu z temnoty a z bytostí, které v ní žily. Zhluboka se nadechl, přistoupil přímo ke vstupním dveřím a halasně na ně zabušil pěstí.
„Jménem Městské hlídky, otevřete!"
Žádná odpověď. Ticho leželo na opuštěné ulici jako lehký závoj, který tu upustil sluneční žár. Jestřáb si otřel hřbetem ruky pot z tváře a pomyslel si, že si měl vzít láhev' vody. Také si přál, aby alespoň pro jednou jednal podle předpisů a počkal, až dorazí posily. Ale na to teď nebyl čas. Museli dostat upíra dříve než se probudí. A kromě toho, dcera radního Traska byla stále nezvěstná. To byl ostatně také důvod, proč bylo pátrání po upírovi najednou tak důležité. Dokud se držel v chudších částech města a lovil jen lidi, kteří stejně nikomu nechyběli, nikdo se o něj příliš nezajímal. Ale jakmile unesl dceru radního přímo z její ložnice a před zraky ječící matky... Jestřáb se kousl do spodního rtu. Měla by být ještě naživu. Upírovi prý trvá dva až tři dny, než svou oběť úplně vysaje, a ta se nemůže stát jednou z nemrtvých, dokud nezemře a znovu nevstane. Tak to alespoň tvrdí legendy. Jestřáb si odfrkl. Legendy nepokládal za příliš důvěryhodné.
„Měli jsme někam zaskočit a sehnat nějaký česnek," řekl najednou. „Ten by nás měl ochránit, ne?"
„Česnek?" opáčila Rybářka. „V tuhle roční dobu? Víš ty vůbec, co za něj chtějí na trhu? Musejí ho sem vozit z druhého konce země a podle toho si obchodníci taky účtují cenu."
„No dobrá, jenom mě to napadlo. To znamená, že v úvahu nepřipadá ani hloh."
„Přesně tak."

„Předpokládám, že s sebou máš alespoň špičatý kůl. Protože bez něj dovnitř nevlezu."
„Jen klid, lásko. Tady je." Rybářka vytáhla z boty silný dřevěný kolík. Měřil dobrou stopu a byl hrubě přitesán do ostré špice. Vypadal nebezpečně. „Pokud tomu rozumím, je to docela prosté," řekla skoro vesele. „Já ho zatluču upírovi do srdce a ty mu usekneš hlavu. Obě části pak spálíme, každou zvlášť, popel rozsypeme a máme to z krku."
„No jistě," řekl Jestřáb. „Úplná maličkost." Na chvíli se odmlčel s očima upřenýma na zavřené dveře. „Setkala ses někdy s Traskem nebo s jeho dcerou?"
„Traska jsem viděla včera na schůzi," odpověděla Rybářka. „Vypadal hrozně zničeně. Ty je znáš?"
„Jeho dceru jsem potkal před několika měsíci. Všiml jsem si jí jen letmo. Dělal jsem tělesnou stráž radnímu DeGeorgovi. Traskově dceři bylo právě šestnáct a vypadala tak... svěží a šťastná."
Rybářka mu položila ruku na rameno. „Dostaneme ji z toho. Zachráníme ji."
„Jo," řekl Jestřáb. „Jasně."
Znovu zabušil pěstí na dveře. Dělej to přesně podle předpisů... Zvuk zazněl do ticha a rychle odumřel. Nedočkali se žádné odpovědi ani z domu ani ze sousedství. Jestřáb ještě jednou přehlédl ulici. Vždycky mohlo jít o nějakou past... Teď však ne. Jeho instinkty by ho už dávno varovaly. Čtyři roky u Městské hlídky mu vytříbily smysly. Bez nich by je nepřežil.
„Tak dobře," řekl nakonec. „Jdeme dovnitř. Hlídej si záda, děvče. Budeme to brát pokoj po pokoji, přesně podle předpisů, a měj oči otevřené. Ano?"
„Dobře," přikývla Rybářka. „Ale dokud bude slunce na obloze, měli bychom být celkem v bezpečí. Upír nemůže opustit truhlu před setměním."

„Jasně, ale je možné, že tam není sám. Většina upírů si patrně drží lidské sluhy, aby je hlídali, když spí. Trochu jako ta příslovečná koza. Ochránce, který zároveň vábí oběti ke svému pánovi.“
„Ty sis o tom něco přečetl, že?“ zeptala se Rybářka.
„To si piš,“ odsekl Jestřáb. „Hned na začátku. Nechtěl jsem se nechat zaskočit jako minulý rok v tom případu s vlkodlakem.“
Zkusil stisknout kliku. Se skřípotem povolila a dveře se po lehkém zatlačení pomalu pootevřely. Panty vyčítavě zavrzaly a Jestřáb znehybněl. Pak otevřel dveře doširoka a hleděl do temného a prázdného prostoru. V šeru se nepohnula ani myš, jen stíny tiše zíraly ven. Rybářka přistoupila neslyšně k Jestřábovi, ruku na jílci meče.
„Zvláštní, že není zamčeno,“ poznamenal Jestřáb. „Skoro jako by nás čekali.“
„Pospěšme si s tím,“ odpověděla Rybářka šeptem. „Začínám z toho mít špatný pocit.“
Vstoupili dovnitř a přivřeli za sebou dveře, nechali si však malou skulinu. Člověk nemůže vědět, jestli nebude chtít rychle vypadnout. Stáli tiše a čekali, až jejich oči přivyknou tmě. Jestřáb sice měl v kapse kus svíčky, ale nechtěl ji použít, dokud to nebude nezbytné. Stačil by náhlý závan větru v nepravý okamžik a byli by bez světla, slepí a bezmocní. Bylo lepší nechat svůj zrak přizpůsobit temnotě dokud k tomu měli příležitost. Vedle sebe slyšel oddechovat Rybářku a lehce se pousmál. Věděl, jak se cítí. Trpělivě stát a čekat, to nebylo nic pro ně. Vždy se cítili lépe, když mohli něco dělat. Cokoliv. Jestřáb se zahleděl do temnoty. Ve stínech se mohlo skrývat leccos, mohlo je to pozorovat, a oni by o tom neměli ani tušení, dokud by nebylo příliš pozdě. Něco se k nim už možná tiše blížilo, s napřaženými pažemi a vyceněnými tesáky... Cítil, jak mu tuhnou rame-

na, a donutil se dýchat zhluboka a pomalu. Nezáleželo na tom, co je tam ve tmě čeká, měl svou sekeru a po boku Rybářku. Na ničem jiném nezáleželo. Když se jeho oči přizpůsobily šeru, z temnoty začaly postupně vystupovat obrysy úzké chodby. Byla úplně prázdná. Jestřáb se trochu uvolnil.
„Jsi v pořádku?“ zašeptal.
„Jsem,“ odpověděla tiše. „Jdeme.“
Na opačném konci chodby bylo prosté dřevěné schodiště vedoucí do horního patra. Z chodby vedly dvoje dveře, po každé straně jedny. Jestřáb vytáhl sekeru a potěžkal ji v ruce. Její váha mu dodávala pocit jistoty. Pohlédl na Rybářku, uviděl meč v jejích rukou a usmál se. Zachytil její pohled a ukázal na dveře po pravé straně, on sám zamířil k těm vlevo. Přikývla a tiše se odplížila.
Jestřáb pozorně naslouchal u svých dveří, ale všude vládlo ticho. Vzal za kliku, nejdříve dveře opatrně pootevřel a pak je kopnutím rozrazil. Vtrhl do pokoje a rychle se rozhlédl kolem sebe, sekeru v pohotovosti. Místnost byla prázdná a bez nábytku, stěny byly holé. Zavřenými okenicemi pronikalo dovnitř trochu světla, jež ředilo stíny. Ostění neslo stopy plísně a vše bylo pokryto silnou vrstvou prachu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se v tomto pokoji vůbec kdy bydlelo. Jestřáb postupoval pomalu vpřed a prkna v podlaze pod jeho váhou hlasitě praskala. Vzduchem se vznášel silný zápach shnilého dřeva a prachu, ale pod tím vším bylo cítit slabý, ale nepopiratelný zápach hniloby, jako by tu na dosah ruky leželo pohřbeno něco, co bylo už dlouho mrtvé. Jestřáb zavětřil, ale nebyl schopen říci, jestli tam ten jemný zápach skutečně je, nebo zda je to jen výplod jeho zjitřené představivosti. Rychle pokoj prohlédl, pozorně proklepal všechny stěny, ale nikde nebyla ani stopa po nějaké tajné chodbě nebo výklenku.

Zastavil se uprostřed místnosti, ještě jednou se rozhlédl kolem, zda na něco nezapomněl, a pak se vrátil zpět do chodby.
Rybářka už na něj čekala. Zavrtěl hlavou a Rybářka si zklamaně povzdechla. Lehce se pousmál. Věděl, že také nic nenašla – kdyby ano, byl by už slyšel hluk boje. Diplomacie nebyla její silnou stránkou. Jestřáb zamířil ke schodům a Rybářka mu byla v patách.
Stará prkna v podlaze vrzala a sténala pod jejich kroky a Jestřáb se zamračil. Pokud tu byl někdo, kdo upíra hlídal, musel už dávno vědět, že je v domě vetřelec. Ať šlápl kamkoliv, nějaké skřípající prkno okamžitě vyzradilo jeho pozici. Rychle vyběhl zbývající schody a stanul na horním patře. Ted‘ se cítil trochu méně zranitelně: kdyby mělo dojít k boji, měl tu alespoň více místa. Na podlaze ležela silná vrstva prachu a myšího trusu, dřevěné ostění bylo práchnivé a popraskané. Po pravé straně byla řada dveří. Vše se utápělo ve stejném šeru, jaké vládlo dole v přízemí. Jestřáb znovu pomyslel na svíčku ve své kapse, ale pak ten nápad zamítl. Když už je neprozradil zvuk, světlo by je odhalilo určitě. Opatrně se postavil k prvním dveřím a pozorně naslouchal. Neslyšel nic. Nevesele se pousmál. Kdyby se ukázalo, že dům je skutečně prázdný, cítil by se velice trapně. Pohlédl na Rybářku a dal jí znamení, aby mu kryla záda. Rychle přikývla. Jestřáb vzal ze kliku a ta pod jeho tlakem lehce povolila. Opatrně dveře pootevřel, zhluboka se nadechl a vykopl je. Vtrhl do místnosti s napřaženou sekerou, ale znovu se ukázalo, že pokoj je prázdný. Nemusel se ohlížet, aby viděl, jak se na něj Rybářka dívá.
Říkala jsem, že to byl planý poplach...
Neohlédl se. Tu radost jí neudělá. Rozhlédl se kolem sebe v šeré místnosti. Několik paprsků světla, které pro-

nikly dovnitř škvírami v okenicích, mu ukázaly skříň po levé a postel po pravé straně. Vedle jednoduché postele stála veliká dřevěná truhla. Jestřáb si truhlu podezíravě prohlédl. Vypadala, že má dobré čtyři stopy na délku a tři na šířku, dost na to, aby se do ní vešlo tělo. Zamračil se. Ať se mu to líbilo nebo ne, bude potřebovat více světla, aby si ji mohl pořádně prohlédnout. Přejel pohledem po místnosti a uviděl starou olejovou lampu, ležící na podlaze vedle postele. Shýbl se, zvedl ji a jemně s ní zatřásl. Cítil, jak se olej uvnitř přelévá sem a tam. Jestřáb se kousl do spodního rtu. Dům mohl vypadat opuštěně, ale někdo tu musel nedávno být. Vytáhl křemen a ocilku a lampu rozsvítil. Místnost zaplavila

zlatavá zář a vypadala náhle o něco menší a už ne tak hrozivá.
Jestřáb přistoupil k truhle a sklonil se nad ní. Nenašel žádný zámek ani panty. Pohlédl na Rybářku, ta pevně sevřela ve své levé ruce dřevěný kůl a kývla na něj, že může zvednout víko. Jednou rukou pevně sevřel sekeru a škubnutím víko otevřel. Když uviděli, že v truhle leží jen hromada starých prostěradel, Jestřáb si úlevou tiše oddechl a on i Rybářka se trochu uvolnili. Povlečení bylo pokryto odpornými skvrnami plísně a zjevně leželo v truhle už hezkou řádku let, ale Jestřáb ho stejně důkladně přeházel pro případ, že by snad něco bylo ukryto pod ním. Nebylo. Jestřáb si štítivě utřel ruce do kalhot.
Všechno šlo zatím příliš snadno a to ho znervózňovalo. Najednou pocítil nepřekonatelnou touhu něco udělat, zpřevracet celý dům vzhůru nohama, dokud nenajdou tu ztracenou dívku, ale věděl, že to nejde. Za prvé, pokud by nic nenašli, majitelé by z něj u soudu svlékli i jeho poslední kalhoty a za druhé, pokud tu upír přece jen někde byl, určitě se dobře schoval a těžko ho mohli najít jinak než opatrným a metodickým průzkumem.

Pokoj po pokoji, pěkně jeden po druhém, přesně podle předpisů. Dodržet správné postupy. A doufat, že z toho on a Rybářka přesto vyváznou bez úhony.
Klekl si na všechny čtyři a podíval se pod postel. Když proti němu ze tmy vyběhl veliký chlupatý pavouk, odskočil a tlumeně zaklel. Pavouk hbitě zase zmizel ve tmě. Jestřáb rychle získal zpět ztracenou rovnováhu a pak zpražil pohledem Rybářku, která se ze všech sil snažila ne- vybuchnout smíchy. Dařilo se jí to jen částečně. Jestřáb si něco zabručel, zdvihl z podlahy lampu a chvíli s ní kýval sem a tam. Pod postelí nebylo nic než prach.
Nic v truhle a nic pod postelí. Zbývala už jen skříň, nechal si ji až na konec, protože až příliš bila do očí. Byl to pořádný kus nábytku, skoro sedm stop vysoký a čtyři stopy široký. Jestřábovi prolétla hlavou poněkud nepřípadná myšlenka: Zajímalo by mě, jak ten krám dostali do schodů... Pevně sevřel kliku, kývl na Rybářku, aby se připravila, a pak prudce otevřel dveře. Uvnitř visela na řeznickém háku nahá dívka. Oči měla vytřeštěné a bylo zřejmé, že je už nějaký čas po smrti. Na krku se ji na bílé pokožce jasně rýsovaly dvě hluboké, ostře rudé ranky. Železný hrot řeznického háku jí vyčníval z pravého ramene těsně pod klíční kostí. Rána nekrvácela, což naznačovalo že dívka už byla mrtvá, když do ní hák zarazili. Jestřáb na sucho polkl, natáhl ruku a jemně se dotkl paže mrtvé dívky. Byla ledově studená.
„Zatraceně," zašeptal tiše. „Ale zatraceně."
„Je to ona, že?" zeptala se Rybářka. „Dcera radního Traska."
„Jo," řekl Jestřáb. „Je to ona."
„Upír musel být vyhládlý. Nebo možná jen tak nenasytný. Pochybuju, že jí zůstala v těle jediná kapka krve."
„Podívej se na ni," řekl Jestřáb chraptivě. „Bylo jí šestnáct a teď tu visí ve tmě na háku jako čtvrtka hovězího.

Byla tak krásná, tak živá... nezasloužila si takhle zemřít. Nikdo si nezaslouží takhle zemřít."
„Klid," řekla tiše Rybářka. „Uklidni se, lásko. Toho parchanta, co to udělal, dostaneme. Teď musíme to děvče sundat."
„Cože?" Jestřáb se zmateně na ni podíval.
„Musíme ji sundat, Jestřábe," opakovala Rybářka. „Zemřela na upíří kousnutí. Jestli ji tu jen tak necháme, stane se z ní jedna z nemrtvých. Alespoň toho ji můžeme ušetřit."
Jestřáb pomalu přikývl. „Ano, samozřejmě."
Společnými silami se jim podařilo sundat tělo z háku a vytáhnout ho ze skříně. Položili mrtvou na postel a Jestřáb se jí pokusil zatlačit vytřeštěné oči. Víčka nechtěla zůstat zavřená a nakonec je Rybářka musela zatížit dvěma mincemi, aby se pořád neotevírala.
„Ani nevím, jak se jmenovala," řekl Jestřáb. „Znal jsem ji jen jako Traskovu dceru."
Výkřik ho zastihl nepřipraveného. Než se stačil otočit, udeřilo ho zezadu něco těžkého. S útočníkem v objetí se svalil na podlahu a přitom mu sekera vypadla z rukou. Prudkým výpadem lokte zasáhl útočníka do žeber a vyprostil se z jeho sevření. Pak se odvalil stranou a zalapal po své zbrani. Útočník se vymrštil na nohy a Rybářka proti němu vyrazila s obnaženým mečem. Muž v poslední chvíli uhnul stranou a chytil ji za nataženou paži. Hlasitě vykřikla, když ji zaryl prsty do masa a přitlačil svaly na kost. Meč jí vyklouzl z ochromených prstů. Podařilo se jí uchopit útočníka za ruku, ale nemohla s ní ani pohnout. Byl silný, nepředstavitelně silný a ona se nedokázala vyprostit z jeho sevření.
Náhle ji odmrštil od sebe. Rybářka narazila do stěny a sesula se bezvládně na podlahu. Jestřáb se vyřítil vpřed

se sekerou v ruce a pak zůstal stát jako přimrazený, když
uviděl, kdo je záhadný útočník.
„Trask..." Jestřáb třeštil oči na nevýrazného muže ve středním veku, který před ním stál s příšerným úšklebkem v obličeji. Radní byl sotva střední postavy a hrozivě hubený, ale oči mu ve vyzáblém obličeji ohnivě plály.
„Byla to tvoje dcera, ty parchante!" zařval Jestřáb. „Tvoje vlastní dcera..."
„Bude žít věčně," řekl Trask a jeho hlas zněl nepřirozeně klidně a vyrovnaně. „Stejně jako já. Můj pán mi to slíbil. Zpočátku se moje dcera bála, nechápala to. Ale pochopí. Nikdy nezestárne a nezoškliví, nikdy nezemře a nebude navždy ležet ve studené zemi. Budeme silní a mocní a všichni se nás budou bát. Za to jen musím chránit svého pána před takovými blázny, jako jsi ty."
Vrhl se vpřed a Jestřáb se mu postavil se sekerou. Vší silou obou rukou udeřil a široké ostří lehce proťalo Traskova žebra. Radní vykřikl vzteky a bolestí a zapotácel se pozpátku k posteli. Jestřáb vytrhl zbraň z jeho těla a byl připraven udeřit znovu. Trask se podíval na svá žebra a uviděl krev, která mu prýštila z rozšklebené rány v boku. Pak si strčil prsty do krvavé díry, zvedl ruku k ústům a dočista je olízal. Jestřáb pozvedl sekeru. Trask mu oběma rukama vyrazil po krku a Jestřáb zalapal po dechu, jak se mu kolem hrdla sevřely Traskovy kostnaté prsty. Pokusil se máchnout sekerou, ale na tak krátkou vzdálenost mu nebyla k ničemu. Pustil ji a sevřel Traskova zápěstí, ale radní byl příliš silný.

Jestřábovi se zatmělo před očima a uslyšel, jak mu v uších hučí krev.
Vtom přiskočila Rybářka a sekla mečem po Traskově pravé paži. Lesklá čepel proťala sval a ruka radního bezvládně klesla. Trask se po Rybářce ohnal druhou, nezraněnou rukou, ale ona obratně uhnula a jediným pohybem

mu zarazila meč do srdce. Trask ztuhl a vytřeštil oči na čepel, vyčnívající mu z prsou. Rybářka vytrhla meč a Trask se zhroutil, jako by odstranila jedinou oporu, která ho držela na nohou. Padl naznak a kolem jeho těla se začala rozlévat kaluž krve. Podíval se na ně, pak světlo v jeho očích pohaslo a přestal dýchat.
Jestřáb se opřel zády o zeď a třel si pohmožděný krk. Rybářka strčila do Traska nohou, a když nereagoval, poklekla vedle něj a zkusila mu nahmatat pulz. Bezvýsledně. Spokojeně kývla hlavou a postavila se.
„Je po něm, ten parchant je mrtvý."
„Dobře," řekl Jestřáb a pak se zamračil, když uslyšel, jak drsně jeho hlas zní. Obvykle mu to nevadilo, ale teď se cítil ještě mizerněji, než jeho hlas zněl. „A ty jsi v pořádku, děvče?"
„Už mi bylo hůř. Myslíš, že to Trask byl ten upír?"
„Ne," odpověděl Jestřáb. „Na to nemá zuby. A kromě toho jsme ho viděli včera ráno na schůzi, vzpomínáš?'
„Hm, asi jo. Trask byl jen nastražená koza. Ale stejně bychom mu měli vrazit do srdce kolík. Jen tak, pro jistotu."
„Nejdřív se postaráme o tu dívku."
„Jistě."
Jestřáb jí zatloukl kolík do srdce. Nedělalo se mu to snadno. Traska přenechal Rybářce, zatímco usekl jeho dceři hlavu tak čistě, jak to jen dokázal. Rána vůbec nekrvácela, ale o to to bylo horší. Useknout hlavu Traskovi mu nečinilo ani ty nejmenší potíže. Když byli se vším hotovi, vyšli z místnosti a tiše za sebou zavřeli dveře. Jestřáb doufal, že mimo pokoj bude vzduch čerstvější, ale v tom se zklamal. Zdvihl olejovou lampu, kterou si vzal s sebou a v jejím mihotavém světle si pozorně prohlédl další dveře.
„Musí tu někde být," řekla tiše Rybářka.

Jestřáb pomalu přikývl. Podíval se na ni, uviděl v její levé ruce dřevěný kolík a zamračil se. „Kolik jsi jich s sebou vzala?"
„Tři," odpověděla klidně Rybářka. „Dva jsme použili na Traska a jeho dceru. Jestli je tu víc než jeden upír, jsme v pořádném průšvihu."
Jestřáb se v duchu pousmál. „Ty jsi vždycky uměla člověka uklidnit."
Malinko dveře pootevřel, o krok ustoupil a vykopl je. Dveře se rozletěly a do ticha zaznělo hlasité prásknuti, jak narazily do stěny. Ozvěna ještě dlouho rezonovala ve vzduchu, než konečně odezněla.
Jestřáb opatrně vkročil do místnosti, v jedné ruce lampu, ve druhé sekeru. Pokoj byl prázdný až na těžkou železnou postel stojící u protější zdi. Rybářka pomalu postupovala kolem stěn a proklepáváním zjišťovala, jestli neskrývají tajné dveře. Jestřáb se postavil doprostřed místnosti a pátravým zrakem se rozhlížel kolem. Je někde tady. Musí tu někde být. Přišel k posteli a podíval se pod ni. Nic než prach a stíny. Narovnal se a pohlédl na Rybářku. Zavrtěla hlavou a rozhlédla se znepokojeně kolem sebe. Jestřáb se zamračil a znovu se podíval na postel. A vtom se na jeho tváři pomalu objevil úsměv. Něco ho napadlo.
„Isobel, pojď mi s tím pomoct."
Společně odsunuli postel ode zdi a Jestřáb si ve světle své lampy velmi pečlivě prohlédl ostění. Koutky úst se mu roztáhly do krutého úsměvu, když ukázal na obrysy tajných dveří. Vsunul sekeru do spáry a pomalu zatlačil. Dřevo zapraskalo, hlasitě zasténalo a pak se celá část stěny otočila kolem skrytého čepu. Za ostěním byl tajný výklenek a v něm veliká truhla. Jak se na ni Jestřáb díval, najednou zjistil, že mu vyschlo v krku. Truhla byla sedm stop dlouhá a tři stopy široká a byla vyrobena z tmavě

červeného dřeva, které nedokázal určit. Po stranách a na víku byly vyřezávané runy a hieroglyfy. Ani ty mu nic neříkaly. Jestřáb se podíval na Rybářku, jež stála těsně za ním. V obličeji byla velice bledá.
„Tak pojď," řekla tiše. „Vytáhneme ji ven."
Truhla byla ještě těžší, než vypadala. Museli ji dostrkat do pokoje kousek po kousku. Odporně páchla. Byla z ní cítit krev, smrt a hniloba. Jestřáb musel často odvracet hlavu a připadalo mu, že za doušek čistého vzduchu by dal cokoliv. Když se jim konečně podařilo vytáhnout truhlu z výklenku do místnosti, kousek poodstoupili, aby si ji mohli lépe prohlédnout.
„Je pořádně velká, že?" poznamenala tiše Rybářka.
„To tedy je," přitakal Jestřáb. „Poslyš, hned jak ji otevřu, vrazíš do něj ten kůl. V okamžiku, kdy kůl bude, kde má být, useknu mu hlavu. Raději nebudeme pokoušet osud."
„Máš pravdu," přisvědčila Rybářka. „Už jsme spolu dělali všelijakou špinavou práci, ale tahle je rozhodně ta nejšpinavější."
„Mysli na tu dívku," řekl Jestřáb. „Jdeme na to."
V okamžiku, kdy se sklonili nad truhlou, víko náhle odskočilo a odhodilo je oba stranou. Upír se posadil a vycenil na ně své špičaté zuby. Jestřáb sevřel topůrko sekery tak silně, až ho zabolely prsty. Měl za to, že ví, jak asi bude upír vypadat, ale zmýlil se. Stvůra, která seděla před ním, snad kdysi mohla být člověkem, ale teď už jím rozhodně nebyla. Vypadala přesně jako to, čím byla teď: jako něco, co zemřelo, bylo pohřbeno a pak se samo vyhrabalo z hrobu. Tváře měla vpadlé a vrásčité a její mrtvolně bílá pokožka měla namodralý nádech. Oči měla špinavé žluté bez rohovky a sítnice, jako by jí bulvy vyhnily v důlcích. Z kostnaté lebky jí trčelo několik chomáčů bílých vlasů. Ruce měla příšerně hubené, z prstů se staly dlouhé kostnaté

spáry. Ale skutečná hrůza spočívala v jemnějších podrobnostech. Upírovo černé oblečení bylo shnilé a viselo na něm v cárech. Na mrtvé pokožce mu tu a tam rostl hřbitovní mech a lišejník. Hruď se mu nepohybovala, protože už nepotřeboval dýchat. A smrděl jako hnijící maso, které někdo nechal příliš dlouho na háku.
Jedním plynulým pohybem se v truhle postavil a upřel na Jestřába a Rybářku své prázdné žluté oči. Jestřáb se mimovolně odvrátil a jeho pohled padl na zavřené okno. Skrze škvíry v okenicích už neprosvítal jediný sluneční paprsek. Trvalo nám to příliš dlouho! Slunce už zapadlo... Upír elegantně vystoupil z truhly. Jeho bosé nohy nevydávaly na dřevěné podlaze žádný zvuk.
Rybářka pokrčila nos. „Hnusný smradlavý parchant. Ať si leží nebo stojí, jaký je v tom rozdíl? Uděláme to stejně, Jestřábe!“
Jestřáb pomalu přikývl, pak se bleskurychle vrhl vpřed a obouruč máchl sekerou po upírově krku. Stvůra zvedla kostnatou paži, aby úder vykryla. Sekera od ní odskočila a zavibrovala, jako by narazila do železného sloupu. Jestřábovi z toho otřesu zmrtvěly paže a měl co dělat, aby mu sekera nevypadla z rukou. Rybářka sevřela kolík jako dýku a zezdola jím vyrazila proti upírovi. Ten se jejímu výpadu snadno vyhnul a v příštím okamžiku jí uštědřil strašlivou ránu hřbetem ruky. Padla jako podťatá a zůstala ležet, v hlavě se jí zatmělo. V upírově vyzáblém těle dřímala nelidská síla. Rybářka nahmatala ztracený dřevěný kolík a těžce se zvedala na nohy. Upír se na ni podíval a pak se zachechtal tichým, obscénním smíchem.
Jestřáb se znovu rozmáchl sekerou. Upír zvedl hlavu, zachytil Jestřábův úder v polovině jeho dráhy a vyškubl mu sekeru z rukou. Odhodil ji stranou a napřáhl proti Jestřábovi své kostnaté paťáty. Ten rychle odskočil z jeho dosahu a zoufale se rozhlížel po jiné zbrani. Upír se znovu

zachechtal a sklonil se nad Rybářkou. Popadl ji za rameno a ona hlasitě zasténala, když se jí jeho spáry zaryly do masa. Po paži jí začal stékat pramínek krve. Zoufale se snažila z hrozného sevření vyprostit, ale nešlo to. Upír si ji pomalu přitahoval blíž a zeširoka se na ni šklebil, jako by jí chtěl předvést svoje špičaté zuby. Rybářka se znovu pokusila bodnout ho kůlem. Upír ji chytil za zápěstí a silně stiskl. Kolík vypadl Rybářce z ochromené ruky, odkutálel se stranou a zmizel kdesi ve tmě.
Jestřáb bezmocně přihlížel. Konečně našel svou sekeru, ale neodvažoval se na upíra zaútočit. Chladná ocel mu nebyla k ničemu. Potřeboval dřevěný kůl. Divoce se rozhlédl kolem sebe a jeho pohled padl na truhlu. Každý upír se před rozedněním musí vrátit do své rakve... Jestřáb dostal nápad a divoce se zašklebil. Postoupil o krok vpřed, zdvihl sekeru a zaťal jí ze strany do truhly. Tvrdé dřevo se pod sílou úderu rozštíplo a odlétlo z něj několik třísek. Jestřáb vytrhl sekeru a udeřil znovu. Celý bok truhly se rozpadl a třísky se rozletěly kolem. Upír odhodil Rybářku a vrhl se na něj. Jestřáb upustil sekeru. Popadl špičatý kus dřeva a vrazil ho stvůře do hrudi. Okamžik si stáli tváří v tvář. Žluté oči a rozšklebená tlama se zastavily kousek od Jestřábova obličeje. Upír se zapotácel a padl bezvládně na podlahu. Překvapeně zavyl a oběma rukama uchopil silnou třísku, která mu trčela z hrudi. Jestřáb k němu přiskočil, popadl sekeru a použil její plochou stranu, aby zatloukl třísku hluboko do upírova srdce. Upír řval a sápal se po něm paťáty, ale Jestřáb na to nedbal. Znovu a znovu bušil do kusu dřeva a zarážel jej hlouběji a hlouběji do upírovy hrudi. S každým úderem se mu vybavila tvář mrtvé dívky pověšené na řeznickém háku. Po chvíli si uvědomil, že upír se už nehýbe a Rybářka že klečí vedle něj.
„Už dost, Jestřábe. Už je po všem.“

Jestřáb pohlédl na upíra, jeho špinavé žluté oči nevidoucně zíraly do stropu a ruce s ostrými drápy ležely bez hnutí podél těla. Ještě naposledy zdvihl sekeru a divoce ťal stvůře po krku. Ocelová čepel hladce pronikla skrz a zasekla se hluboko do prkenné podlahy. Upír se rozložil, celý se propadl do sebe a za několik málo okamžiků z něj nezbylo nic než hromádka brachu. Jestřáb pomalu vydechl, vytrhl sekeru a posadil se na podlahu. Napětí z něj pomalu začalo vyprchávat. Unaveně pohlédl na Rybářku, která stále klečela vedle něj.
„Jsi v pořádku?“
„Žiju.“
Lehce se pousmál. „Takže jsme ho dostali. Nebylo to sice přesně podle předpisů, ale čert to vem. Člověk nemůže mít všechno.“
Oba se těžce zvedli ze země a chvíli se navzájem podepírali, než se cítili dost silní, aby dokázali sejít ze schodů. Traska a jeho dceru nechali tak jak byli. Spálení jejich těl mohlo počkat. Ted ať si svůj plat pro změnu zaslouží podpůrný oddíl. Pomalu se probelhali celým domem a vyšli na ulici. Kramářská ulička byla stále dusná a rozpálená, vzduch byl plný kouře a zápachu třísloviny, ale po tom, co viděli a zažili ve starém domě, jim připadala velmi příjemná.
„Víš,“ řekl Jestřáb zamyšleně, „určitě musí existovat snadnější způsob, jak si vydělat na živobytí.“

PŘÁTELÉ, NEPŘÁTELÉ A POLITICI
domě čaroděje nazývaného Huben právě začínal večírek. Byl to starý dům umístěný v jedné z lepších městských čtvrtí. Večírek se konal v salóně, příjemně prostorné místnosti zabírající celou polovinu přízemí. Stěny byly obložené vysokými panely z bukového dřeva bohatě zdobenými vyřezávanými motivy a na stropě se skvěla obrovská freska od jednoho z nejslavnějších malířů Havenu. Ale i bez toho všeho by Hubenův salón dokázal působit velkolepě už jen bohatou sbírkou neocenitelného starožitného nábytku. Elegantně prosté židle, stoly a komody se mísily s nábytkem v honosném stylu uplynulých desetiletí. Zásluhou čarodějova skvělého vkusu se oba protichůdné styly vhodně doplňovaly.
Mágovy večírky byly vyhlášené po celém Havenu, vždy se honosily vybranou společností, skvělým jídlem a hojností

vína. Zváni byli většinou příslušníci šlechty, ačkoliv ti pozvání přijímali jen zřídka. Ale nebylo pochyb, že od doby před čtyřmi lety, kdy se Huben zabydlel ve starém sídle DeFerrierů, šplhal mág vzhůru po společen-

ském žebříčku s rychlostí, jakou mu ostatní přistěhovalci mohli jen závidět.
Ne že by Huben byl v jakémkoliv ohledu snob. Své hosty si vybíral sám a na jeho večírcích se potkávali příslušníci elity z politických i obchodních kruhů, ať už si říkali jakkoliv. Dnešní večírek byl ale přísně soukromou oslavou pro několik blízkých přátel. William Blackstone slavil své první výročí nástupu do funkce.
Blackstone byl veliký podsaditý muž kolem čtyřicítky. Byl vždy dobře oblečený, zdvořilý a odzbrojujícím způsobem lehkomyslný. Měl úsměv politika a srdce fanatika. Blackstone byl reformista a neměl čas na kompromisy. Za jediný rok, po který byl ve funkci, udělal pro očištění Havenu víc než celá rada dohromady. To bylo příčinou jeho velké popularity v chudších částech města a nehynoucího nepřátelství mocných a bohatých, kteří se přiživovali na temných stránkách Havenu. Naneštěstí pro ty, kdo bohatli z chudoby ostatních, byl i Blackstone sám poměrně zámožný a svoje peníze za sebe nechával mluvit naprosto bez skrupulí. Koncem prvního roku jeho funkčního období byly sázky na jeho přežití druhého roku v úřadu v poměru tisíc ku jedné. Když to Blackstone slyšel, zasmál se a vsadil si sám na sebe tisíc zlatých.
Ted‘ právě živě rozprávěl s čarodějem Hubeném o svém dalším tažení proti dětské prostituci. Jeho manželka mu stála po boku. Kateřina Blackstoneová byla malá pohledná brunetka, asi pětadvacetiletá, a byla skoro stejně obávaná jako její manžel. Svého času byla jednou z nejlepších hereček, které kdy vystupovaly na Havenské divadelní scéně, a přestože sňatkem s Blackstonem udělala za svou minulostí tlustou čáru, její mistrovské zacházení se slovy často zanechávalo její nepřátele zahanbené a rozpačitě koktající. Měla vynikající cit pro trefné bonmoty a rafinovaně mas-

kované urážky. A když to bylo nutné, nebylo ji proti mysli ani zničit někomu pověst úplně.
Huben sám vypadal asi na pětatřicet, ale říkalo se, že je mnohem starší. Vysoký, s širokými rameny, ale přesto elegantně štíhlý, vždy oděný v čarodějnické černi. Jeho tmavý šat silně kontrastoval s jeho bledou pletí a ostře řezanými rysy. Hlas měl sytý a autoritativní a jeho bystrým očím nic neuniklo. Holil si hlavu, ale udržoval si tenounký knírek. Do Havenu přišel před čtyřmi lety bůhví odkud a hned se uvedl tím, že sám a jediný vyčistil nechvalně známou čtvrť zvanou Ďáblův spár.
Ďáblův spár se rozkládal na ploše jedné čtvereční míle a skládal se převážně z chudinských domků a uliček vedoucích do hlavních doků. Bylo to semeniště chudoby a zoufalství. Muži, ženy i děti do úmoru dřeli za hubenou mzdu a ceny zboží byly pečlivě regulovány tak, aby lidé z dluhů nikdy nevyšli. Ti, kdo se proti těmto podmínkám postavili, byli otevřeně zastrašováni a vražděni. Městská hlídka se Ďáblovu spáru raději vyhýbala, než by riskovala válku s bandami, které tu vládly. A pak přišel do Havenu čaroděj Huben. Sám a neozbrojen vstoupil do Ďáblova spáru, aby zdejší podmínky viděl na vlastní oči. Za dvě hodiny zase vyšel ven. Nedlouho nato byla povolána Městská hlídka, aby odklidila mrtvoly. Členové všech band byli do jednoho mrtví. A nikdo z nich nezemřel lehce.
Oslavy v Ďáblově spáru trvaly více než týden.
Jistí obchodníci se pokusili vyslat do Spáru nové lidi, aby obnovili staré kšefty, ale Huben je jednoduše navštívil jednoho po druhém a oznámil jim, že jakýkoliv pokus znovu otevřít robotárny bude považovat za osobní urážku.
Životní podmínky ve Spáru se začaly zlepšovat takřka přes noc.
Huben si dolil vína a vdechl jeho vůni.

„Nechápu, jak můžeš tu břečku pít, drahoušku,“ řekla Kateřina Blackstoneová. Na Vrchovině sice mají pár skvělých ovocných sadů, ale tamější réva nestojí ani za to, abys na ni šlápl.“
„Nemám na víno dost citlivé patro,“ připustil Huben klidně. „Ale tahle vína ze severu mají něco do sebe. Nejsou zrovna jemná, ale o jejich síle nemůže být pochyb. Kdyby to víno bylo už jen o trochu silnější, samo by vylezlo z láhve a skočilo po tobě. Nechceš ochutnat, Williame?“
„Možná trošku,“ řekl Blackstone a zašklebil se. ;;Doufal jsem, že se k večeru trochu ochladí, ale ať se propadnu, jestli poznám nějaký rozdíl. Vypadá to, že nás čeká další dlouhé a suché léto.“ Žíznivě si lokl vína, které mu Huben nalil, a uznale pokýval hlavou.
Kateřina mu jemně poklepala na rameno. „S tím pitím opatrně, víš, že ti víno vždycky stoupne do hlavy.“
Její muž kajícně přikývl. „Je to metla politiků. Ale má i své světlé stránky. Jelikož já trávím většinu večerů se sklenicí vody v ruce, jsem stále střízlivý a můžu poslouchat, když ostatním víno rozváže jazyk a přestanou být opatrní.“
„To je pravda,“ řekla Kateřina sladce. „Až se kolikrát divím, že rovnou nevytáhneš notes a neděláš si poznámky.“
„Mám vynikající paměť,“ opáčil Blackstone.
„Když se ti to zrovna hodí,“ odsekla Kateřina.
„Ale, ale,“ přerušil je rychle Huben. „Žádné hádky, prosím.“
„Ale jdi, drahoušku,“ řekla Kateřina. „To my se jen tak bavíme.“ Všichni tři se tomu zasmáli.
„Tak co, Williame, jak si stojí tvůj návrh nového zákona? Už jste ho projednali?“
„Vypadá to dobře,“ odpověděl Blackstone. „S trochou štěstí ho schválí koncem měsíce. A je už na čase. Většina

příjmů, které Haven má, je závislých na docích, a přesto je někteří majitelé nechávají v příšerném stavu. Jakmile se můj návrh stane zákonem, budou s tím majitelé muset něco dělat, místo toho, aby jen podpálili pár starých barabizen a hned si běželi do bankovního domu pro pojistku.“
„Ještě že jim na to rada poskytne nějaké dotace, jinak by to pro ně bylo příliš hořké sousto,“ řekla Kateřina.
„To byl jeden z tvých skvělých nápadů,“ přikývl Blackstone.

„Jsem zvědav, jak to bude fungovat," poznamenal Huben. „A mám tušení, že to nebude tak jednoduché."
„To není nikdy nic," odpověděl politik.
„A co ty, Hubene, jak pokračuje tvůj nejnovější projekt?" zeptala se Kateřina. „Nebo je to tajemství?"
Huben zavrtěl hlavou. „To není žádné tajemství. Obávám se, že se mi stále moc nedaří. Pravdomluvná zaklínadla nejsou jednoduchá záležitost. Všechny dosavadní pokusy vedly jen k doslovné pravdě. Nepočítají s jemnými nuancemi, jako jsou polopravdy a vytáčky. A pak je tu samozřejmě problém se subjektivní a objektivní pravdou..."
„Smiluj se, drahoušku," zasténala Kateřina a rozesmála se na celé kolo. „Myslím, že jsem už dostatečně poučená, že nemám strkat nos do čarodějnických tajemství. Magie je určitě jediná věc na světě, která je složitější než politika."
„Tak to jsi ještě nikdy nestrávila polovinu večera poslouchánim přednášky starého vojáka o taktice a strategii," řekl suše Blackstone. „A když o tom mluvíme, už dorazili Hightowerovi? Říkal jsi, že by měli přijít."
„Přijdou," přitakal Huben.
„Výborně," řekl Blackstone. „Potřebuji si promluvit s lordem Hightowerem. Měl by podpořit můj nový zákon,

ale už jsem ho neviděl více než měsíc. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby začal couvat."
„To si nemyslím," zavrtěl hlavou Huben. „Roderik je správný chlap, když ho poznáš trochu blíž. Tihle staří vojáci dokážou svým popisováním bitev, ve kterých bojovali, unudit k smrti, ale na jejich slovo je spolehnuti. Když řekl, že tě podpoří, tak tě podpoří. Můžeš s tím počítat."
„Nepotřebuji ani tak jeho podporu jako spíš jeho peníze," odtušil Blackstone. „Politici nemohou žít jen z potlesku. Politické kampaně, které vedu jsou nakladné. Potřebuji neustálý přísun zlata, aby se udržely v chodu, a ani mé zdroje nejsou neomezené. Zrovna ted' by se mi Hightowerovo zlato velice hodilo."
„Chamtivče," zvolala Kateřina afektovaně.
Na opačném konci salonu si Graham Dorimant a čarodějka zvaná Vizuela právě zavdavali ovocného likéru ze stříbrných poháru. Společnost dávala přednost silným a opojným vínům a ovocný likér byl jako osvežující nápoj dosti nedoceněný. Dorimant byl však známy tím, že pokud měl dost velikou žízeň, pil prakticky cokoliv. A současné horké období v něm probouzelo žízeň více než dostatečnou.
Graham Dorimant byl středně vysoký čtyřicátník s mírnou nadváhou. Často se smál a měl upřímné oči. Už více než tři roky pracoval jako Blackstoneuv politický poradce a ve svém oboru byl velmi dobrý. Měl encyklopedické znalosti volebního systému v Havenu a věděl o kdejakém kostlivci ve skříni. A občas nejen o kostlivcích. Tykal si s vetšinou radních a jejich personálem. Věděl, koho bylo možné přesvědčit, kdo se dal zastrašit a koho bylo možné koupit. Věděl, kdy je čas mluvit a kdy trochu přitlačit, ale co bylo nejdůležitější, sám neměl žádné politické ambice. Ideologie ho nechávaly chladným. Osobně nedával před-

nost žádné straně před ostatními. Blackstoneovi pomáhal prostě proto, že ho obdivoval. Dorimant byl líný, amorální a nezajímalo ho nic, co leželo za hranicemi města, nicméně přesto nalezl mnoho obdivuhodného na muži, jenž neměl žádnou z těchto vlastností, a přesto dokázal užívat života s vervou, kterou mu Dorimant mohl jen závidět.
Dorimant popíjel svůj ovocný likér a svůdně se usmíval na čarodějku Vizuelu. Pokládal se za miláčka žen a toužil po eleganci, na kterou však byl příliš líný. Nosil jen to nejlepší a nejmodernější oblečení, ale chyběl mu říz sebevědomého šviháka. Jednoduše řečeno, měl příliš silný smysl pro humor, než aby dokázal brát módu vážně. Jedinou jeho marnivostí byly jeho vlasy. Přestože měl čtyřicítku za sebou, vlasy měl stále černé jako uhel. Jen jich už nebylo tolik jako dříve.
Čarodějka Vizuela se na Dorimanta také usmála a požitkářsky usrkla ze své číše. Bylo jí něco přes dvacet a honosila se záplavou rusých vlasů, které se jí nespoutané vlnily až na ramena. Měla velmi bledou pokožku a její široké tváři vévodil pár uhrančivých očí. Bylo v ní něco divokého, byla jako lesní šelma, kterou ochočili teprve velmi nedávno. Muži tu divokost cítili a přitahovala je, ale i ti nejméně vnímaví instinktivně cítili, že pod jejím lehkým úsměvem, který jí nikdy nemizel z tváře, se skrývají velmi ostré zoubky. Vizuela byla na ženu dost vysoká, téměř pět stop a devět palců, ale byla velice štíhlá. V Dorimantovi vzbuzovala pocit, že kdyby si s ní chtěl něco začít, měl by ji nejdřív vzít do nějaké hospody a dohlédnout, aby si dala alespoň jedno vydatné jídlo. Takové paternalistické pocity byly pro Dorimanta něčím novým a nemilosrdně je potlačil.
„No, má drahá," řekl vesele, „jak se má náš ctěný pán? Stále zdravý a čilý díky vašim kouzlům?"

„Samozřejmě," odpověděla plaše Vizuela tichým, ale rozhodným hlasem. „Dokud jsem s nim, žádné kouzlo mu nemůže ublížit. A co vy, pane, chrání vaše rady jeho zájmy stejně dobře, jako má kouzla chrání jeho zdraví?"
„Snažím se," usmál se Dorimant. „Je přirozené, že muž tak čestný jako William musí nutně mít nepřátele. Je tak čestný a otevřený, že by to mohlo být až nezdravé. Kdyby tak chtěl tu a tam nad něčím přimhouřit oko..."
„To by už nebyl on a ani jeden z nás by už neměl zájem pro něj pracovat. Nemám pravdu?"
„Jako vždy, drahá," řek] Dorimant. „Dala byste si ještě trochu likéru?"
„Děkuji, myslím, že dala. Cítím se tu poněkud stísněné. Vy už si nedáte?"
„Snad později. Bojím se, že po tomto likéru se strašně tloustne, a já si musím hlídat postavu."
„To by neměl být takový problém," řekla sladce Vizuela. „Je jí víc než dost."
Dorimant na ni vyčítavě pohlédl.
Jestřáb a Rybářka stáli před dveřmi Hubenova domu a čekali, až jim někdo otevře. Čarodějův dům byla poměrně rozlehlá dvoupatrová budova postavená na vlastním pozemku umístěném na východním okraji města. Pozemek lemovala vysoká zeď téměř celá zarostlá silnou vrstvou břečťanu a byl přeměněn v jednu velikou zahradu, kde rostly podivné rostliny a nezvyklé květiny zasazené do okrasných vzorů, jež působily na oko lehce rušivým dojmem. Noční

vzduch byl přesycen množstvím rozmanitých vůní. Měsíční světlo jasně ozařovalo jedinou dlážděnou cestičku. Dům sám neměl žádný určitý vyhraněný styl. Jako by vítr, déšť a běh času chladily jeho zdivo. Prostě stál tam, kde

byl před stovkami let postaven, a právě z této jednoduchosti vyzařovala síla, která dům ochrání i během let, jež přijdou. Vstupní dveře byly veliké a pevné. Jestřáb váhavě pokukoval po zvonkové šňůře a uvažoval, jestli by neměl zazvonit ještě jednou, pro případ, že by ho napoprvé neslyšeli. Netrpělivě se zatahal za vysoký límec a přešlápl z nohy na nohu. Oba, on i Rybářka, na sobě měli oficiální uniformu hlídky v barvě zlaté a námořnické modři, přes kterou měli přehozené své nejlepší černé pláště. Těžké šaty škrtily, byly nepohodlné a bylo v nich horko. Protestovali proti nim, ale bezvýsledně. Hlídka musela vypadat co nejlépe, když byla pozvána do vysoké společnosti. Jinak by to na ni mohlo vrhnout špatné světlo. Jestřáb a Rybářka se s tím smířili. Protentokrát.
„Nech ten límec na pokoji," řekla Rybářka. „Celý si ho zmuchláš."
„Nesnáším společenské oblečení," zavrčel Jestřáb. „Proč jsme tuhle práci vůbec museli brát. Člověk by si myslel, že když se mu podaří oddělat upíra, dostane alespoň nějaký ten den volna. Cha, cha! Mohl jsem to vědět: rychlé hojící kouzlo a zase honem zpátky do práce."
Rybářka se suše zasmála. „Tomu se říká stinná stránka úspěchu. Vyřešili jsme upíří případ, na kterém si všichni ostatní vylámali zuby, takže nám hned dali další takový úkol: dělat ochranku Blackstoneovi."
Jestřáb smutně potřásl hlavou. „Jediný skutečně čestný radní ve městě. Není divu, že ho chce tolik lidí zabít."
„Mluvil jsi s ním někdy?" zeptala se Rybářka.
„Jednou mi na setkání s voliči podal ruku."
„A volil jsi ho?"
„No, ten druhý chlápek zase rozdával peníze."
Rybářka se rozesmála. „Neúplatný kapitán Městské hlídky. A on si tě koupil!"

Jestřáb se jen usmál: „To zrovna. Jeho peníze jsem si vzal, Blackstonea jsem volil stejně a řekl jsem jim, ať s tím dělají, co umí. Myslím, že jsem jim trochu pokazil náladu." Vesele se při té vzpomínce zasklebil.
„Stejně obdivuju jeho odvahu," řekla Rybářka, „i když o jeho zdravém rozumu bych to říct nemohla. Postavit se proti vší té špíně ve městě, na to člověk skutečně musí mít dobrý žaludek. Oč lip by se nám pracovalo, kdyby polovina našich nadřízených nebyla skrz na skrz zkorumpovaná."
Jestřáb souhlasně zabručel a znovu se zatahal za límec. „Co víš o tom mágovi, Hubenovi?"
„Nic moc. Je celkem mocný, což se od mága čeká, ale nenosí kvůli tomu nos nahoru. Rád pořádá večírky, ale jinak si žije sám pro sebe. Není ženatý a neprohání ženské. Ani chlapy, když na to přijde. Nikdo neví, odkud vlastně pochází, ale říká se, že byl královským čarodějem. Pak ode dvora z nejasných příčin odešel a usadil se tady, v Havenu. Udělal si dobré jméno ve Spáru. Vzpomínáš si na to?"
„Jistě," řekl Jestřáb. „Byl jsem v oddíle, který poslali, aby po něm uklidil tu spoušť. Ještě za týden jsme odtamtud tahali mrtvoly."
„Jo, máš pravdu," vzpomněla si Rybářka. „Já jsem tenkrát pracovala na případu ztracených zlatých prutů." Zamyšleně se na Jestřába podívala. „Bylo to zlé? Hodně jsem o tom slyšela..."
„Bylo to zlé," přisvědčil Jestřáb. „Nikdo z těch grázlů to nepřežil – nebyli žádni ranění, žádní umírající, jen mrtví. Pořád ještě nevíme, co je vlastně zabilo, ale ať to bylo cokoli, muselo to být něco strašného. Většina těl byla roztrhána na kusy. Nikdo nepochybuje o tom, že bandy byly špatné. Měly na svědomí hodně zlého, ale to, co potkalo je, bylo horší."

„A k tomuhle chlápkovi jdeme na večírek jako ochranka," řekla Rybářka a ušklíbla se. „No to je skvělé. Vážně skvělé."
Najednou se vstupní dveře otevřely a Rybářka zmlkla. Temnou noc prosvětlila příjemná záře jasného světla linoucího se z chodby za dveřmi. Jestřáb a Rybářka rozpačitě zamrkali, jak se jejich oči přizpůsobovaly jasu, a pak se zdvořile uklonili muži, který stál před nimi. Huben pohlédl na jejich pláště a oplatil jim pozdrav lehkým kývnutím hlavy.
„Williamova tělesná stráž. Pojďte prosím dál, jste očekáváni."
Ustoupil vzad a trpělivě počkal, až okolo něj projdou do chodby. Pak opatrně zavřel dveře, obrátil se a podal jim útlou, dobře pěstěnou ruku. Jestřáb jí pevně potřásl a zaťal zuby, když mu Huben začal drtit prsty v medvědím stisku. Nesnášel takové lidi. Nějakým způsobem se mu podařilo udržet si zdvořilý úsměv, a když se Huben obrátil k Rybářce, nenápadně si protáhl prsty. Čaroděj vzal Rybářčinu ruku a zvedl ji ke rtům. Jestřáb se lehce zamračil. Lidi, co dělali tohle, také zrovna dvakrát nemiloval. Rybářka se na mága zdvořile usmála. Vypadal jinak, než čekala. Podle toho, co jí Jestřáb vyprávěl o Ďáblově spáru, očekávala někoho... impozantnějšího. A to Huben se svýma vlídnýma očima a milým úsměvem zrovna nebyl.
Čaroděj si oba členy hlídky zamyšleně prohlédl. „Kapitán Jestřáb a kapitán Rybářka," řekl po chvíli. „Slyšel jsem o vás."
„Určitě nic dobrého," řekla Rybářka a Huben se zasmál.
„S tím upírem z Kramářské uličky jste odvedli dobrou práci. Nanejvýš působivé."
Jestřáb povytáhl obočí. „V Havenu se novinky šíří rychle."
Huben se usmál, „Mám své zdroje."

„Hm," řekl Jestřáb, „o tom nepochybuju."
„Následujte mě, prosím," řekl mág zdvořile. „Radní Blackstone je již zde spolu s mými dalšími hosty."
Provedl je chodbou k velikým dubovým dveřím po pravé straně. Otevřel je a ustoupil stranou, aby uvedl hlídku do

salónu. Hosté krátce pohlédli na Jestřába a Rybářku, zaznamenali jejich černé pláště a vrátili se ke své konverzaci. Jestřáb se kolem sebe rozhlédl a rychle zhodnotil situaci. Dvě veliká okna měla navzdory horku zavřené okenice. Jediné dveře vedly z místnosti na chodbu. Kdyby na to přišlo, nemělo by být těžké tohle místo ubránit. Pokud by se našel sebevrah, který by zaútočil na Hubena v jeho vlastním domě.
Huben přišel k Blackstonoevi a tiše s ním promluvil. Radní pohlédl na Jestřába a Rybářku, omluvil se Vizuele a spolu s Hubenem šel nové příchozí přivítat. Oběma jim krátce a pevně stiskl ruku typickým stylem zkušeného politika.
„Jsem rád, že jste tady," řekl jim energicky. „Cítím se mnohem bezpečněji, když vás teď mám po boku. Bude to jen na několik málo dní, než schválí můj návrh zákona. Pak už nebudu v nebezpečí."
„Opravdu?" pozvedla obočí Rybářka. „Podle toho, co jsem slyšela, máte v Havenu víc nepřátel než ministr financí, když přijde čas platit daně."
Blackstone se rozesmál. „Měl jsem na mysli bezprostřední ohrožení. Kdybych toužil po bezpečném povolání, nedal bych se na politickou dráhu."
„Takže, pane radní," řekl Jestřáb, „co byste chtěl, abychom vlastně dělali?"
„Dnes večer se prostě zamíchejte mezi hosty a dobře se bavte," odpověděl Blackstone s úsměvem. „Tady mi nic nehrozí, ne v Hubenově domě. I moji nepřátelé mají dost rozumu na to, aby neriskovali jeho hněv."

„Tady jsi vždy v bezpečí, Williame," ujistil ho Huben tiše. „Tento dům je chráněn proti všem druhům napadení."
„A teď, když nás omluvíte," řekl Blackstone a obdařil Jestřába a Rybářku zářivým úsměvem, „musíme tady s Hubenem ještě něco prohovořit. Nabídněte si něco k pití a najezte se."
Čaroděj s politikem se v živém rozhovoru vzdálili. Jestřáb a Rybářka se po sobě podívali.
„Pití zdarma," řekla Rybářka. „Možná, že to nakonec nebude zase tak špatná práce."
„Snad jo," přikývl Jestřáb.
Přemístili se ke stolu a nalili si ovocný likér. Jestřáb nad jeho chutí pokrčil nos, ale stejně ho vypil. V pokoji bylo horko, měl žízeň a koneckonců, bylo to zadarmo. Na stole byly v zajímavých sestavách rozmístěny mísy s jídlem, zřejmě v mylném dojmu, že takto jídlo bude vypadat chutněji. Jestřáb nedokázal určit ani polovinu z nabízených pokrmů, přesto trochu ochutnal, jen aby ukázal svou dobrou vůli.
„Není to špatné," řekl neurčitě.
„To jsem ráda, že vám chutná," řekla Kateřina Blackstoneová. „Huben je na své kulinářské umění mimořádně pyšný."
Jestřáb rychle spolkl, co měl v ústech, zatímco si je žena radního oba zvědavě prohlížela. Působila celkem přátelským, lehce blahosklonným dojmem. Její pohled ulpíval více na Jestřábovi než na Rybářce a Jestřába napadlo, zda si uvědomuje, jak jí při tom svítí oči. Podle toho, jak se chovala, by napůl očekával, že se k němu každou chvíli nakloní a připíchne mu na prsa rozetu.
„Takže vy jste to nejlepší, čím Městská hlídka disponuje," řekla konečně. „Doufám, že jste tak neohrožení, jak se o vás říká."
„Snažíme se," odpověděl Jestřáb.

Kateřina mu pozorně pohlédla do tváře. „Ty jizvy rozhodně působí impozantně, drahoušku. Co se ti stalo s okem?"
„Prohrál jsem ho v kartách."
Kateřina se na něj zaraženě podívala a pak se zachichotala. Hned vypadala o něco mladší. „Drahoušku, myslím, že tohle kolo jsi vyhrál na body. Ochutnej kořeněné jehněčí, je vskutku výtečné. Mám pocit, že je v něm i nějaký chřest, i když mi není jasné, kde ho Huben v tuhle roční dobu sehnal. Mít známého čaroděje s sebou nese určité výhody, není-liž pravda?"
Na chvíli se odmlčeli a věnovali se jídlu. Rybářka se zakousla do studené česnekové klobásy a usmála se.
„Není to tak dávno, co by se nám tohle celkem hodilo."
„Cože?" zatvářila se Kateřina nechápavě. „Aha, ten česnek. Huben nám o tom upírovi vyprávěl těsně předtím, než jste přišli. Strašné stvůry. Opravdu jste ho zabili tak, že jste mu do srdce zatloukli dřevěný kůl?"
„Nakonec ano," odpověděl Jestřáb.
„S tím Traskem je to smutné," vzdychla Kateřina. „Nebyl sice nejlepší radní, ale svou práci odvedl. Přinejmenším jste u něj věděli, na čem jste. A jeho křeslo bylo rozhodující, víte. Teď budou muset být nové volby a bojím se pomyslet, kdo by se mohl dostat na jeho místo. Dávám přednost zlu, jež znám."
Jestřáb a Rybářka zdvořile přikyvovali a mlčeli. Neřekli nikomu, že Trask byl upírovým strážcem. Uvedli ho jako další oběť, stejně jako jeho dceru. Svým způsobem to byla pravda. A kromě toho, jeho vdova to už tak nebude mít lehké.
Kateřina Blackstoneová ještě chvíli něco štěbetala o tomhle a o tamtom a pak se odporoučela, aby si promluvila s Grahamem Dorimantem. Jestřáb se podíval na Rybářku.
„No," řekl suše, „co si o ní myslíš?"

„To mě podrž," odpověděla Rybářka. „Kateřina Blackstoneová, chovající se jako prostoduchá dámička z vyšších kruhů? To není ta žena, o které jsem toho tolik slyšela."
„Možná, že to má být nějaká zkouška. Třeba chce vědět, jestli jsme dost chytří, abychom to její divadýlko prokoukli."
Rybářka se pochybovačně zamračila. „No, možné to koneckonců je."
„Ve skutečnosti je to trochu složitější," řekla čarodějka Vizuela.
Jestřáb a Rybářka se prudce otočili a zjistili, že stojí těsně vedle nich. Jestřábovi sjela ruka k sekeře u pasu. Neslyšel ji přicházet... Vizuela si jeho pohybu všimla a lehce se usmála.
„Nejsem váš nepřítel, kapitáne Jestřábe. Vlastně jsem ráda, že jste tady. Měla jsem ohledně Williama zlou předtuchu."

Jestřáb s Rybářkou na sebe krátce pohlédli a znovu se věnovali útlé rusovlásce.
„Předtuchu?“ zeptal se Jestřáb pomalu. „Myslíte, že je v nebezpečí?“
„Ano. Jsem Vizuela. Jsem čarodějka. Mým úkolem je chránit Williama před magickými útoky. Tady v Hubenově domě by měl být poměrně v bezpečí. Nikdy jsem neviděla tolik ochranných kouzel pohromadě. Tenhle dům se jimi přímo hemží. A přitom... něco je tu ve vzduchu. Dělá mi to starosti. Poskytla jsem Williamovi nějakou dodatečnou ochranu, ale—“
„Cítíte něco určitého?“ zeptala se tiše Rybářka.
Vizuela zamračeně zavrtěla hlavou. „Nic konkrétního. Někdo tady nebo hodně blízko plánuje vraždu; obětí má být William nebo někdo, kdo je mu blízký. To je všechno, co vím.“
„Řekla jste to Blackstoneovi?“ zeptal se Jestřáb.

„Samozřejmě. Připadá mi, že to nebere dostatečně vážně.“
„Někdo tady, nebo hodně blízko,“ zopakovala Rybářka. „Možná bychom měli prohledat pozemky.“
„Už jsem to navrhla Hubenovi,“ pokrčila rameny Vizuela. „Řekl mi, že se bez jeho vědomí nikdo nedostane ani do domu, ani do zahrady.“ Vážně se podívala na Jestřába. „Pokud tomu nějak nezabráníte, někdo v tomto domě zemře. Dnes večer.“
Náhle se otočila a odešla. Jestřáb a Rybářka se za ní dívali.
„To nám ten večírek pěkně začíná,“ poznamenal Jestřáb.
„Taky ti to tak připadá?“ řekla Rybářka.
„Všimla sis,“ řekl Jestřáb zamyšleně, „že nám nevysvětlila, proč si tu Kateřina Blackstoneová na něco hraje?“
„Jo,“ přikývla Rybářka. „Zajímavé, že?“
Chvíli se dívali jeden na druhého, pak zavrtěli hlavami a dolili si ovocný likér.
„Kdo by k čertu mohl být tak zoufalý, že by se odvážil napadnout Blackstonea v Hubenově domě?“ uvažoval Jestřáb.
„Jasně, Huben není ten nejmocnější čaroděj, jakého jsem kdy viděl, ale určitě bych ho zařadil do první desítky. Musel bych mít zatraceně dobrý důvod, abych mu zkřížil cestu.“
„To je pravda,“ souhlasila Rybářka. „Když nic jiného, musí si být náš případný vrah zatraceně jistý sám sebou. Nebo je blázen. Nebo obojí.“
„Nebo ví něco, co my nevíme,“ dodal Jestřáb zachmuřeně. „Myslíš, že bychom měli Blackstonea varovat?“
„Ještě ne,“ řekla Rybářka. „Můžeme mu říct něco, co by už nevěděl? A kromě toho, jak říkáš, kdo by mu mohl tady ublížit?“

„Neexistuje tak dobře chráněné místo, aby si někdo dostatečně odhodlaný nedokázal najít cestu dovnitř,“ prohlásil Jestřáb. „Mimoto by se nemuselo jednat o přímý útok. Mohlo by to být něco, co bylo naplánováno předem.“
Rybářka pomalu přikývla. „Nastražené kouzlo nebo kletba. Nebo mohli otrávit jídlo.“
„Případně pití,“ doplnil Jestřáb.
Podívali se na své prázdné sklenice.
„Nepravděpodobné,“ usoudila Rybářka. „Vizuela řekla, že někdo plánuje na dnešní večer vraždu. Jednu, ne několik. Kromě toho si myslím, že by Huben byl schopen odhalit přítomnost jedu. Stejně jako kouzel.“
„Také mám ten dojem,“ přikývl Jestřáb. „Dobrá, jed můžeme vyloučit. Ale přímý útok je ještě méně pravděpodobný. Aby se zabiják dostal až k Blackstoneovi, musel by překonat všechny Hubenovy bariéry a pak si ještě probojovat cestu přes nás. V Dolních královstvích jsou zabijáci, kteří by to dokázali, ale nemyslím, že by byl Blackstone natolik důležitý, aby přilákal jejich pozornost. Ne, myslím, že nějaký druh magického útoku bude asi přece jen nejpravděpodobnější.“
„Jenže ta čarodějka přece říkala, že tento dům je střežený ochrannými kouzly.“
„Hm,“ potřásl Jestřáb znechuceně hlavou. „Vypadá to, že žádné jednoduché řešení asi není. Víš co, Isobel, alespoň jednou bych chtěl dělat na případu, který by byl prostý a nekomplikovaný. Jen tak pro změnu.“
„Takže co budeme dělat?“ zeptala se Rybářka.
„Budeme se držet blízko Blackstonea a budeme se koukat, abychom viděli.“
„To mi připadá jako skvělý nápad,“ řekl Dorimant.
Jestřáb a Rybářka si ho chladně změřili a Dorimantovi neuniklo, že jejich ruce přirozeně spočinuly na zbraních,

které jim visely u opasků. Zamrazilo ho v zádech. Jako politický poradce se Dorimant občas dostal do styku s velmi drsnými chlápky, ale jediný pohled na Jestřábovo chladné oko stačil, aby pochopil, že vše, co o těch dvou slyšel, byla čistá pravda. Tihle lidé byli doopravdy nebezpeční. Mírumilovně se na ně usmál. Snad si budou myslet, že čelo má zpocené z horka.
„Dovolte, abych se představil. Graham Dorimant, Williamův politický poradce.“
Jestřáb zdvořile přikývl. „A já jsem—“
„Ano, já vím, kdo jste,“ skočil mu do řeči Dorimant. „Každý v Havenu slyšel o Jestřábovi a Rybářce.“
„Konečně jsme slavní,“ odtušila suše Rybářka.
Dorimant se zasmál. „Čestní členové Městské hlídky jsou stejně vzácný jev jako čestný politik. To je důvod, proč jsem chtěl, abyste tělesnou stráž dělali právě vy dva.“
„Ta čarodějka říkala, že Blackstoneovi hrozí nebezpečí,“ řekla Rybářka. „Myslí si, že jej někdo chce zabít ještě dnes v noci.“
Dorimant se zamračil. „Neberte Vizuelu příliš vážně, kapitáne Rybářko. Ve svém oboru je dost dobrá, ale vidí nebezpečí

v každém stínu.“
„Ale Blackstone přece má nepřátele,“ řekl Jestřáb.
„No jistě. Který politik je nemá? A Williamova politika si zrovna neklade za cíl zvýšit jeho popularitu u těch, kteří svými špinavými obchody udělali z Havenu žumpu. Ale i tak mi můžete věřit, že tady je v bezpečí. Huben mi nedávno popisoval některá svá bezpečnostní opatření a mohu vás ujistit, že se do tohoto domu nedostane nikdo a nic, komu to Huben nedovolí. Věřte mi, dnes v noci se William nemá čeho bát.“
„Pokud se neukáže, že některý z hostů je zabiják,“ řekla Rybářka.

Dorimant na ni ostře pohlédl. „Kapitáne Rybářko, všichni na tomto večírku jsou Williamovi přátelé a jsou jimi už mnoho let. Ani jeden z nich by Williamovou smrtí nic nezískal. Jedinými osobami na tomto večírku, za něž se nemohu osobně zaručit, jste vy a kapitán Jestřáb. A o vás není známo, že byste byli nájemní vrazi.“
„Jistě,“ odtušil Jestřáb. „Placené je to slušně, ale pracovní podmínky jsou dost mizerné.“
Rybářka vážně přikývla. Dorimant se podíval z jednoho na druhého a nakonec se rozpačitě zasmál.
„Kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko, William se v tuto chvíli nachází pod silným tlakem. Jeho političtí oponenti dělají, co mohou, aby překazili schválení jeho návrhu, a vyskytlo se i několik výhrůžek zabitím. Obvyklé anonymní svinstvo. Myslím si, že když mu budete několik příštích dní nablízku, bude se cítit o něco bezpečněji. Jediné, co se po vás chce, je přilepit se na něj a nepustit k němu na vzdálenost paže nikoho, za koho se nezaručím. Rozumíme si?“
„Jistě,“ přikývl Jestřáb. „Osobního strážce jsem už dělal.“
„Dobře,“ řekl Dorimant. „Víte, že tu dnes s námi zůstanete přes noc?“
„Ano,“ přikývla Rybářka. „Neměli jsme sice čas připravit se, ale nepochybuji, že nám Huben obstará všechno, co budeme potřebovat.“
„Samozřejmě,“ ujistil ji Dorimant. „Promluvím s ním.“
Zazvonil zvonek u dveří a Huben šel otevřít.
Jestřáb se lehce zamračil. „Proč musí veliký čaroděj jako Huben běhat osobně otevírat dveře? To nemá žádné služebnictvo?“
Dorimant se usmál. „Huben služebnictvu nedůvěřuje. Nejspíš se obává, že by slídili po jeho tajemstvích. Profesní špionáž je mezi čaroději běžná.“

„Když už jsme u těch tajemství,“ řekla Rybářka, „co víte o Hubenovi, pane Dorimante?“
„Mnoho toho není. Potrpí si na soukromí. William ho zná lépe než já. Říká se, že byl dvorním čarodějem, ale pak se s králem nepohodl. O co se pohádali, to už se neříká. Obyčejně je Huben distingovaný. Nevzpomínám si, že bych ho kdy slyšel zvýšit hlas. Ovšem na druhou stranu dobře víte, co udělal ve Spáru...“
„To ano.“ Rybářka se zamračila a bezmyšlenkovitě pohladila rukou jílec svého meče. „Nevěřím čarodějům.“
„Málokdo jim věří,“ řekl suše Dorimant. „Ale Williamovi od Hubena nic nehrozí. Jsou to staří přátelé.“
Do salónu vstoupil Huben v doprovodu vysokého šlachovitého muže, kterému mohlo být stěží třicet let. Měl husté dlouhé vlasy a mohutný porost černých vousů, takže většina jeho tváře byla skryta před zvídavými zraky. Často se usmíval, ale jeho oči zůstávaly studené. Oblečen byl podle poslední módy a slušelo mu to, což si zasluhovalo uznání, neboť nová móda předepisovala těsně střižené kalhoty, krátký kožený kabátec s vycpávkami a límec sahající až pod bradu. Bylo by snadné označit ho za hejska, kdyby se mu u pasu nehoupal meč v notné ošoupané pochvě. Blackstone se ženou se odebrali přivítat nového příchozího.
„Tak tady máte člověka, kterému můžete nedůvěřovat,“ pošeptal jim Dorimant. „Edward Bowman. Williamova pravá ruka. Vynikající politik s prvotřídním intelektem. Dejte si na něj pozor, je to krysa.“
Jestřáb se zamračil a chtěl se zeptat na další podrobnosti, ale Dorimant už mířil k čarodějce. Jestřáb se znovu podíval na Bowmana. Huben s Blackstonem se zabrali do hovoru a nechali Kateřinu s Bowmanem o samotě. Jestřáb je sledoval zpod přivřeného víčka. Nebylo to nic konkrét-

ního, na co by mohl ukázat prstem, ale ve způsobu, jakým spolu mluvili, bylo něco neobvyklého... Byli příliš přátelští. Příliš často se smáli, byli do sebe příliš zabraní a dotýkali se jeden druhého také zdvořile, ale také příliš často.
„Hleďme,“ poznamenala Rybářka, „ti jsou opravdu rádi. Že se vidi, co říkáš?“
„Pravděpodobně to jsou jen dobří přátelé,“ řekl Jestřáb.
„Jistě, jistě.“
Znovu se ozval zvonek a Huben zmizel na chodbě. Blackstone se připojil ke Kateřině a Bowmanovi. Jestřáb je pozorně sledoval, ale nepostřehl mezi nimi žádné očividné známky napětí. Možná se všichni smáli příliš vesele a příliš často, ale byli to koneckonců politici. Jestřáb si povzdechl a sklopil zrak.
„Řekl bych, že ten zvonek znamená další hosty,“ řekl unaveně. „Přesně tohle nám tu chybělo, další podezřelí, na které musíme dávat pozor.“
„Děláš si zbytečné starosti,“ odpověděla Rybářka a znovu si nalila ovocný likér. „Podívej, všechno, co se po nás chce, je udržet toho chlapa naživu během následujících tří dnů, než schválí jeho návrh zákona. Potom už nebude pod takovým tlakem a nebude nás potřebovat. A ty tři dny ho před potížemi ubránit dokážeme.“
Jestřáb pokrčil pochybovačně rameny. „Nemám rád případy, na které se nemůžu pořádně připravit. O tom, co se tu děje, toho moc nevíme, a ještě míň víme o lidech, kteří jsou do toho zapleteni. Kateřina Blackstoneová nám tu hraje divadýlko. Vizuela ví proč, ale říct nám to nechce. Místo toho nám řekne, že radní Blackstone je v nebezpečí, právě zde, v jednom z nejlépe střežených domů ve městě. Blackstoneův politický poradce nás varuje před jeho pravou rukou, tedy před chlápkem, ze kterého se vyklube

dobrý přítel Blackstoneovy manželky. Všechno se mi to nějak nelíbí, Isobel.“
„Tobě se vždycky všechno nelíbí.“
„A obvykle se nemýlím.“
Rybářka se afektovaně zasmála. „Máme za sebou těžký a dlouhý den, lásko. Mluví z nás únava, to je vše. Blackstone je tady v naprostém bezpečí, to jenom my děláme z komára velblouda. Takže se napijeme a trochu se uvolníme, co ty na to?“
„Máš pravdu.“ Jestřáb se na ni láskyplně usmál. „Z nás dvou jsi vždycky byla ten rozumnější. Co bych si bez tebe počal?“
„To vážně netuším,“ opáčila Rybářka s úsměvem. „A teď si dáme pohov. Všechno bude dobré.“
Huben se vrátil do salónu a Jestřábovi se sevřelo srdce. Spolu s čarodějem vstoupil manželský pár ve středním věku, který Jestřáb znal až příliš dobře. Lord a lady Hightowerovi byli známými osobnostmi havenské společnosti. Pohybovali se pouze v těch správných kruzích, a znali všechny důležité lidi. Byli v pravém slova smyslu členy bohaté a vlivné elity, která v Havenu vládla. A kupodivu také patřili k Blackstoneovým nejsilnějším přívržencům.
Lord Roderik Hightower byl podsaditý muž střední postavy a mohlo mu být kolem padesátky. Měl krátké, ocelově šedé vlasy a jeho pronikavé tmavé oči vzdorovitě hleděly z drsné, větrem ošlehané tváře. Ještě před několika málo lety býval vrchním velitelem armády Dolních království a žijící legendou. V bitvě byl vždy v čele svých mužů a ustupoval jako poslední. Jako stratég neměl sobě rovného a jeho nervy byly ze železa. Voják snů. Stále byl svalnatý, ale už i na něm se začaly projevovat stopy stárnutí. Nebyl už tak rychlý, a když pršelo, začaly se mu ozývat staré rány. Než aby přijal úřednické místo, které mu nabízeli,

raději z armády odešel a okamžitě se začal poohlížet po nové výzvě, jíž by se chopil. Nakonec se dal na politiku a zahájil kampaň za očistu Havenu se stejnou rozhodností a se stejným gustem, jaké projevoval během své armádní kariéry. Jestřáb se s ním potkal přibližně před rokem. V Severním okrsku došlo k sérii vražd, které měl na svědomí vlkodlak, a Jestřáb byl jedním z vyšetřujících členů hlídky. Byl to zapeklitý a nechutný případ. Jestřáb nakonec stvůru odhalil a zničil, předtím ale ještě stačila zabít tři další muže. Jedním z nich byl jediný syn lorda Hightowera. Nadřízení se za Jestřába postavili, ale Hightower ho stále vinil ze synovy smrti.
Skvělé, pomyslel si Jestřáb. Přesně tohle jsem potřeboval. Další komplikace.
Zvědavě si prohlížel Hightowerovu manželku, lady Elaine, velmi zachovalou čerstvou padesátnici. Nosila šaty podle poslední módy, důstojně a elegantně. Navzdory dusnému počasí měla na sobě dlouhou, splývavou róbu a náhrdelník z polodrahokamů. Nepřetržitě se ovívala rafinovaně pomalovaným papírovým vějířem, ale jinak se nezdálo, že by na ni horko jakkoliv působilo. Měla ostře řezané rysy a navzdory svému věku vypadala stále velmi dobře. Svou dlouhou hřívu čistě bílých vlasů dávala na odiv jako přednost. Jedno s druhým, vypadala skvěle a byla si toho vědoma. Svého chotě držela ochranářsky za ruku a po Hubenově salónu se rozhlížela s výrazem ve tváři, který naznačoval, že si připadá jako na návštěvě v chudobinci.
Jestřáb pocítil takřka neodolatelné nutkání připlížit se za ni a nakopat ji do zadku.
Rybářka se ke svému manželovi naklonila. „Hightower...“ řekla tiše, „není to ten, co...“
„Jo,“ přikývl Jestřáb.

„Možná že už zapomněl.“
„Pochybuju.“
Hightower se rozhlédl po místnosti, všiml si Jestřába a Rybářky a lehce strnul. Pošeptal něco své ženě, která se na oba členy hlídky podívala, jako by právě vylezli zpod kamene. Váhavě pustila svého manžela a šla pozdravit Blackstonea. Lord Hightower na Jestřába chvíli hleděl a pak se za ním vydal přes celou délku místnosti. Jestřáb s Rybářkou se zdvořile uklonili. Hightower jejich úklonu neopětoval. Počkal, až se Jestřáb narovná, a pak si ho chladně změřil.
„Takže, vy jste Williamova tělesná stráž.“
„Tak jest, můj pane,“ odpověděl Jestřáb.
„Měl jsem tě dát vyhodit od Městské hlídky, dokud jsem mel příležitost.“
„Zasadil jste se o to všemi prostředky, můj pane,“ odpověděl Jestřáb klidným hlasem. „Naštěstí byli moji nadřízení seznámeni s fakty toho případu. Smrt vašeho syna byla tragická nehoda.“
„Kdybys dělal svou práci pořádně, byl by ještě naživu!“
„Snad. Dělal jsem, co jsem mohl, můj pane.“
Hightower si odfrkl a opovržlivě se podíval na Rybářku. „To je tvoje žena, co?“
„To je moje manželka a kolegyně,“ přisvědčil Jestřáb. „Kapitán Rybářka.“
„A pokud ještě jednou zvýšíte hlas na mého muže,“ dodala Rybářka chladně, „tak vám tady a přede všemi nakopu zadek.“
Hightower zrudl ve tváři a začal zlostně prskat nějakou odpověď, ale rychle zase zmlkl, protože si všiml jejího ledového pohledu a pochopil, že to myslí vážně. Hightower měl celoživotní zkušenosti s bojovníky a neměl ani

stín pochybnosti, že by ho Rybářka na místě zabila, kdyby si myslela, že pro jejího manžela představuje nějakou hrozbu. Pak si vzpomněl na některé věci, které o těch dvou slyšel, a najednou se mu nezdály tak úplně nemožné. Znovu si odfrkl, otočil se k hlídce zády a odkráčel zpátky ke své ženě tak důstojně, jak jen dokázal.
„Jak si člověk může získat přátele a působit na lidi,“ usmál se Jestřáb.
„K čertu s ním,“ zavrčela Rybářka. „Každý, kdo by měl zálusk na tebe, bude nejdříve mít co dělat se mnou.“

Jestřáb se na ni vesele zazubil. „Věděl jsem, že jsem musel mít nějaký důvod, proč jsem se s tebou dával dohromady.“ Pak jeho úsměv zmizel. „Měl jsem jeho syna rád. Nebyl v hlídce dlouho, ale myslel to vážně a vydával ze sebe všechno. Jen byl ve špatný čas na špatném místě, a proto zemřel.“
„Jak to vlastně bylo s tím vlkodlakem?“ zeptala se Rybářka. „To je další případ, o kterém ses mi sotva zmínil.“
„Není dohromady co říct. Ten případ špatně začal a šlo to s ním rychle z kopce. Neměli jsme dohromady čeho se chytit a i to málo, co jsme si mysleli, že o vlkodlacích víme, se většinou ukázalo jako nepravdivé. Podle legend je vlkodlak v lidské podobě velmi chlupatý, má dva prsty stejně dlouhé a na dlani má pentagram. To jsou všechno žvásty. A také by se vlkodlak měl podle legendy změnit ve vlka, když vyjde měsíc v úplňku, a nevrátit se do lidské podoby, dokud úplněk neskončí. Ten náš se mohl změnit z člověka ve vlka a zase zpátky, kdykoliv se mu zachtělo, po celý čas úplňku. To všechno nám boj s ním dost ztěžovalo. Nakonec jsme ho dostali. Obyčejně vypadající chlápek. Klidně bys kolem něj prošla na ulici a ani by sis ho nevšimla. Zabil jsem ho stříbrným mečem. Ležel na zemi, stříkala z něj krev a křičel, jako by vůbec nevěděl, co se

mu stalo. Nechtěl zabíjet, nutila ho k tomu vlkodlačí kletba. A nechtěl ani zemřít a nakonec už jen plakal jako malé dítě, které někdo trestá, a ono neví proč.“
Rybářka mu položila ruku kolem ramen a objala ho.
„Jak dojemné,“ řekl pobavený hlas. Jestřáb a Rybářka se otočili a uviděli, že napravo od nich stojí Edward Bowman a sardonicky se šklebí. Rybářka se beze spěchu odtáhla od Jestřába. Bowman natáhl ruku a Jestřáb ji chladně stiskl. Stejně jako Blackstone i Bowman podával ruku jako politik, rychle a neosobně. Potřásl si rukou i s Rybářkou.
„Líbí se vám večírek?‘‘ zeptal se a nestranně rozděloval svůj úsměv mezi ně.
„Má svoje světlé i stinné stránky,“ odpověděl Jestřáb suše.
„Máte pravdu,“ řekl Bowman. „Viděl jsem, jak mluvíte s Hightowerem. S jeho synem to byla velmi nešťastná záležitost. Uděláte lépe, když se mu vyhnete, kapitáne Jestřábe. O lordu Roderikovi se ví, že dokáže nenávidět velmi vytrvale.“
„Jaký má vztah k Blackstoneovi?“ zeptala se Rybářka. „Byla bych řekla, že muž jako Hightower, starý voják a šlechtic, bude spíš přirozeně konzervativní než reformista.“
Bowman se vševědoucně pousmál. „Za normálních okolností byste měla pravdu a musím říct, že tady se všichni pohybujeme v oblasti dohadů. Až donedávna byl Hightower odhodlaným zastáncem starých pořádků. Každá změna podle něj je vždycky k horšímu a reformy prosazují jen nespokojenci a zrádci. Pak si král povolal lorda Hightowera ke dvoru a oznámil mu, že sněm rozhodl, že už je příliš starý na to, aby dál vedl armádu, a že bude muset uvolnit místo někomu mladšímu. Moji špehové u dvora se shodují v tom, že lord Hightower jenom stál a hleděl

na krále, jako by nevěřil vlastním uším. Očividně nepředpokládal, že by se povinný odchod ze služby v padesáti mohl týkat někoho tak důležitého, jako je on. Král se k němu choval velice ohleduplně a dokonce Hightowerovi nabídl místo svého osobního vojenského poradce, ale Hightower o tom nechtěl ani slyšet. Když nemohl dál sloužit jako skutečný voják, raději rezignoval na svou funkci. Nejspíš sám nevěřil, že zajdou tak daleko. Jenže zašli.
Změnil se. Věnoval armádě třicet let svého života, ale protože sám rezignoval, neměl ani nárok na penzi. Ne že by nějakou penzi potřeboval, samozřejmě že ne, ale šlo mu o princip. Vrátil se sem, do svého domova a ke své rodině, ale usadit se nedokázal. Pokusil se nabídnout svou pomoc a zkušenosti radě, ale odmítli ho. Myslím si, že původně se k Blackstoneovi přidal pouze jim pro zlost. Říkal jsem vám, že dovede nenávidět vytrvale. Pak objevil reformu a od té doby je nesnesitelný. Neexistuje fanatičtější člověk než ten, který byl obrácen ve prospěch Poslání. Ale nepopírám, že je nám velice užitečný. Jeho jméno otevírá nejedny dveře v Havenu.“
„To by mělo,“ řekl Jestřáb, „jeho rod slušnou část města vlastní. A rodina jeho manželky patří k nejstarším ve městě.“ Zamyšleně se podíval na Bowmana. „A jak jste se k Blackstoneovi dostal vy?“
Bowman pokrčil rameny. „Líbí se mi jeho styl. Je to jeden z mála politiků, jež znám, kteří opravdu chtějí udělat něco pro to, aby se lidem v téhle krysí díře žilo lépe. Jsem v politice celý svůj život, můj otec byl radním až do své smrti, ale se mnou to nikam nevedlo. V politice nestačí být chytrý a myslet to dobře, musíte mít také osobní kouzlo. Nikdy jsem neměl talent získat popularitu. William ho má. Od prvního dne, kdy jsem ho potkal, mi bylo jasné, že to někam dotáhne. Ale v té době byl ještě nezkušený.

Promarnil spoustu příležitostí, protože si jich nevšiml. Takže jsme se rozhodli, že se spojíme. Já jsem poskytl zkušenosti, on styl. Nefungovalo to nejhůř. Šlo nám to celkem dobře a věci se nám dařily.“
„A on získal všechnu moc a zásluhy,“ dodala Rybářka.
„Nejsem ctižádostivý,“ řekl Bowman. „A zásluhy nejsou to jediné, o co v životě jde.“
„To nepochybně.“ Kateřina Blackstoneová se postavila po boku Bowmanovi a Jestřábovi s Rybářkou neuniklo, jakým způsobem vedle sebe stáli. „Povězte mi, kapitáne Jestřábe,“ řekla Kateřina a usrkla vína, „odkud vlastně vy a vaše žena původně pocházíte? Obávám se, že nedokážu tak docela zařadit váš přízvuk.“
„Jsme ze severu,“ odpověděl Jestřáb neurčitě. „Za Vrchovinou.“
„Vrchovina?“ zamyslela se Kateřina. „Tam je monarchie, ne?“
„Víceméně,“ řekla Rybářka.
„Dolní království vám musejí připadat zvláštní,“ řekl Bowman. „Myslím, že demokracie se na sever ještě nedostala.“
„Ještě ne,“ přisvědčil Jestřáb. „Když jsem se dozvěděl, že v Dolních královstvích ve skutečnosti vládne volený sněm, kterému předsedá konstituční monarcha s omezenou mocí, bylo to, jako by se mi obrátil svět vzhůru nohama. Jak si může říkat král, když nevládne? Ale myšlenka, že každý muž a každá žena by mohli mluvit do toho, jak to v jejich zemi bude vypadat, ta myšlenka se mi zdála ohromující. Není pochyb, že ten systém má své chyby, a většinu z nich jsem

viděl právě tady v Havenu, ale má také hodně do sebe.“
„Je to systém budoucnosti,“ řekl Bowman.
„Možná máte pravdu,“ připustil Jestřáb.

Zazvonil zvonek a Huben šel otevřít. Bowman a Kateřina ještě chvíli klábosili jen tak o ničem a pak se odebrali stranou a dali se do tichého hovoru. Rybářka je sledovala pohledem.
„Bowmanovi nevěřím, příliš se usmívá.“
Jestřáb pokrčil rameny. „Je to jeho práce. Je přece politik, ne? Ale všimla sis, jak se Kateřině rozzářily oči, kdykoliv se na ni Bowman podíval?“
„To ano,“ ušklíbla se Rybářka. „Určitě mezi nimi něco
je.“
„Drby, to je tvoje,“ řekl Jestřáb.
„Ale vůbec ne,“ namítla Rybářka. „Jsem jen romantická duše, to je všechno.“
Huben se vrátil do salónu v doprovodu vysokého, svalnatého muže kolem čtyřicítky. Jestřáb letmo pohlédl na nového příchozího a divže nerozlil svůj likér. Vedle Hubena stál Adam Lovec, pravděpodobně jeden z nejslavnějších hrdinů, kteří kdy kráčeli po Dolních královstvích. Svého času bojoval se všemi netvory, jaké si jen člověk dokáže představit, a ještě s několika dalšími. Sám osobně svrhl zlého barona Cadea z jeho skalního hradu a osvobodil stovky vězňů z jeho podzemních žalářů. Býval důvěrníkem králů a zastáncem utlačovaných. Sloužil v tuctech armád, bojoval za desítky věcí, přinášel pomoc a útěchu těm, jimž se nedostávala. Zvěsti o jeho hrdinských činech se rozšířily po celém známém světě a staly se námětem nespočetných písní a příběhů. Adam Lovec: démonobijce a hrdina.
Jak tam tak stál, byl o hlavu vyšší než kdokoliv v salónu a v ramenou skoro dvakrát širší než mnozí z nich. Vlasy, které mu sahaly až po ramena, měl už notně prokvetlé, ale stále ještě působil značně impozantním dojmem. Jeho oděv byl prostý, ale elegantně střižený. Lovec se rozhlédl

po místnosti tak jako se voják rozhlíží po bitevním poli, kývnutím zdravil známé a pak jeho chladné modré oči spočinuly na Jestřábovi a Rybářce. Zamířil přímo k nim, stiskl Jestřábovi ruku do svěráku své dlaně a poplácal ho po zádech. Jestřáb se pod silou úderů nahrbil.
„Slyšel jsem, jak jste vyběhli s upírem z Kramářské uličky,“ zahalekal Lovec. „Dobrá práce, kapitáne Jestřábe. Zatraceně dobrá práce.“
„Díky,“ řekl Jestřáb stěží popadaje dech. „Moje kolegyně mi pomohla.“
„Samozřejmě.“ Lovec krátce kývl na Rybářku. „Vedla sis dobře.“ Obrátil se zpátky k Jestřábovi. „Slyšel jsem o tobě jen to nejlepší. Tohle město ti vskutku za mnohé vděčí.“
„Jo,“ řekla Rybářka, „uvažujeme o tom, že si necháme zvednout plat.“
„Děkuji, pane bojovníku,“ řekl Jestřáb rychle. „Děláme, co je v našich silách, ale myslím, že máme před sebou ještě dlouhou cestu, než budeme tak slavní, jako je Adam Lovec.“
Lovec se usmál a mávl odmítavě rukou. „Bardi občas přehánějí. Chápu to tak, že jste tady jako Williamova stráž. Neměli byste mít žádné problémy, když na Williama dohlížím já a Huben. Přesto, možná se mi budou zálohy hodit. Ještě si s vámi promluvím, chci slyšet všechno o tom honu na upíra. Jednou jsem sám vlezl do celého hnízda těch prevítů, nahoře v Rozeklaných skalách. Špinavá práce.“
Energicky kývl a šel si promluvit s Blackstonem. Jestřáb a Rybářka se za ním dívali.
„Pořádný chlap, co?“ poznamenal Jestřáb.
„To bych řekla,“ souhlasila Rybářka. „Do sedmi stop mu moc chybět nebude. A viděl jsi, jaké má svaly?“

„Jo.“ Jestřáb se na ni pozorně zadíval. „Zdálo se mi to, nebo jsi s ním byla opravdu tak rychle hotová?“
„On byl rychle hotový se mnou. Zjevně patří k tem chlapům, co si myslí, že by ženská měla sedět doma, zatímco muž vykonává hrdinské činy. Už ses s ním někdy setkal?“
„Ne. Ale slyšel jsem většinu písní. Jestli je z nich pravdivá jen polovina, je to rozhodně pozoruhodný muž. Myslím, že jsem některým příběhům tak úplně neuvěřil, ale teď když jsem ho viděl... nevím. Vypadá rozhodně impozantně.“
„Správně.“ Rybářka usrkla ze své sklenice. „A taky velmi nebezpečně, pokud mu někdo zkříží cestu.“
Jestřáb na ni ostře pohlédl. „Lovec a zabiják? To je směšné. Co by vedlo velkého hrdinu, jako je Lovec, aby útočil na amatérského politika, jako je Blackstone? Mluvíme tu o muži, který svého času rozhodoval o osudech králů.“
Rybářka pokrčila rameny. „Já nevím. Všechno, co se o něm povídá, zní až příliš dobře na to, aby to mohlo být pravdivé, to je vše.“
„Žárlíš, protože blahopřál mně a tobě ne.“
Rybářka se zasmála a dopila sklenici. „Možná.“
„Kolik jsi toho už vypila?“ zeptal se Jestřáb náhle.
„Dvě nebo tři. Mám žízeň.“
„Tak si řekni o sklenici vody. Teď si nemůžeme dovolit se namazat. Hightower jen čeká, do čeho by nás namočil.“
„Zkazíš mi všechnu radost.“ Rybářka položila prázdnou sklenici a rozhlédla se kolem. Zdálo se, že se večírek začíná rozbíhat. Salón hučel směsici zvýšených hlasů, tu a tam se ozval i výbuch samolibého smíchu. Každá ruka třímala sklenici vína a už byly dopity první láhve.

Jestřáb odešel pohovořit si s Blackstonem o bezpečnostních opatřeních a nechal Rybářku o samotě. Bez zájmu se rozhlížela po místnosti. Společenské události nepatřily k jejím oblíbeným druhům zábavy. Drobné žertíky, zlomyslné

drby a přeslazená vína se nemohly rovnat posezení s přáteli u piva a dobrého jídla. Ne že by se nedokázala obejít i bez nich. Zdá se, že jsem prostě od přírody nespolečenská, pomyslela si Rybářka sardonicky. Pokrčila rameny, usmála se a pak zaujala o něco vzpřímenější postoj, neboť k ní přicházel Edward Bowman. Zdvořile se uklonila a on odpověděl lehkým přikývnutím.
„Kapitán Rybářka? A tak sama?“
„Pouze přechodně.“
„To je ale nepřijatelné; tak půvabná žena jako vy by nikdy neměla mít nouzi o společnost.“
Rybářka v duchu povytáhla obočí. Její tvář byla spíš zajímavá než krásná a ona to věděla. Uvidíme, co se bude dít...
„Já společnost příliš nevyhledávám,“ odpověděla opatrně.
„Ani mne dav příliš nepřitahuje,“ řekl Bowman a pobaveně se usmál. „Proč si nezajdeme někam, kde je více soukromí, jen my dva?“
„Nemyslím, že by se to Hubenovi zamlouvalo. Jsme jeho hosté. A kromě toho, jsem tu služebně.“
„Hubenovi to vadit nebude.“ Bowman se naklonil blíž a jeho hlas se ztišil až k šepotu. „Nikdo neřekne ani půl slova. Jsem významný muž, má drahá.“
Rybářka mu pohlédla přímo do očí. „Vy nevěříte na mrhání časem, že?“
Bowman pokrčil rameny. „Život je krátký. Proč ještě mluvíme? Mohli bychom dělat spoustu jiných a příjemnějších věci.“

„Neřekla bych.“ řekla klidně Rybářka.
„Cože?“ Bowman se na ni ostře podíval. „Myslím, že jsi to nepochopila, má drahá. Mne nikdo neodmítá. Nikdo.“
Rybářka se chladně usmála. „Vsadíš se?“
Bowman se zamračil a přátelský výraz z jeho tváře zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. „Zapomínáte, kde je vaše místo, kapitáne. Mám přátele mezi vašimi nadřízenými důstojníky. Stačí mi utrousit slůvko na správném místě....“
„To byste opravdu udělal?“
„Tomu věřte, kapitáne. Můžu zničit vaši kariéru, dát vás zavřít... Divila byste se, co všechno by se vám mohlo stát. Pokud samozřejmě...“
Natáhl k ní ruku, najednou se však zarazil a podíval se dolů. O žaludek se mu opíral hrot Rybářčiny dýky. Bowman znehybněl.
„Ještě jednou se mi pokus vyhrožovat,“ oznámila mu Rybářka klidně, „a udělám ti památku na celý život. A bud rád, že si můj muž ničeho nevšiml. Zabil by tě na místě a bylo by mu jedno, jaké to bude mít následky. Teď táhni a už se nevracej. Rozumíš?“
Bowman překotně přikývl a dýka zmizela. Bowman se otočil a odešel. Rybářka se opřela o jídelní stůl a zakroutila rezignovaně hlavou.
Myslím, že se mi ten večírek líbil víc, když byl nudný...
Huben stál osamoceně ve dveřích a hlídal čas. První chod bude brzy hotov a on nechtěl, aby byl příliš propečený. První chod má v hostech vzbudit chuť na jídlo, jež bude následovat. Rozhlédl se po svých hostech a pak sebou lehce trhl, když viděl, že si k němu odhodlaně razí cestu Lovec. Povzdechl si a zdvořile se Lovci uklonil. Obrovitý bojovník krátce sklonil hlavu v odpověď.

„Chtěl bych si s tebou promluvit, pane čaroději.“
„Samozřejmě, Adame. Co pro tebe mohu udělat?“
„Prodej mi tento dům.“
Huben pevně zavrtěl hlavou. „Adame, už jsem ti to jednou říkal, nemám zájem nic prodávat. Tento dům mi naprosto vyhovuje a věnoval jsem spoustu času instalaci ochranných zařízení do domu samotného i do pozemků, na nichž stojí. Kdybych se měl teď stěhovat, bylo by to nejen drahé a vysoce nevýhodné, ale také by to znamenalo přinejmenším šest měsíců tvrdé práce na odstraňování všech zaklínadel, aby tady mohl žít někdo jiný.“
„Peníze nehrají roli,“ řekl Lovec. „Jsem teď dost bohatý člověk. Můžeš si stanovit cenu, čaroději.“
„To není otázka peněz, Adame. Ten dům mi vyhovuje. Jsem tu poměrně šťastný a nechci se stěhovat. Nerad bych byl nezdvořilý, ale opravdu nemá smysl, abys na mne ve věci prodeje i nadále naléhal. Tvoje zlato mě ani v nejmenším nezajímá, mám už vše, co potřebuji. Nechápu, Adame, proč by pro tebe můj dům měl být tak důležitý. Domy přesně jako tenhle jsou roztroušeny po celém městě. Proč ses tak upnul právě na ten můj?“
„Osobní důvody,“ řekl Lovec stručně. „Kdybys náhodou změnil názor, doufám, že budu první, kdo se o tom dozví.“
„Samozřejmě, Adame. A teď, když už tě tu mám, chtěl bych si promluvit já s tebou.“
„Ano?“
„Co se stalo mezi tebou a Williamem? Pohádali jste se?“
„Ne.“ Lovec se na Hubena zkoumavě zahleděl. „Proč se ptáš?“
„Ale jdi, Adame, nejsem slepý. Nemyslím, že byste spolu vy dva za několik posledních týdnů prohodili víc než pár nejnutnějších slov. Řekl bych, že jste se nepohodli.“

Lovec zavrtěl hlavou. „Opravdu ne. Jsem tady, nebo snad ne? Prostě jsme neměli stejný názor na to, co by měl být náš další cíl. To se urovná samo. A teď, jestli mě omluvíš...“
Prkenně se Hubenovi uklonil a odešel. Čaroděj se za ním díval a dával si pozor, aby si jeho tvář zachovala neměnný výraz. Něco tu nehrálo, cítil to. Lovec mohl hovořit celkem klidně, ale zcela určitě nebyl ve své kůži. Přesto nebylo pravděpodobné, že by začal dělat potíže. Ne tady, na Williamově večírku. Huben se zamračil. Asi by si měl o té věci

promluvit s Bowmanem. Kdyby něco Lovce rozzlobilo, byl by z něj nebezpečný nepřítel.
Lord a lady Hightowerovi stáli spolu, poněkud stranou od ostatních hostů, lord Roderik hleděl netečně do davu a duchem byl někde jinde. Lady Elaine mu jemně položila ruku na rameno.
„Jsi bledý, můj drahý. Cítíš se v pořádku?“
„Nic mi není. Opravdu.“
„Neřekla bych.“
„To je tím horkem, nic víc. Nesnáším, když musím zůstat přes léto v Havenu. To zatracené město je rozpálené jako pec a není tu troška čerstvého vzduchu. Budu v pořádku, Elaine. Nedělej si starosti.“
Lady Elaine zaváhala. „Viděla jsem, jak jsi mluvil s hlídkou. To je on, že?“
„Ano. To on nechal našeho chlapce zemřít.“
„Ne, Rode. Jestřáb za to nemůže a ty to víš. Nemůžeš ho pořád obviňovat z toho, co se stalo. Dáváš snad sobě za vinu smrt každého vojáka, který padl v bitvě pod tvým velením, protože jsi nemohl předvídat všechno? Samozřejmě, že ne.“
„To nebyl nějaký voják. To byl náš syn.“
„Ano, Rode, já vím.“

„Byl jsem na něj tak pyšný, Elaine. Neměl promrhat svůj život v boji za zájmy jiných lidí, mohl to někam dotáhnout. Byl jsem na něj tak pyšný...“
„Chybí mi zrovna jako tobě, můj drahý. Ale už je pryč a my musíme žít svůj život. A ty máš na práci důležitější věci než se hádat s kapitánem Městské hlídky.
Lord Roderik vzdychl a poprvé za celý večer se na ni pořádně podíval. Chvíli vypadal, jako by jí chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Podíval se na ruku své ženy spočívající na jeho paži a zakryl ji svou velkou dlaní.
„Máš pravdu, má drahá. Jako obvykle. Jen ať mi ten chlap nechodí na oči. S kapitánem Jestřábem už nechci ztratit ani slovo.“
Lovec si vybral jednu chuťovku a váhavě si ji prohlížel. Maličký kousek masa zavinutý v těstíčku vypadal v jeho obrovské ruce ještě titěrnější. Opatrně k němu přičichl, pokrčil rameny a strčil si ho do úst. Když trávíte celé dny v divočině, nikdy nevíte, z jakého zdroje bude pocházet vaše příští jídlo. Takže buď sníte všechno, co se naskytne, nebo riskujete, že budete hladovět. Zvyk je železná košile. Lovec se rozhlédl a nakonec jeho pohled utkvěl na Grahamu Dorimantovi, který byl právě zabrán do hovoru s čarodějkou Vizuelou. Lovec ohrnul ret. Dorimant. Politický poradce. Pravděpodobně za celý svůj život netasil v hněvu meč. Samé řeči a žádné svaly. Byl svým způsobem užitečný, ale...
Lovec rezignovaně potřásl hlavou. Tohle byli lidé, se kterými se teď, když vstoupil do politického života, musel stýkat. Na tváři se mu najednou mihl úsměv. Než vstoupil do politiky, zdálo se mu, že život v divočině je tvrdý. Ale tihle lidé by vás sežrali zaživa, jen kdyby k tomu měli příležitost.
A politika se teď měla stát celým jeho životem. Na hrdinské činy už začínal být trochu starý. Ne že by se starý

cítil, ale musel se smířit se skutečností, že přece jen není tak silný a rychlý jako dřív. Lépe je nechat toho teď, když je na vrcholu slávy. Nepřežil by tak dlouho, kdyby byl hloupý. A kromě toho, i politika skýtala vzrušení a uspokojení. Honba za mocí... Kdysi dávno, když byl ještě mladý a nezkušený, mu jedna princezna ze vzdálené země nabídla, že si ho vezme za muže a udělá z něj krále, ale on ji odmítl. Teď bylo všechno jiné. Měl peníze, měl slávu, co mu ještě chybělo kromě moci? Poslední velký lov, poslední výzva. Lovec se náhle zamračil. Všechno šlo tak skvěle. On a William tvořili neporazitelný tým, než... k čertu s tím chlapem. Kdyby jen nebyl tak paličatý... Ale po dnešní noci skončí všechny hádky. Po dnešní noci bude volný a půjde si svou vlastní cestou a k čertu s Williamem Blackstonem.
Lovec se zadíval na čarodějku Vizuelu a letmo se pousmál. Nevypadala špatně. To v žádném případě. Nebyla tak úplně jeho typ, ale v očích měla tichou nevinnost a její stydlivá ústa a sklopená víčka v něm probouzely vášeň. Dnes je tvoje šťastná noc, holčičko. Opustil svůj stůl a připojil se k ní a k Dorimantovi. Oba se mu zdvořile uklonili, ale Lovci neunikl potlačený hněv v Dorimantových očích.
„Dobrý večer, pane válečníku,“ řekl Dorimant jako když másla ukrajuje. „Vaše společnost je pro nás ctí.“
„Jsem rád, že vás zase vidím,“ řekl Lovec. „Máte pořád hodně práce, že? Pořád se pídíte po tajemstvích a taháte kostlivce ze skříní?“
„Každý dělá to, v čem je nejlepší,“ odpověděl Dorimant.
„A jak se máte vy, má drahá?“ otočil se Lovec k čarodějce. „Vypadáte opravdu rozkošně.“
„Děkuji,“ řekla Vizuela tiše. Letmo se na něj podívala a pak znovu sklopila zrak.

„Nepijete?“ podivil se Lovec, když si všiml, že její ruce jsou prázdné. „Dovolte mi, abych vám nalil trochu vína.“
„Ne, děkuji vám,“ řekla Vizuela rychle. „Nepiju víno. Narušuje moji koncentraci.“
„Ale proto ho přece pijeme, mé dítě,“ řekl Lovec, a zašklebil se. „A navíc, alkohol ve víně nemusí být vždycky nepřekonatelný problém. Co říkáte na tohle?“
Nalil si velikou sklenici bílého vína z konvice a pak ji před sebou podržel. Rychle přeříkal pološeptem půl tuctu slov, víno ve sklenici se na chvíli zčeřilo, jako by ho někdo neviditelný zamíchal. Ale jeho povrch se rychle ustálil a víno vypadalo stejné jako předtím.
„Zkuste ho ochutnat teď,“ řekl Lovec a podával jí sklenici. „Pořád chutná jako víno, ale je bez alkoholu.“
Vizuela si zvědavě usrkla.
„Hezký trik,“ řekl Jestřáb.
Lovec se rychle otočil. Neslyšel hlídku přicházet. Stárnu, pomyslel si pro sebe. A začínám být neopatrný. Zdvořile se Jestřábovi uklonil.

„Jednoduché transformační kouzlo," řekl klidně. „Základní podstata vína zůstává pochopitelně nezměněna, to by daleko přesahovalo mé skromné schopnosti. Alkohol tam vlastně stále je, jen už na vás nemá žádný vliv. Příležitostně se to velmi hodí. Jsou chvíle, kdy přežití člověka závisí na tom, zda si dokáže zachovat jasnou mysl."
„To si dovedu představit," řekl Jestřáb. „Ale vždycky jsem si myslel, že magii nedůvěřujete, pane bojovníku. V téhle věci se všechny písně o vás shodují."
„Ach, ty písně." Lovec odmítavě zavrtěl hlavou. „Já jsem nikdy žádnou nenapsal. Když na to přijde, magie je nástroj jako každý jiný, jen je trochu složitější než většina ostatních. Ne že bych nedůvěřoval magii, nedůvěřuji těm, co se na ni příliš spoléhají. Kouzlo není jako meč nebo

kopí, magie vás může zradit. Ale hlavně, nelíbí se mi, čeho všeho jsou někteří lidé schopni, aby získali své vědomosti a moc." Zahleděl se na Hubena, který stál na opačné straně salónu, a jeho oči získaly velice studený výraz. Jestřáb si zamyšleně Lovce prohlížel. Dorimant a Vizuela se po sobě podívali.
„Děkuji za víno, pane bojovníku," řekla Vizuela. „Bylo to od vás opravdu velice hezké. Ale teď, jestli nás omluvíte, my s Dorimantem ještě musíme probrat nějaké záležitosti s Hightowerovými."
„A já se musím vrátit ke své partnerce," řekl Jestřáb.
Zdvořile se uklonili a najednou byli všichni pryč. Lovec zůstal stát o samotě a zíral za Vizuelou. Ty prašivá čubko, pomyslel si nakonec. Ale co, stejně nebyla můj typ.
Čaroděj Huben pozvedl hlas a požádal hosty o chvíli pozornosti. Šum konverzace rychle utichl a všichni se k němu otočili.
„Drazí přátelé, večeře bude brzy hotova. Pokud chcete, můžete se jít převléknout do svých pokojů, první chod se bude podávat za půl hodiny."
Hosté se začali beze spěchu vytrácet ze salónu a vesele mezi sebou rozprávěli. Huben odešel hned za nimi, pravděpodobně aby zkontroloval, jak to vypadá s prvním chodem. Jestřáb a Rybářka zůstali ve velikém salónu sami.
„Převléct se na večeři?" podivil se Jestřáb.
„Samozřejmě. Tady jsme v lepší společnosti."
„To je něco jiného," řekl suše Jestřáb a oba se zasmáli.
„Já si sundám ten zatracený plášť," prohlásila Rybářka. „Je mi jedno, jestli reprezentujeme hlídku nebo ne; na plášť je tu prostě příliš velké horko."
Vstala, sundala plášť a ledabyle ho přehodila přes opěradlo nejbližší židle. Jestřáb se zašklebil a pak ji napodobil. Toužebně se podívali na veliký stůl v zadní části salónu, na kterém se na starodávném bílém ubruse leskly talíře a příbory. Uprostřed stolu stál dokonce masivní svícen se zapálenými svíčkami.
„Vypadá to hezky," poznamenal Jestřáb.
„Velice hezky," přitakala Rybářka. „Zajímalo by mne, jestli jsme také zváni?"
„O tom pochybuju," řekl Jestřáb. „Pravděpodobně později dostaneme odřezky a zbytky z kuchyně. Pokud ovšem Blackstonea nenapadne, že by potřeboval ochutnávače, ale myslím, že Huben by to považoval za urážku svého kulinářského umění."
„Nu což," povzdechla si Rybářka, „alespoň si můžeme na chvíli sednout. Necítím nohy."
„Správně," souhlasil Jestřáb. „Byl to dlouhý den..."
Přitáhli si křesla k prázdnému krbu, sesunuli se do nich a natáhli si nohy. Křesla byla až nezdravě pohodlná a měkká. Jestřáb a Rybářka chvíli seděli v naprostém tichu a mnoho nechybělo, aby usnuli. Dolehla na ně tíha nepolevujícího horka a pokušení trochu si zdřímnout sílilo s každým okamžikem. Minuty ubíhaly v příjemném poklidu a Jestřáb se lenivě protáhl. Vtom do salónu vtrhla Kateřina Blackstoneová. Jestřáb zahlédl ustaraný výraz v jejím obličeji a rychle se narovnal.
„Je mi líto, že vás musím vyrušit," řekla Kateřina váhavě.
„To je přece samozřejmé," ujistil ji Jestřáb, „proto jsme tady."
„Jde o mého muže," řekla Kateřina. „Šel do svého pokoje, aby se převlékl, zatímco já jsem si odskočila do koupelny. Když jsem se vrátila, dveře do jeho pokoje byly zamčené zevnitř. Klepala jsem a volala, ale nikdo neodpovídal. Bojím se, jestli se mu neudělalo špatně."

Jestřáb s Rybářkou na sebe beze slova pohlédli a rázem byli na nohou. „Myslím, že se tam raději podíváme. Pro všechny případy. Kdybyste byla tak laskavá a ukázala nám cestu..."
Kateřina Blackstoneová krátce přikývla a odvedla je ze salónu na chodbu. Jestřáb se mimovolně dotkl sekery, která mu visela u pasu. Nějak se mu to nelíbilo. Kateřina rychle prošla chodbou a skoro vyběhla do schodů na jejím konci. Přidržovala se zábradlí, jako by se díky tomu mohla pohybovat rychleji. Jestřáb s Rybářkou měli co dělat, aby jí stačili. Kateřina byla nahoře první a vrhla se ke třetím dveřím nalevo. Zabušila na ně, zalomcovala klikou a pak se s obavami obrátila na Jestřába.
„Pořád je zamčeno, kapitáne Jestřábe. Williame! Williame, slyšíš mě?"
Nikdo neodpovídal. Kateřina ustoupila stranou a zoufale pohlédla na Jestřába. „Použijte svou sekeru. Rozbijte zámek. Zodpovědnost beru na sebe."
Jestřáb se zamračil a vytáhl sekeru. „Možná bychom to měli nejdříve říct Hubenovi..."
„Na to není čas. Williamovi se možná něco stalo. Okamžitě rozbijte ty dveře! To je rozkaz, kapitáne!"

Jestřáb přikývl a sevřel pevněji topůrko. „Ustupte prosím stranou a udělejte mi místo.“
„Co se tu k čertu děje?“ ozval se Huben, který se právě objevil na schodech. „Kapitáne, dejte pryč tu sekeru.“
Jestřáb se obrátil. „Radní Blackstone neodpovídá na naše volání a dveře má zamčené zevnitř. Nemáte rezervní klíč?“
Huben přišel blíž. „Ne, nikdy jsem žádné nepotřeboval.“ Podíval se na zavřené dveře a jeho ústa se stáhla do tvrdého výrazu. „Williamovi se mohlo něco stát. Rozbijte ten zámek.“

Jestřáb přikývl a vší silou máchl sekerou proti mocnému zámku. Široká čepel zajela hluboko do dřeva a ocel se zakouslo do mosazi. Těžké dveře se zatřásly, ale nepovolily. Jestřáb vytrhl sekeru a ťal znovu. Sekera čistě prošla skrze zámek. Jestřáb se lehce pousmál a vytrhl ho ze dveří. Byla to dobrá sekera. Vykopl dveře a společně s Rybářkou vtrhli do pokoje, s Kateřinou a Hubenem v závěsu.
William Blackstone ležel na zádech na podlaze a jeho nevidoucí oči byly upřené do stropu. Košili měl rudou od krve a z hrudi mu vyčníval jílec dýky.

3. OTÁZKY A ODPOVĚDI
ateřina Blackstoneová odstrčila Jestřába a Rybářku stranou a vrhla se ke svému manželovi. Krátce se dotkla rukou jeho hrudi a pak obličeje. Nato se znovu otočila na Jestřába a její tvář byla prázdná a zmatená.
„On je mrtvý. On je opravdu mrtvý. Kdo... Kdo...“
Náhle propukla v pláč a přerývané vzlykání otřásalo celým jejím tělem. Rybářka poklekla vedle ní, položila jí ruku kolem ramen a pomohla jí vstát. Pak odvedla Kateřinu od těla a usadila ji na postel. Kateřina poslechla beze slova. Slzy jí kanuly po tvářích a ona se nenamáhala je setřít. Byla v šoku. Jestřáb se s tím už setkal. Podíval se na Hubena, který stál za ním ve dveřích. Čaroděj vypadal otřeseně a zmateně, jako by nemohl uvěřit tomu, co se stalo.
„Hubene,“ řekl Jestřáb tiše, „vy jste její přítel, odveďte ji odtud. Já s Rybářkou ohledáme tělo.“
„Samozřejmě,“ řekl Huben. „Je mi to líto, já... samozřejmě.“
„A Hubene...“
„Ano?“
„Doveďte ji dolů, řekněte někomu, ať tam s ní zůstane, a pak uzavřete dům izolačním zaklínadlem. Nechci, aby kdokoliv nebo cokoliv opustilo dům.“
„Ano. Chápu.“
Huben přistoupil ke Kateřině a tiše na ni promluvil. Kateřina zavrtěla hlavou jako v mrákotách, ale Huben na ni nepřestal mluvit tichým, klidným a přesvědčivým hlasem, až se nakonec přece jen zvedla. Společně opustili pokoj a Jestřáb za nimi zavřel dveře. Když s Rybářkou osaměli, pohlédli na mrtvé tělo a pak na sebe navzájem.
„To jsme tedy pěkná stráž,“ řekl Jestřáb.
Rybářka znechuceně přikývla. „Tohle vypadá na pořádný průšvih, Jestřábe. Blackstone byl to nejlepší, co tohle město za poslední roky potkalo. Co bude dál, když je teď mrtvý?“
„Jestli nezjistíme, kdo ho zabil, a to pěkně rychle, vypuknou na ulicích nepokoje,“ řekl Jestřáb zachmuřeně. „Zatraceně, Isobel, měl jsem toho chlapa docela rád. On nám věřil, věřil, že ho dokážeme ochránit, a my jsme ho zklamali.“
„Nech toho,“ řekla Rybářka. „Máme tu práci. Já prohledám pokoj, ty prohledáš tělo.“
Jestřáb přikývl a poklekl vedle Blackstonea. Prozkoumal tělo od hlavy k patě a dával si přitom pozor, aby se ničeho nedotkl. Blackstoneova tvář byla klidná a uvolněná, oči otevřené a upřené do stropu. Ruce měl prázdné. Nohy měl zkřížené, když padal, dostala se mu jedna pod druhou a zůstala tam uvězněna. Vrah mu vrazil dýku do hrudi s takovou silou, že byla zaražena až po jílec. Jestřáb si zbraň pozorně prohlédl, ale zdálo se, že dýka je naprosto obyčejná. Na těle nebyla žádná další zranění, nic ani ne- nasvědčovalo tomu, že by se radní pokusil o obranu. Košile

kolem dýky byla nasáklá krví. Jestřáb se zamračil. Z takové rány by mělo téct mnohem více krve...
„Podívej se na tohle,“ řekla Rybářka.
Jestřáb prudce vzhlédl.
Rybářka se skláněla pod postel a dívala se na sklenici od vina, která ležela na tlustém koberečku. Ve sklenici zbylo trochu červeného vína a několik kapek vyteklo i na kobereček. Nachové skvrny připomínaly krev. Rybářka ponořila prst do zbytku vína ve sklenici a zvedla ho k ústům.
„Ne,“ řekl Jestřáb, „mohlo by být otrávené.“
Rybářka si k prstu přičichla. „Podle vůně je v pořádku.“
„Stejně toho nech, než budeme mít příležitost to prověřit.“
„Ale jdi, Jestřábe. Jaký by mělo smysl Blackstonea otrávit a pak mu vrazit dýku do srdce?“
„Dobrá, připouštím, že to nezní moc pravděpodobně. Ale jeden nikdy neví. Utři si ty prsty pořádně, ano?“
„Dobře.“ Rybářka si otřela prsty do prostěradla a pak se po kolenou přesunula k Jestřábovi. Chvíli si tělo zachmuřeně prohlížela a pak pomalu potřásla hlavou. „Tak. Jak myslíš, že se to stalo?“
Jestřáb se zamračil. „Dveře byly zamčené zevnitř a Blackstone byl jediný, kdo měl klíč. Přinejmenším předpokládám, že ho měl. Hned si to ověřím, pro jistotu. Nicméně si myslím, že sebevraždu můžeme s klidným srdcem vyloučit. Tak za prvé, měl všechny věci, pro které stojí za to žít. Za druhé, někdo mu vyhrožoval zabitím. A za třetí, dalo by mu zatraceně hodně práce takhle se probodnout. Když už nic jiného, ten úhel je naprosto nesmyslný. Ne, sebevražda rozhodně odpadá.“
„Dobrá,“ přikývla Rybářka. „Takže někdo sem přišel, probodl Blackstonea a pak zase odešel, přičemž nechal

dveře zamčené zevnitř. Rafinované. Mohl se Blackstone zamknout sám až poté, co ho probodli?“

„Ne," řekl Jestřáb. „S takovým zraněním musel zemřít na místě."
„Takže," řekla Rybářka. „Vezmeme to z jiného konce. Kdo mohl Blackstonea zabít? Musel to být jeden z hostů. Kdokoliv cizí by musel nejdříve překonat Hubenovy ochrany, a i kdyby se mu to podařilo, Blackstone by vzburcoval celý dům, jen co by ho spatřil. A vidět ho musel, protože byl bodnut do prsou."
„Správně," přisvědčil Jestřáb. „Takže ať už radní viděl kohokoliv, skutečnost, že nezačal křičet, může znamenat jen to, že svého vraha znal a že ho nepovažoval za hrozbu, dokud už nebylo příliš pozdě."
„Odporné," řekla Rybářka.
„Velice," přikývl Jestřáb. „Raději se přesvědčím, že Huben už dokončil to izolační zaklínadlo. Byl bych nerad, kdyby se některý z našich hostů vytratil dřív, než ho budeme moci vyslechnout. Ty zůstaň u těla. Ať nikdo na nic nesahá, jasně?"
„Jasně."
Jestřáb vstal a protáhl se. „Víš, Isobel, tohle bude zapeklitý případ. Cítím to v kostech."
Vyšel z Blackstoneova pokoje na chodbu a přivřel za sebou dveře. Na odpočívadle schodů na něj čekal srocený dav hostů. Lord Hightower vykročil vpřed a zastoupil Jestřábovi cestu.
„Ty. Hlídko! Co se tu děje?"
„Můj pane..."
„Proč jste Williamovi rozsekali dveře?" otázal se Bowman. „Huben odvedl Kateřinu v slzách, ale nic nám nevysvětlil. Jenom nám řekl, že nemáme chodit do pokoje. Co se stalo?"

„William Blackstone byl zavražděn," odpověděl Jestřáb přiškrceným hlasem.
Hosté na něj mlčky hleděli, všichni očividně zděšení a oněmělí.
„Požádal jsem čaroděje Hubena, aby uzavřel dům," pokračoval Jestřáb. „Viděl nebo slyšel někdo z vás něco podezřelého? Cokoliv?" Odpovědí mu bylo všeobecné kroucení hlavami, což víceméně očekával. Tiše si povzdechl.
„Musím si promluvit s čarodějem. Moje kolegyně hlídá tělo. Musím vás všechny požádat, abyste až do konce vyšetřování pod žádnou záminkou nevstupovali do pokoje radního Blackstonea. Navrhuji, abyste šli dolů a počkali v salónu. S podrobnostmi o zločinu vás seznámím tak brzy, jak jen budu moci."
Rychle se otočil, a dřív než se ho mohli začít vyptávat, seběhl ze schodů.
Rybářka pomalu přecházela po pokoji pátrajíc očima po čemkoliv, co by vypadalo neobvykle. Podívala se už na všechna samozřejmá místa, jako do skříně a pod postel, ale zatím se zdálo, že jedinou stopou byla ta sklenice od vína.
Rybářka pokrčila rameny. Na hledání stop bylo nejhorší, že dobrou polovinu času jste nevěděli, co vlastně hledáte, a obvykle jste na to nepřišli dřív, než jste to na- konec našli. A ani pak jste si nemohli být jisti, že je to to pravé.
Zastavila se uprostřed pokoje a rozhlížela se kolem sebe. V pokoji bylo na její vkus příliš mnoho křiklavých barev, ale nebylo pochyb, že všechen nábytek a veškeré zařízení bylo nejvyšší možné kvality. Nezdálo se, že by se s něčím hýbalo, nebo něco bylo jakýmkoliv způsobem narušeno. Všechno bylo jak má být. Rybářka se znovu zadívala na Blackstoneovo tělo a zamyšleně se zamračila. Vrahem musel být někdo z hostů, ale neměli to všechno

být Williamovi přátelé? Někdo z nich musel mít motiv Najděte motiv a najdete vraha....
Rybářka se posadila na okraj postele a začala si postupně procházet seznam podezřelých.
Zdálo se, že Kateřina Blackstoneová nalezla zalíbení v Edwardu Bowmanovi. Možná ji už unavovalo být provdána za muže o deset let staršího, než byla ona sama, a rozhodla se ho zbavit, aby si mohla vzít mladšího.
O lordu Hightowerovi se říkalo, že se k Blackstoneovi přidal kvůli tomu, jak se k němu zachovala městská rada, ale také to mohla být jen záminka, aby se k němu dostal blíže. A lord Roderik byl starý voják. Věděl, jak zabít rychle a tiše.
Jenže, proč by si měl přát jeho smrt? Mimo Haven přece nebyl Blackstone nijak zvlášť významný.
A pak tu bylo smrtelné zranění samotné. Zarazit dýku takhle hluboko vyžadovalo notnou dávku síly... nebo zoufalství.
Rybářka potřásla hlavou. V této chvíli nemělo smysl nějak spekulovat. Ještě neznala dost skutečnosti, ze kterých by se dalo vycházet. Náhle zapraskalo dřevo, dveře se otevřely dokořán a Rybářka vyskočila na nohy s mečem v rukou. Do pokoje vstoupil Lord Hightower.
„Už ani o krok dál, můj pane."
Hightower si ji chladně změřil. „Dávej si pozor na to, co říkáš, ženo. Přišel jsem si prohlédnout tělo."
„Obávám se, že to nemohu dovolit, můj pane."
„Uděláš, co ti sakra řeknu. Pořád ještě mám hodnost generála—"
„A to mě sakra málo zajímá," řekla Rybářka zdvořile. „Jelikož Jestřáb a já jsme jedinými přítomnými členy Městské hlídky, ujali jsme se vyšetřování. Na místě činu se zodpovídáme pouze svým nadřízeným důstojníkům. To je městský zákon, lorde Hightowere. Je mi líto, ale teď

musím trvat na tom, abyste odešel. Nemohu riskovat, že náhodou zničíte nějaký důkaz."
Hightower vyrazil vpřed a vzápětí strnul, protože Rybářka pozvedla meč. Neunikl mu její klidný, profesionální postoj, ani staré jizvy, které brázdily její svalnatá předloktí. Špička jejího meče se ani nezachvěla stejně jako pohled, kterým si ho měřila. Hightower jí pohled chladně oplatil a pak pomalu ustoupil.
„Toho budete litovat." řekl tiše. „Osobně se o to postarám."
Otočil se na patě a odešel. Práskl přitom za sebou dveřmi. Rybářka pomalu sklonila meč. Některé dny by bylo lepší nevylézat ráno vůbec z postele.
Dole stál Jestřáb uprostřed chodby a rozhlížel se kolem sebe, ale po Hubenovi nebylo ani vidu ani slechu. Kateřina Blackstoneová seděla sama v salónu. V ruce držela sklenici vína, ale nepila. Jen seděla v křesle u krbu a upírala pohled

do prázdna. Náhle za Jestřábem vrzly dveře a on se se sekerou v ruce prudce otočil, ale byl to jen Huben, který vycházel ze dveří naproti salónu.
„Kde jste k čertu byl?“ řekl Jestřáb tiše, protože nechtěl vyrušit Kateřinu.
„Prověřoval jsem své ochrany,“ odpověděl Huben. „Mohu vás ujistit, že s výjimkou těch, jež jsem pozval, se nikdo nedostal dovnitř ani ven, a to ani před vraždou, ani po ní. Jsem připraven postarat se o izolační zaklínadlo. Víte ale určitě, že to chcete, kapitáne Jestřábe? Jakmile začne zaklínadlo účinkovat, tento dům a všichni, kdo jsou v něm, budou odříznuti od okolního světa až do svítání. To je dobrých sedm hodin.“
„Udělejte to,“ řekl Jestřáb. „Vím, že to jsou vlivní‘ lidé a že se jim nebude líbit, že tu budou drženi proti své vůli, ale nemůžeme riskovat, že nám vrah uteče. A ještě něco:

nemyslím, že je dobré nechávat teď Kateřinu o samotě. Myslím, že jsem vás žádal, abyste našel někoho, kdo by jíl dělal společnost.“
„Na to nebyl čas,“ opáčil Huben. „Připadalo mi důležitější zkontrolovat svá ochranná kouzla pro případ, že by vrah byl ještě tady. Věřte mi, Kateřina se za několik minut sebere sama. Dal jsem jí lék vlastní výroby, který by jí měl pomoci vzpamatovat se z toho šoku.“
Jestřáb se zamračil. „Ale nevyřídí ji to, že ne? Ještě jí budu muset položit několik otázek.“
„Ne, je to jen mírné sedativum. A teď, jestli jste se mnou pro tuto chvíli skončil, pustím se do toho zaklínadla.“ Náhle se čarodějova ústa hněvivě stáhla. „Pořád se mi ještě nechce uvěřit, že jeden z mých hostů zavraždil Williama... Ale zdá se, že mi nic jiného nezbývá.“
Huben prošel chodbou a stanul před zavřenými vstupními dveřmi. Dlouho tam stál bez hnutí a pak pronesl nahlas jediné slovo. Jeho zvuk se hlasitě nesl vzduchem a Jestřáb pevněji sevřel topůrko své sekery, když spatřil, že Hubenovy ruce začínají žhnout podivným modrým světlem. Chodbou se počala šířit tísnivá atmosféra a Jestřáb cítil, jak ve vzduchu narůstá tlak. Pak Huben vztáhl paže, zaujal patřičný postoj a jeho dlaně se rozzářily tak jasně, že pohled na ně zraňoval oči. Rty se mu bezhlesně pohybovaly a zorničky očí se mu zúžily urputným soustředěním. Jestřáb se zachvěl, když jím až do morku kostí projela děsivá vibrace, ze které mu začaly drkotat zuby. A tehdy čaroděj vyslovil jediné slovo moci a celým domem zaburácel ohlušující zvuk. Jestřáb se zapotácel, jak se mu zatřásla země pod nohama, a náhle bylo po všem. všechny zvuky umlkly.
Jestřáb znovu získal ztracenou rovnováhu a rozhlédl se kolem. Vše vypadalo normálně. Čaroděj odstoupil ode

dveří. Jestřáb vrhl kradmý pohled na Hubenovy ruce. Už nesvítily.
„Kouzlo je hotovo,“ oznámil mu Huben. „Zrušit je není možné. Takže jestli je v tomto domě vrah, budeme tu s ním uvězněni až do prvních slunečních paprsků. Doufám, že víte, co děláte, kapitáne Jestřábe.“
„Vrah je zde,“ řekl Jestřáb klidným hlasem. „A já ho dostanu. Ale vraťme se nahoru, chtěl bych, abyste se znovu podíval na Blackstoneovo tělo.“
Huben krátce přikývl, Jestřáb si zavěsil sekeru na opasek a zamířil ke schodům na konci chodby. Hosté se shromáždili v salónu, ale Jestřáb se nezastavil, aby k nim promluvil. To mohlo chvíli počkat. S Hubenem vyšli po schodech a zastavili se přede dveřmi do Blackstoneova pokoje. Huben se na Jestřába tvrdě podíval. Ten přejel pohledem rozštípané dřevo a zničený zámek a pokrčil rameny. Huben hlasitě vzdychl a podíval se jinam. Jestřáb strčil do dveří a vešel dovnitř, následován Hubenem.
Rybářka prudce vzhlédla, ale pak uviděla, kdo to je, a odložila meč. Jestřáb povytáhl obočí.
„Byly nějaké problémy, zatímco jsem byl pryč?“
„Ani ne,“ odpověděla Rybářka. „Musela jsem vyhodit lorda Hightowera. Chtěl prohlížet tělo.“
„Vy jste ho vyhodila?“ nechtěl věřit Huben.
„Samozřejmě,“ řekl Jestřáb. „Na místě činu velíme my. Vždycky. Takový je zákon v Havenu. Při těchto příležitostech může být každý, kdo neuposlechne zákonných příkazů hlídky nebo odmítne odpovědět na její otázky, uvržen do žaláře nebo pokutován.“
„To znělo podezřele jako výhrůžka,“ řekl Huben.
„Jen se pokouším objasnit situaci, pane čaroději,“ řekl Jestřáb.
Huben prkenně přikývl. „Ovšem. Promiňte, jsem teď

lehce přecitlivělý. Vlastně jsem dost rozčilený. To jsme asi všichni. Williamova smrt je pro nás všechny těžkou ztrátou.“
„Pro všechny zjevně ne,“ poznamenala Rybářka. „Někdo tím musel něco získat. My teď musíme jenom zjistit, co to bylo, a pak bychom měli přijít i na to, kdo je vrah. Přinejmenším teoreticky.“
„Chápu,“ řekl Huben.
Jestřáb se lehce zamračil. Pozorně čaroděje sledoval a jeho neochvějný klid mu začínal jít silně na nervy. Čaroděj neustále zdůrazňoval, jak je rozčilený ze smrti svého přítele, ale pokud skutečně byl, zatraceně dobře to skrýval. Vlastně pokud mu byl William opravdu tak blízký, jak Huben prohlašoval, byl nyní až podezřele klidný a vyrovnaný. Ale na druhou stranu, čarodějové nebyli pověstní zrovna normálním chováním. Kdyby byli normální, nikdy by se nestali čaroději.
„Nuže,“ prohlásil Huben, „jsem tady. Co ode mě chcete, kapitáne Jestřábe.“
„Vlastně zatím nevím,“ přiznal Jestřáb. „O čarodějnictví toho mnoho nevím. Nemohla by nám vaše kouzla nějak pomoci s rekonstrukcí událostí, které vedly k Williamově vraždě?“
Huben se zakabonil. „Obávám se, že nikoliv. Moje magie se pro takovou práci nehodí. Víte, všichni čarodějové se

specializují v oboru, který je obzvláště zajímá. Někteří se zabývají transformační magií, jiní ovládáním počasí, konstrukty a homunkuly, duchy povětří a duchy hlubin... Všichni sice začínáme na stejných základech založených na čtyřech živlech, ale později... Vysoká magie má mnoho podob.“
„Jaká je vaše specializace?“ zeptala se trpělivě Rybářka.
„Alchymie,“ řekl Huben. „Léky a tak podobně.“

„A jedy?” zeptal se Jestfab.
„Příležitostně.” Huben se na Jestřába ostře podíval. „Měl jste pro tuto otázku nějaký zvláštní důvod?”
„Možná.” Jestřáb ukázal na sklenici ležící na koberečku vedle postele. „Zdá se, že Blackstone před útokem pil z téhle sklenice. Dokážete rozpoznat, jestli to víno bylo, nebo nebylo otrávené?”
„Abych mohl mít jistotu, potřebuji vzorek,” odpověděl Huben. „Ale okamžitě vám můžu říci, jestli to víno obsahuje cokoliv škodlivého. To je vcelku snadné kouzlo.”
Napřáhl levou ruku směrem ke sklenici a něco polohlasně zamumlal. Na okamžik se zdálo, jako by se v pokoji zdvihl průvan, ale hned to zase zmizelo. Huben zavrtěl hlavou a spustil ruku. „Je to dokonale neškodné.” Klekl si vedle sklenice, ponořil do ni prst a olízl ho. „Jedno z mých lepších vín. Podrobím ho dalším testům ve své pracovně, jen abych měl jistotu, že neobsahuje žádnou uspávací dro- gu. Ale jsem přesvědčen, že mé kouzlo by odhalilo i něco takového. Mohu si vzít tu sklenici?”
„Obávám se, že nikoliv,” odpověděl Jestřáb, „zatím musí zůstat tam, kde je. Možná ji budeme později potřebovat jako důkaz. Ale budeme rádi, když si vezmete vzorek vína samotného, jenom nehýbejte s tou sklenicí.”
Huben zaváhal.
„Kapitáne Jestřábe, v pokoji je ještě něco... něco neobvyklého.”
„Kde?” zeptal se Jestřáb dychtivě.
„To nevím, ale v každém případě to je něco magického.” Huben se zamračil a pohlédl na Blackstoneovo tělo. „Možná, že William nosil nějaký ochranný amulet.”
Jestřáb se podíval na Rybářku. „Prohledala jsi tělo?”
„Ještě ne. Čekala jsem, až se vrátíte.”
„V pořádku, tak se na to podíváme.”

Jestřáb poklekl vedle mrtvého, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil a začal s kapsami kabátce. Objevil dva kapesníky, z nichž jeden přímo volal po vyprání, a hrst drobných. Položil kapesníky a peníze vedle těla a podíval se do kapes u kalhot. Našel další drobné a půl tuctu navští- venek. Jestřáb je přidal k ostatním nálezům. Na chvíli se zamyslel a pak Blackstoneovi opatrně odepnul jeho vysoký límec. Naškrobený kus látky odpadl a Jestřáb pomalu přikývl, neboť pod ním se ukrýval stříbrný řetěz visící mrtvému kolem krku. Jestřáb ho opatrně uchopil konečky prstů a jemně za něj popotahoval, dokud se zpod košile mrtvého nevynořil amulet. Byl kostěný s množstvím drobných hluboko vyrytých runových nápisů. Kromě toho byl potřísněný krví. Jestřáb ho přidržel tak, aby si ho Huben mohl prohlédnout.
„Víte, co to je, pane čaroději?“
„Ano. Ochranný amulet. Pro Williama jej vyrobila čarodějka Vizuela. Sám jsem ho před několika dny zkoušel, abych se ujistil, že působí. Jakékoliv kouzlo vržené na Williama by v jeho blízkosti přestalo působit. Velmi užitečná ochrana.“
„Takže kletby a tak podobně by na něj neměly žádný účinek?“ zeptala se pomalu Rybářka.
„Ne, pokud by měl u sebe tento amulet,“ přikývl Huben. „Cokoliv kouzelného by přestalo být kouzelným, jakmile by se to dostalo do Williamovy blízkosti. Jakmile by to opustilo sféru vlivu amuletu, kouzelná moc by se opět obnovila, pochopitelně.“
„Pochopitelně,“ přikývl Jestřáb. Položil amulet mrtvému na prsa. „Do jaké vzdálenosti takový amulet působí?“
„Ne více než na několik palců. Není to příliš mocný amulet, ale v tomto případě to vlastně ani nebylo zapotřebí.“

„Takže ať už se stalo cokoliv,“ řekla Rybářka, „můžeme bezpečně předpokládat, že radní Blackstone nebyl zabit prostřednictvím kouzla?“
„Nevím, jak by se to dalo provést,“ přisvědčil Huben.
„Děkujeme, pane čaroději,“ řekl Jestřáb. „Velice jste nám pomohl. Byl byste teď tak laskav a připojil se ke svým hostům v salóně? Moje kolegyně a já tam budeme za chvíli.“
„Dobře,“ přikývl Huben. Přejel pohledem z Jestřába na Rybářku a pak se jeho zrak ustálil na Jestřábovi. Oči měl nehybné a znepokojivě chladné. „William byl můj přítel. Nemyslím, že bych kdy někoho obdivoval víc než jeho. Udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl najít toho člověka, který ho zabil. Dávám vám na to své slovo.“
Krátce kývl hlavou, otočil se a odešel.
Jestřáb se posadil na postel a zachmuřeně se zahleděl na mrtvého. Rybářka se lenivě opřela o zeď.
„Velice hezká řeč na rozloučenou,“ řekla po chvíli klidným hlasem.
„To ano,“ přikývl Jestřáb. „Jenom doufám, že se nakonec neukáže, že tím vrahem je on. Zatknout čaroděje s takovou pověstí by mohlo být poněkud problematické. Přesněji řečeno nepříjemně nebezpečné. Na druhou stranu, jestli on není naším vrahem, měli bychom si raději pospíšit a vypátrat ho dříve než Huben. S námi by měl alespoň naději dožít se procesu.“
„Ano.“ Rybářka se opřela zátylkem o zeď a zamyšleně se zadívala do stropu. „Budeme předpokládat, že Huben má pravdu a Blackstonea nezabila magie?“
„To není těžké rozhodnout,“ opáčil Jestřáb. „Buďto má ten amulet takové vlastnosti, jak říká Huben, nebo nemá. Pokud má, Blackstone nemohl být zabit magií. Ale jestli Huben lhal...“

„To je nepravděpodobné. Musí vědět, že si to ověříme u Vizuely.“
„Pokud v tom ovšem nejedou spolu.“
„Nesnáším spiknutí,“ řekla Rybářka.
„Já také,“ přikývl Jestřáb. „A nejvíc nesnáším, když je do nich zapletena magie: taková věc umí případ příšerně zkomplikovat.“
„Už jsi našel ten klíč?“ zeptala se najednou Rybářka a neurčitě se rozhlédla po místnosti.
„Zatraceně. Věděl jsem, že jsem na něco zapomněl.“ Zamračeně pohlédl na mrtvolu. „V kapsách ho neměl.“ Postavil se a rozhlédl se kolem sebe.
Spolu s Rybářkou pak chodili po pokoji sem a tam, ale neviděli nic, co by se klíči podobalo byť jen vzdáleně. Nakonec se oba spustili na všechny čtyři a začali hustý koberec pročesávat prsty.
„Tady je!“ vykřikla Rybářka. Trochu nešikovně se znovu postavila na nohy a v ruce přitom držela klíč, který našla u dveří. „Musel být zastrčený v klíčové dírce a vypadnout ven, když jsi rozbil zámek.“
„Za předpokladu, že je to ten pravý klíč.“
„Ale jdi, Jestřábe! Jaká je pravděpodobnost, že přede dveřmi bude na podlaze ležet nějaký jiný klíč?“
Jestřáb s úsměvem pokrčil rameny. „Promiň, děvče. V tom je ta potíž s případy, jako je tenhle: brzy začneš pochybovat úplně o všem. Ukážeme ten klíč Hubenovi a ten nám to řekne najisto.“
„Proč ho prostě nezkusíme v zámku?“
„Protože po tom, co jsem ho odemkl svou sekerou, už do něj nebude pasovat žádný klíč.“
Rybářka se podívala na rozbitý zámek a váhavě přikývla. „Máš pravdu. Zeptáme se Hubena.“ Strčila si klíč do kapsy u kalhot.

„Dobře,“ řekl Jestřáb. „Pokusíme si zrekonstruovat, co se tady stalo. Blackstone byl proboden dýkou. Dveře byly zamčené zevnitř. Jak se tedy vrah dostal dovnitř a pak ven?“
„Teleportací?“ nadhodila Rybářka.
Jestřáb se zamračil. „Myslím, že by to bylo možné, ale něco takového dokáže jen velice mocný čaroděj s pořádně bohatými zkušenostmi. A jediná osoba, která odpovídá tomuto popisu, je—
„Huben,“ dořekla za něj Rybářka.
„Vizuela tak mocná není,“ usoudil Jestřáb. „Nebo ano?“
„Takže zatím máme jenom spoustu otázek a žádné věrohodné odpovědi na ně,“ prohlásila Rybářka znechuceně.
„Tenhle případ bude pěkná šaráda. Nesnáším šarády. S upírem jsme na tom byli lépe. S ním jsme alespoň věděli, na čem jsme.“
„Ale jdi,“ řekl Jestřáb. „Teď půjdeme dolů a postavíme se davu v salónu. Možná, že nějaké odpovědi dostaneme od nich.“
„Možná,“ povzdychla si Rybářka. „Ale soukromě o tom pochybuju.“
Vyšli ven z pokoje a Jestřáb za sebou zavřel dveře. Nezůstaly zavřené. Jestřáb se podíval na rozštípnuté dřevo a rozbitý zámek a vůbec se tomu nedivil.
„Nikdy ti nebylo možné vyčítat, že bys nedělal věci pořádně,“ usmála se Rybářka. „Ale když teď nemůžeme dveře zamknout, jak zajistíme, aby nám tam nikdo nevlezl?“
„Dám se poddat,“ řekl Jestřáb. „Že bychom je hezky poprosili? Pokud se nemýlím, stejně v tom pokoji není mnoho věcí, které by měly hodnotu jako důkaz.... A jakýkoliv pokus o vniknutí na místo činu by byl zatraceně dobrým vodítkem při hledání viníka. Takže dveře necháme pěkně otevřené a uvidíme, co se bude dít.“
„Zbožňuju, když jsi záludný.“

Tlumeně se zasmáli, sešli ze schodů a zamířili do salónu. Na okamžik se zastavili ve dveřích a pozorovali čekající podezřelé. Čaroděj Huben byl u stolu v zadní části místnosti. Jeho tvář byla klidná, ale oči měl temné a zadumané. Kateřina Blackstoneová stále seděla ve svém křesle u krbu. Oči měla zarudlé a napuchlé od pláče a vypadala zlomená a unavená. Bowman jí stál po boku, jeho tvář byla klidná a vyrovnaná jako vždy. Lord a lady Hightowerovi stáli spolu u stolku s jídlem. Záda měli rovná, hlavy vzpřímené a tiskli se k sobě, jako by se chtěli navzájem chránit. Jestřáb si všiml rukou lady Elaine. Měla je stisk- nuté tak pevně, až jí zbělely klouby, jako by se bála, že se jí roztřesou. Zlostí? Strachem? Opodál si Dorimant doléval další sklenici ovocného likéru. Jeho obvykle zdravě červená tvář teď byla bledá a napjatá, ruce měl neklidné. Čarodějka Vizuela stála vedle něj a vypadala ztraceně, vyděšeně a velice mladě. Zatímco je Jestřáb sledoval, Dorimant jí položil ruku kolem ramen. Vizuela se k němu vděčně přivinula, jako by z ní vyprchala veškerá síla. Adam Lovec se tyčil sám uprostřed místnosti. Netrpělivě hleděl na Jestřába a Rybářkou stojící ve dveřích.
„No?“ řekl nakonec. „Co se stalo? A proč jsme tu museli tak dlouho čekat?“
„Radní Blackstone je mrtvý,“ oznámil Jestřáb tichým hlasem. Pak se odmlčel, ale nikdo nepromluvil. Jestřáb s Rybářkou vešli do salónu bok po boku a Lovec jim neochotně uvolnil prostor uprostřed místnosti. Jestřáb se pomalu rozhlédl, aby se ujistil, že mu všichni věnují pozornost, a pak pokračoval: „William Blackstone byl ve svém pokoji ubodán k smrti. Zatím nemáme žádné stopy, které by vedly k odhalení vraha. Na mou žádost seslal čaroděj Huben na celý dům izolační zaklínadlo. Nikdo se teď nemůže dostat dovnitř ani ven.“

Mezi hosty to znepokojeně zašumělo, ale nikdo na-
hlas neprotestoval. Jestřábovi se na chvíli zdálo, že se
Hightower chystá něco namítnout. Z jeho tváře se vytratila

všechna barva a sevřel ruce v pěst. Ale okamžik uplynul
a Hightower nepromluvil. Jestřáb se zhluboka nadechl
a pokračoval: „Jako členům Stráže připadl mně a mé kolegyni úkol
vás všechny postupně vyslechnout, abychom mohli vytvo-
řit obraz toho, co se tady dělo v době vraždy. Zatím k tělu
samozřejmě nikdo nesmí.“ „Tak okamžik,“ ohradil se Bowman. „Chcete vyslýchat
nás? Chcete tím říci, že někdo z nás je vrah?“ „To je směšné!“ odsekl Hightower. „Ať se propadnu,
jestliže odpovím na jedinou otázku nějaké mizerné hlíd-
ce!“ „Odmítnutí spolupráce při vyšetřování se samo o sobě
považuje za zločin,“ informovala jej klidně Rybářka. „Jsem
si jista, že všichni víte jaké jsou postihy za bránění hlídce
ve výkonu jejích povinností.“ „To byste se neodvážili...“ vydechl Hightower.
„Že ne?“ opáčil Jestřáb. Upřeně se zahleděl Hightowerovi do očí a Hightower byl první, kdo uhnul pohledem. Lovec udělal krok vpřed.
„S vraždami jsem měl co do činění už dříve, kapitáne Jestřábe. Kdybych vám mohl být nějak nápomocen, stačí požádat.“
„Děkuji vám, pane Lovče,“ odpověděl Jestřáb zdvořile. „Budu si to pamatovat.“ Pak se otočil ke Hubenovi. „Pane čaroději, je tu nějaký pokoj, který bychom s mou kolegyní mohli použít k soukromým rozhovorům s vašimi hosty?“
„Samozřejmě, kapitáne. Moje knihovna je vám k dispozici. Je na druhé straně chodby.“
Ukázalo se, že knihovna je malá, útulná místnost přímo naproti salónu. Huben uvedl Jestřába a Rybářku dovnitř a letmým gestem zapálil dvě olejové lampy. všechny čtyři stěny byly lemovány policemi a v každé z nich byly knihy všech tvarů a velikostí. Knihy byly úhledně urovnány, očividně právě tak podle tvaru a velikosti jako podle obsahu. V místnosti byla dvě pohodlně vyhlížející křesla postavená u krbu a dvoje další dveře, jedny nalevo a druhé napravo.
„Kam vedou?“ zeptal se Jestřáb a ukázal na dveře.
„Ty po vaší pravé straně vedou do kuchyně,“ odpověděl Huben. „Dveře od vás nalevo vedou do mé soukromé pracovny. Jsou neustále zamčené a zabezpečené zaklínadlem.“
„Výborně,“ řekl Jestřáb. „Tenhle pokoj nám zcela vyhovuje. A myslím, že začneme právě s vámi, pane Hubene, jestli vám to nevadí.“
„Samozřejmě,“ řekl Huben, „ale budeme potřebovat další křeslo.“ Učinil rychlé gesto rukou a dveře do knihovny se rozletěly. Ze salónu se přikolébalo další křeslo. Prošlo chodbou, vešlo do knihovny a dveře se za ním s prásknutím zavřely. Huben křeslo pečlivě přisunul ke krbu a posadil se. Jestřáb a Rybářka si také přitáhli křesla a sedli si naproti němu.
„To bylo působivé,“ řekl uznale Jestřáb.
„Vlastně ani ne,“ opáčil Huben. „Takže co bude dál? Ještě nikdy jsem se vyšetřování vraždy neúčastnil. Nač se mě budete ptát?“
„Na nic těžkého,“ řekl Jestřáb. „Začneme třeba s tímhle. Poznáváte tento klíč?“ Kývl na Rybářku, která vylovila klíč z kapsy a podala ho Hubenovi. Čaroděj se na něj podíval a několikrát ho obrátil v dlani.
„Vypadá jako jeden z mých klíčů. Je z Williamova pokoje?“
„To bychom právě rádi věděli.“
Huben pokrčil rameny. „Mne připadají všechny klíče stejné. Žiju tady povětšinou sám a pokoje v patře skoro nepoužívám. Obvykle mám všechny klíče na jednom kroužku a ve správném pořadí, takže je od sebe rozeznám. Ale teď jsem je rozdal... Přesto by neměl být takový problém zjistit, který klíč to je. Kde jste ho našli?“
„V Blackstoneově pokoji,“ odpověděla Rybářka. „Na podlaze nedaleko dveří.“
Huben pohlédl na Jestřába. „Proč se mne tedy ptáte, jestli to je Williamův klíč?“
„Protože při vyšetřování případu, jako je tento, si musíme být jisti skutečnostmi, z nichž vycházíme,“ řekl Jestřáb.
„Nikdy se nedá říct dopředu, co se ukáže být rozhodující. Prosím, dejte nám vědět, až si budete jist, že to je Blackstoneův klíč. A teď, pane Hubene, co jste dělal dnes večer poté, co se vaši hosté odešli převléknout?“
„Šel jsem do kuchyně,“ odpověděl Huben. „Jídlo už bylo skoro hotovo. Jen jsem musel nalít polévku do mís a ještě jednou podlít pečeni. To jsem udělal a pak mě napadlo, že bych měl možná zkontrolovat, jestli je na stole všechno připraveno. Vyšel jsem na chodbu a tehdy jsem vycítil vraždu.“
Rybářka se naklonila dopředu. „Vy jste vycítil vraždu?“
„Nu ano,“ přikývl Huben. „Tehdy jsem ještě nevěděl, co to přesně je. Vycítil jsem v domě neklid, jako by se stalo něco strašného. Běžel jsem do schodů, abych se ujistil, že moji hosté jsou v pořádku, a pak jsem spatřil vás, jak se mi chystáte rozštípat dveře. Zbytek už znáte.“
„Ano,“ řekl Jestřáb zamyšleně. „Povězte mi, pane Hubene, mohl někdo v domě bez vašeho vědomí použít teleportační kouzlo?“

„Teleportační kouzlo? Určitě ne. Správné provedení takového kouzla vyžaduje velikou moc a značné umění. Jediná drobná chybička v zaměření cíle a může se vám stát velmi ošklivá nehoda. Vím, kam tím míříte, kapitáne Jestřábe, ale skutečně není možné, aby se vrah teleportoval do Williamova pokoje a zase zpátky. Po celém domě jsem rozmístil bariéry, které mají takovým věcem zabránit. Dokonce ani já sám bych se ve svém domě nemohl teleportovat, aniž bych předtím tyto bariéry zrušil.“
„Chápu,“ řekl Jestřáb. „Možná, že bychom měli probrat nepřátele radního Blackstonea. Je všeobecně známo, že nebyl v jistých kruzích příliš populární, ale možná byste nám mohl říci konkrétní jména. Zvláště pak těch lidí, kteří by na jeho

smrti vydělali.“
„Nejde o nikoho konkrétního.“ Huben se zamračil. „Všude, kam se v Havenu podíváte, je plno lidí, kterým se uleví, až zjistí, že je William po smrti, ale nenapadá mě nikdo dostatečně šílený, aby ho zavraždil v mém vlastním domě. Musí jim být jasné, že to budu považovat za osobní zá- ležitost.“
„Chápu, jak to myslíte,“ řekla suše Rybářka.
„Je tu jedna taková věc,“ Huben se váhavě odmlčel. Jestřáb trpělivě vyčkával. Huben se na něj upřeně zadíval. „Ani nevím, jestli to vůbec má nějaký význam. Cítím se dost trapně, že se o tom vůbec zmiňuji, ale... William se nedávno pohádal s Adamem Lovcem. Nevím, o co šlo, ale muselo to být něco vážného. Cele týdny spolu sotva promluvili.“
„Udělal jste dobře, že jste nám to řekl,“ přikývl Jestřáb. „Nemyslím, že by to muselo něco znamenat, ale pro všechny případy to prověříme. Myslím, že to je pro tuto chvíli vše, pane Hubene. Můžete se vrátit k ostatním do salónu. A prosím, pošlete nám sem čarodějku Vizuelu.“

„Samozřejmě,“ řekl Huben. „Pošlu ji sem.“ Vstal z křesla a zamířil ke dveřím. Otevřel je a pak se zastavil na prahu a znovu se otočil k Jestřábovi. „Co mám dělat s tou večeří?“
„Klidně ji můžete podávat, jestli chcete,“ odpověděla Rybářka, „ale obávám se, že zjistíte, že většina lidí ztratila chuť k jídlu.“
Huben přikývl a odešel. Dveře za ním zaklaply a Jestřáb se podíval na Rybářku.
„Jak mi to jde?“
„Není to nejhorší,“ pochválila ho Rybářka. „Používáš zdvořilost i autoritu ve správném poměru. Věříš tomu, co říkal o svých protiteleportačních bariérách?“
„Dává to smysl,“ řekl Jestřáb. „Každý čaroděj má své nepřátele. Koneckonců můžeme si to ověřit u Vizuely. Jestli v domě takové bariéry jsou, měla by je být schopna vycítit.“
„To je pravda. A co ty klíče. Huben sice říkal, že žádné náhradní klíče neexistují, ale mohl nám lhát. Pokud měl duplikát, mohl se snadno dostat dovnitř, zabít Blackstonea a zase odejít a zamknout za sebou dveře.“
„Ne,“ namítl Jestřáb. „Tohle neberu. To je příliš přímočaré.“
„No a co? Přinejmenším jedna díra v tom, co nám vyprávěl, už stejně je. Řekl, že v době vraždy odešel s ostatními hosty ze salónu a šel do kuchyně. Nalil polévku a podlil pečeni a pak se ho zmocnila předtucha ohledně Blackstoneovy smrti. To nesedí, Jestřábe. Od chvíle, kdy všichni opustili salónek do okamžiku, kdy jsme vyrazili dveře, muselo uběhnout alespoň patnáct až dvacet minut. Vzpomínám si, že jsem se dívala na hodiny v salóně. A nalít polévku a podlít kus pečeného masa tak dlouho trvat nemohlo. Takže co ještě dělal?“

„Další skvělý postřeh,“ pochválil ji Jestřáb. „Ale pořád se mi nezdá, že by byl Huben vrah. Kdyby chtěl Blackstonea zabít, určitě by ho napadlo něco duchaplnějšího než do něj vrazit nůž pod svou vlastní střechou. Vzpomínáš si na Ďáblův spár? Dvě stě čtyřicet sedm mrtvých a nic, co by byť i jediného z nich spojovalo s Hubenem. Čarodějové od soudu na něj nedokázali najít ani střípek důkazu a ne že by se o to nesnažili. Myslím, že zranil jejich profesionální hrdost.“
„Jasně, vím, co tím chceš říct.“ Rybářka se zavrtěla v křesle. „Ale možná že nás chtěl jen zmást, abychom ho nepodezřívali. Vzpomínáš, jak si sem Huben svými kouzly přitáhl křeslo, aniž by se ho dotkl? Možná, že mohl stejným způsobem ovládat i nůž. Nebo odemknout zámek, právě tak, jak otevřel a zavřel tamty dveře. Pouhým pohledem. V případě, že bychom snad objevili důkaz, že vrahem je Huben, měli bychom si na sebe dávat zatraceně dobrý pozor. Kdybychom se začali přibližovat příliš blízko pravdě, mohl by se rozhodnout provést něco duchaplného s námi.“
„Skvělé, řekl Jestřáb. „To je skvělé. Tenhle případ je čím dál zábavnější.“
Ozvalo se nesmělé zaklepání a vstoupila čarodějka Vizuela. Zavřela za sebou dveře a zůstala stát, nejistě těkala pohledem z Jestřába na Rybářku. Jestřáb kývl na prázdné křeslo a čarodějka se do něho zabořila. Její tvář byla stále smrtelně bledá a oči měla skromně sklopené. Rybářka pohlédla na Jestřába a ten lehce přikývl.
„Potřebujeme se vás zeptat na několik věcí,“ začala Rybářka.
„Ano,“ špitla Vizuela. Její hlas byl sotva silnější než šepot.
„Kde jste byla, když byl Blackstone zavražděn?“ zeptala se jí Rybářka bez okolků.

„Ve svém pokoji, myslím. Nevím, kdy přesně William zemřel.“
„Huben nám řekl, že vycítil smrt,“ řekl Jestřáb. „Chcete tím říct, že vy jste nic necítila?“
„Ano,“ odpověděla Vizuela. Poprvé od chvíle, kdy vešla, zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. „Huben je mnohem mocnější, než já kdy budu. Je to mág.“
„Dobře, takže jste byla ve svém pokoji,“ přikývla Rybářka. „Viděl vás tam někdo?“
„Ne, byla jsem sama.“
„Takže ani nemůžete dokázat, že jste ve svém pokoji skutečně byla.“
„Ne.“
„Během večera jste nám řekla, že víte, proč se paní Blackstoneová chová tak podivně,“ pokračoval Jestřáb. „Ale pak už jste se nedostala k tomu, abyste nám to vysvětlila. Řekněte nám to teď.“
„Proč se nezeptáte Bowmana?“ opáčila Vizuela.
Jestřáb a Rybářka se rychle podívali jeden na druhého.
„Proč právě Bowmana?“ zeptal se Jestřáb.
Vizuela se lehce pousmála. Její zelené oči byly velice studené. „Museli jste si všimnout, jak se chová ve společnosti Kateřiny. Nedá se říct, že by se jim dařilo to skrývat.“

„Vypadali velmi přátelsky," řekla Rybářka.
„Jsou milenci už nejméně půl roku," řekla bez obalu Vizuela. „To proto se pořád směje a usmívá. Našla si druhého blázna."
„Věděl o tom Blackstone?" otázal se Jestřáb.
„Myslím, že ne. William dokázal úspěšně přehlížet věci, které vidět nechtěl."
Jestřáb se zamyšleně zamračil. „Jak dlouho už pro Blackstonea pracujete?"

„Čtyři, možná pět let. Od jeho první kampaně ve Výšinách. Chránila jsem ho před magickými útoky. Měl hodně nepřátel. Dobří lidé je vždycky mají."
„Zmínila jste se o nepřátelích," řekla Rybářka. „Můžete nám říct nějaká jména?"
Vizuela rozhodně zavrtěla hlavou. „William nebyl zavražděn najatým zabijákem. Jediní lidé v domě jste vy, Huben a jeho hosté. Nikdo jiný tady není. Věděla bych o něm."
„Jste si jista?" zeptal se Jestřáb.
„Ano. Až na..." Vizuela se lehce zamračila. „Část tohoto domu je pro mne uzavřena. Do ní nevidím."
„Která?" vydechla Rybářka a naklonila se dopředu.
Vizuela pohlédla na dveře po levé straně. „Hubenova pracovna. Je obklopena velmi silným ochranným kouzlem. Vždycky si žárlivě střežil svá tajemství."
„Mohl by se tam někdo ukrývat?" zeptal se Jestřáb.
Vizuela zavrtěla hlavou. „Nikdo odtamtud nemohl vyjít, abych o něm nevěděla."
„Proč jste se tedy o té místnosti zmiňovala?"
„Protože mne zneklidňuje," přiznala Vizuela. Na chvíli se odmlčela a zdálo se, že její slova zůstala viset ve vzduchu.
Jestřáb si odkašlal. „Huben říkal, že jeho dům je vybaven bariérou proti teleportačním kouzlům. Je to pravda?"
Vizuela přikývla. „Samozřejmě. To byla jedna z prvních věcí, které jsem si ověřila, když jsem vstoupila do tohoto domu. Není to nic neobvyklého. Všichni čarodějové jsou takto chráněni. Proč ztrácíte čas podobnými otázkami? Williama zabil Edward Bowman. Copak to není očividné? Bowman chtěl Kateřinu a oba věděli, že William nebude nikdy souhlasit s rozvodem. To by zničilo jeho politickou kariéru."

„To je zajímavá teorie," řekl Jestřáb. „Ale my nemůžeme zatknout člověka bez pádných důkazů. Prozatím jste všichni podezřelí stejnou měrou."
„Já také?"
„Ano."
„Nikdy bych Williamovi neublížila," řekla prostě Vizuela.
Jestřáb si ji zamyšleně prohlížel. „Před chvílí jsem viděl, jak si Huben pomocí kouzla přitáhl do tohoto pokoje křeslo. Jen se na ně podíval a ono se samo dalo do pohybu. Mohl by stejným způsobem manipulovat s nožem?"
„Myslíte přes zavřené dveře?" Vizuela zavrtěla hlavou. „Kouzla tohoto druhu jsou poměrně jednoduchá, ale vyžadují optický kontakt s ovládaným předmětem.
„Dobrá," řekl Jestřáb. „Mohl použít podobného kouzla k překonání zámku?"
„Ne. V tomto domě jsou bariéry, jež těmto manipulacím zabraňují."
„Myslím, že je to pro tuto chvíli vše," řekla Rybářka. „Prosím, počkejte v salónu a pošlete nám sem Bowmana."
Vizuela zůstala sedět a vrhla na ně plamenný pohled. „Vy s tím nemíníte nic udělat, že je to tak? Bowman je příliš významný muž. Má vliv. Ale varuji vás: nedovolím, aby mu to jen tak prošlo. To ho raději zabiju sama!" Vyskočila z křesla, vyběhla ven z knihovny a práskla za sebou dveřmi. Rybářka povytáhla obočí.
„Jestli je odhodlána zabít jednoho člověka, mohla klidně zabít i druhého."
„Správně," přisvědčil Jestřáb. „Pod její klidnou a chladnou slupkou šlehají divoké plameny. Očividně měla Blackstonea velice ráda... Možná s ním i něco měla. Ale neklapalo jim to – možná, že chtěla, aby se rozvedl se svou ženou a vzal si ji a on odmítl – a tak ho ze msty zabila. Nebo s ním

chtěla mít poměr, ale on nechtěl, a proto ho zabila ze zraněné pýchy."
„To už je trochu přehnané, nemyslíš?" řekla Rybářka.
Jestřáb pokrčil rameny. „Jsme teprve na začátku hry, kdo může říct, jak skončí?"
„Jistě," připustila Rybářka. „Ale stejně se mi to nezdá. Kdyby něco takového mezi nimi bylo, těžko by si ji nechal jako ochranku. To přece dělala, ne – jeho osobní stráž. A mimo to, Vizuela je čarodějka. Kdyby chtěla někoho zabít, nepotřebovala by k tomu dýku... Pokud by nás ovšem nechtěla svést na falešnou stopu..."
„Myslím, že tuhle debatu jsme tu už měli," řekl suše Jestřáb.
Otevřely se dveře a vešel Bowman. Krátce se usmál a bez vyzvání se posadil do křesla. Na člověka, kterému právě zavraždili přítele a zaměstnavatele, vypadal velmi vyrovnaně. Ale takto on vypadal vždycky.
„Byl jste byl Blackstoneova pravá ruka," nadhodila Rybářka.
„To je pravda," řekl Bowman sladce.
„Byl byste tak laskav a řekl nám, kde jste byl v době vraždy?"
„Byl jsem ve svém pokoji. Převlékal jsem se k večeři."
„Může vám to někdo dosvědčit?" otázal se Jestřáb.
Bowman se na něj upřeně zahleděl. „Ne."
„Takže ve skutečnosti nemáte alibi."
Bowman se usmál. „A potřebuju je?"

„Jak dlouho jste znal Williama Blackstonea?“ zeptala se Rybářka.
„Sedm nebo osm let.“
„Jak dlouho se znáte s Kateřinou Blackstoneovou?“ otázal se Jestřáb.
„Asi tak stejně.“

Jestřáb a Rybářka na něj tiše pohlédli, ale milý úsměv z jeho tváře nezmizel. Ticho se prodlužovalo.
„Kdo podle vás zabil Blackstonea?“ zeptal se konečně Jestřáb.
„Měl velmi mnoho nepřátel,“ odpověděl Bowman.
„Jste si vědom, jaké jsou postihy za odmítnutí spolupráce s hlídkou v průběhu vyšetřování?“ zeptala se Rybářka.
„Samozřejmě,“ odpověděl Bowman. „A snažím se spolupracovat, seč mi síly stačí, kapitáne Rybářko. Odpověděl jsem na každou otázku, kterou jste mi položili.“
„V pořádku,“ řekl Jestřáb. „To je prozatím všechno. Počkejte s ostatními v salónu a pošlete nám sem Dorimanta.“
Bowman se oběma krátce uklonil, beze spěchu vstal, vyšel z knihovny a potichu za sebou zavřel.
„Politici,“ zabručel Jestřáb. „Odpovědi z nich musíte páčit jako zubař stoličky. Potíž je v tom, že přísně vzato má pravdu. On opravdu odpověděl na všechny naše otázky, jen jsme přesně nevěděli, na co se ho máme zeptat. Nemůžeme si jen tak přijít a obvinit ho, že spí s manželkou svého zaměstnavatele. Za prvé by to stejně popřel a za druhé, kdybychom se čirou náhodou mýlili, nechal by nás vyhodit od hlídky.“
„Jo,“ řekla Rybářka. „Ale já osobně o tom vůbec nepochybuji. Viděl jsi je, jak se k sobě měli. Je to jasné jako facka. Nedokážu uvěřit tomu, že Blackstone nic nevěděl. Nebo alespoň netušil...“
Jestřáb pokrčil rameny. „Slyšela jsi, co nám říkala Vizuela. Možná, že to nevěděl záměrně. Nemohl riskovat rozvod a Bowman byl pro něj užitečný...“
„Jen dokud by Bowman zůstal diskrétní, ale podle mé zkušenosti není nijak zvlášť jemný, když jde o to přiblížit se k ženě.“

Jestřáb se na ni ostře podíval. „Vážně? Mám tomu rozumět tak, že se během dnešního večera pokusil přiblížit k tobě?“
„Ano. Zvládla jsem to. Vysvětlila jsem mu, že nemám zájem, a on odešel.“
„Jen tak?“
„Více méně. No dobře, vysvětlila jsem mu, že bys ho zabíjel pomalu a bolestivě, a také jsem ho pošimrala hrotem dýky na břiše, ale...“
„Jasně,“ zašklebil se Jestřáb. „Ty ses vždycky vyznala v... jemné diplomacii, Isobel.“
„Díky za kompliment. Ale vraťme se k věci. Jestliže byl Bowman indiskrétní ohledně svého poměru s Kateřinou a Blackstone se o tom doslechl...“
„Žádný muž neuvěří rád tomu, že žena, kterou miluje, už k němu nic necítí,“ řekl Jestřáb. „Starší muž a mladá žena, pořád stejný příběh. Ale i kdyby měla Kateřina s Bowmanem poměr, nemusí to ještě znamenat, že spáchali vraždu. To není důkaz.“
„Ne, ale je to motiv. A právě Kateřina nám přišla oznámit, že se jejímu muži muselo něco stát...“
Ozvalo se zaklepání na dveře a vstoupil Dorimant. Na prahu chvíli zaváhal, jako by si nebyl jist, jak ho přijmou. Pak rychle vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Jestřáb zdvořile kývl směrem k prázdnému křeslu, Dorimant k němu přikročil a posadil se. Tvář měl bledou a rysy ztrhané, pohyboval se mátožně, jako by byl naprosto vyčerpaný. Ale když o okamžik později zvedl hlavu a pohlédl na Jestřába, ústa měl stažená a pohled pevný.
„Dařilo se vám s Bowmanem?“ zeptal se potichu.
„Svým způsobem,“ řekl Jestřáb.
Dorimant se drsně pousmál. „Vsadil bych slušnou sumu, že vám v jedné věci lhal. Zeptali jste se ho, kde byl

v době vraždy, a on řekl, že byl sám ve svém pokoji. Je to tak? Myslel jsem si to. Nebyl sám. Viděl jsem do jeho pokoje jít Kateřinu Blackstoneovou hned poté, co jsme se šli všichni převléknout. Právě jsem vycházel z koupelny. Neviděla mě.“
„Děkuji, že jste nám to pověděl,“ řekla Rybářka. „Budeme na to pamatovat. A teď, pane Dorimante, kde jste byl v době vraždy vy?“
„Ve svém pokoji.“
„Sám?“
„Byla se mnou Vizuela.“
Jestřáb povytáhl obočí. „Podívejme, to je zvláštní,“ řekl pomalu. „Ona nám řekla, že byla ve svém pokoji. A sama. Proč by nám o tom měla lhát?“
„Chce mě chránit,“ řekl Dorimant a díval se do země. „Už delší dobu nežiji se svou ženou, ale rozvedeni ještě nejsme. Těžko by se dalo říct, že jsme se rozešli v dobrém, a moje žena by byla štěstím bez sebe, kdyby vyšťourala nějaký skandál, který by mohla použít proti mně.“
„Proč nám to tedy říkáte?“ zeptala se Rybářka.
„Abych dokázal, že nemám co skrývat.“
„Byl jste Blackstoneův politický poradce,“ řekl Jestřáb. „Už jsem hodně slyšel o jeho nepřátelích, ale zatím nikdo nebyl ochoten nějaké skutečně jmenovat. Co vy?“
Dorimant pokrčil rameny. „To není žádné tajemství, kapitáne Jestřábe. Předně je tady Geoffrey Tobiáš, ten reprezentoval v radě Výšiny, než ho William Blackstone v minulých volbách připravil o křeslo. Pak tu máme bratry DeWittovy, ti by přišli o hodně peněz, kdyby byl přijat Williamův návrh zákona. Jsou vlastníky velikého majetku v

docích. Je v příšerném stavu a oni nemají dost peněz ani chuti na opravy, které by jim zákon ukládal. Další je Hugh Carnell, vůdce konzervativců v radě. Je starý, lako-

mý, nenávidí všechny změny obecně a Williamovy změny zvlášť. Mohl bych pokračovat, ale nestojí to za námahu. Vy sami jste řekli, že se do domu nemohl nikdo dostat, aby Williama zabil. Vrahem musí být někdo z nás."
„To je pravda" řekl Jestřáb. „Ale někdo by zde mohl být podplacen některým z Blackstoneových nepřátel."
„To je snad možné," připustil Dorimant. Neznělo to zvlášť přesvědčeně.
„Promluvme si o Kateřině a Bowmanovi," řekla Rybářka. „Myslíte si, že by byli schopni vraždy?"
„Všichni jsme schopni vraždy," opáčil Dorimant. „Za předpokladu, že je na nás vyvíjen dostatečný tlak tím, co chceme, nebo čeho se bojíme. Edward Bowman byl celá léta druhým mužem po Williamovi a vždycky byl velmi ctižádostivý. A věděl, že Kateřina Williama nikdy neopustí. Příliš milovala peníze a společenské postavení a svým vlastním způsobem měla Williama vždycky velmi ráda. I když ho podváděla."
„Předpokládejme na chvíli," řekl Jestřáb, „že Edward Bowman zabil Blackstonea. Podporovala by ho Kateřina, nebo by to musel udělat na vlastní pěst a doufat, že nikdy nezjistí, kdo to měl na svědomí?"
„Nevím." Dorimant rozhodil zlostně rukama. „Neumím číst myšlenky. Lidé dokážou dělat prapodivné věci, když jsou zamilovaní."
„A co ostatní hosté?" řekla Rybářka. „Mohl mít ještě někdo tady v domě důvod zabít Blackstonea?"
„O žádných důvodech nevím," řekl Dorimant pomalu. „Vím jen, že nedávno se William pohádal s Lovcem."
„Opravdu?" podivil se Jestřáb. „To je zajímavé. O co se pohádali?"
„Nevím. A nemyslím, že by to věděl někdo jiný. Ani jeden z nich o tom nechtěl mluvit. Ale muselo to být váž-

né. William z toho byl hodně rozčilený, já to na něm poznám."
„Můžete nám k tomu říct ještě něco?" zeptala se Rybářka.
„Myslím, že ne. Všichni jsme Williama obdivovali, všichni jsme v něho věřili. A většina z nás ho měla ráda."
„Jaký jste měl z něho pocit?" zeptala se Rybářka.
Dorimant se na ni upřeně zadíval. „William Blackstone byl ten nejodvážnější muž, s jakým jsem se kdy setkal."
„Děkujeme vám," řekl Jestřáb. „To bude zatím všechno. Prosím, počkejte s ostatními v salónu a pošlete sem Kateřinu Blackstoneovou."
Dorimant přikývl a vstal. Pak odešel, aniž se ohlédl.
„Mám dojem, že byl celý žhavý hodit vinu na Bowmana," řekl pomalu Jestřáb. „Možná až příliš žhavý."
„Ano," přikývla Rybářka. „Nevím, jak ty, Jestřábe, ale mně už z toho začíná třeštit hlava. Čím víc lidí vidíme, tím komplikovaněji a nemožněji celý případ vypadá. Podezřelých máme, že bychom si z nich mohli vybírat, a pořád nám chybí sebemenší představa, jak byla ta vražda vlastně spáchána!"
„Nepřeháněj, děvče," řekl Jestřáb a usmál se, třebaže na to vůbec neměl náladu. „Oba už přece máme nějaké ty zkušenosti se zapeklitými případy, a když jsme si poradili s nimi, tenhle určitě zvládneme také. V porovnání s některými dvořany, které jsme znali, jsou tihle lidé amatéři. Raději mi pověz, jaký máš z Dorimanta pocit? Mně připadal vcelku upřímný."
„Jistě," přikývla Rybářka, „ale na to, že Vizuela byla v době vraždy s ním, máme jen jeho slovo. Mohl nám lhát."
„To je možné. Ale na druhou stranu, takovou věc by asi sotva přiznal, kdyby to nebyla pravda."

„Správně." Rybářka se zamyšleně zamračila. „A pokud spolu měli Dorimant a Vizuela poměr, vylučovalo by to její motiv, nebo ne? Chci říci, že nemohla mít pletky s Dorimantem i s Blackstonem, co myslíš?"
„Že je to dost nepravděpodobné," přikývl Jestřáb. „Ale my nevíme, jestli měl Dorimant s Vizuelou poměr. Dobře, byli spolu v jednom pokoji, ale Dorimant nám vlastně neřekl proč. Možná tam spolu byli z nějakého jiného důvodu..."
Rybářka zasténala. „Už mi zase začíná třeštit hlava..."
Otevřely se dveře a vešla Kateřina Blackstoneová. Byla bledá, ale vypadala vyrovnaně. Opatrně za sebou dveře zavřela a rychle se rozhlédla po knihovně, jako by hledala skrytého špeha. Upřeně pohlédla na Jestřába a Rybářku a pak se půvabně posadila do křesla naproti nim.
„No tak?" řekla chraptivě. „Kdo zabil mého muže?"
„Ještě na tom pracujeme," oznámil jí Jestřáb zdvořile. „Vyšetřování je pomalý proces, ale nakonec obvykle vede k výsledkům. Mám několik otázek, které bych vám rád položil."
„Samozřejmě. Ptejte se."
„Začněme s událostmi, které vraždě přecházely. Šla jste s manželem nahoru, abyste se převlékli k večeři. On šel do ložnice a vy do koupelny. Když jste se vrátila, zjistila jste, že dveře do vašeho pokoje jsou zamčené. Zavolal jste na svého manžela, ale on neodpověděl. Začala jste si dělat starosti a šla jste to oznámit mně a Rybářce. Vrátili jsme se s vámi, rozbili jsme dveře a nalezli vašeho muže mrtvého. Je to tak správně?"
„Ano, tak se to stalo."
„Zapomněl jsem na něco?"
„Ne".
„Viděl vás někdo nahoře? Mluvila jste s někým?"
„Ne."

„Padl zde názor," řekla Rybářka opatrně, „že jste navštívila Edwarda Bowmana v jeho pokoji."
„To je lež," odpověděla Kateřina prostě. „Předpokládám, že vám také někdo řekl, že s ním mám poměr. To jsem si mohla

myslet. Williamovi nepřátelé se tuhle pomluvu pokoušejí použít proti němu už léta. Kdo to řekl tentokrát? Graham? Ne, ten je vůči Williamovi příliš loajální. Vi- zuela. Vsadím se, že to byla ta malá čubička Vizuela. Pořád dělala na Williama oči, ale ten si sotva všiml, že existuje. Už dlouho jsme s Edwardem přátelé, ale nikdy jsme nebyli nic víc. Milovala jsem pouze svého manžela a nikoho jiného. Teď, když je mrtvý, přirozeně vylezou všichni jeho nepřátelé ze svých doupat a budou se snažit pošpinit jeho čest kdejakou lží v mylné naději, že se jim podaří zničit vše, čeho dosáhl!“
„Kdo ho podle vás zabil?“ zeptala se Rybářka.
„Já nevím.“ Kateřina náhle vypadala velice unaveně, jako by z ní všechen vzdor vyprchal současně s hněvivými slovy. Seděla zhrouceně v křesle, oči měla prázdné a bez výrazu.
„Pohádal se s někým v poslední době?“ zeptala se opět Rybářka.
Kateřina pokrčila rameny. „O ničem nevím. Myslím, že nebyl úplně zadobře s Adamem, ale to nemohlo být nijak zvlášť důležité. William mi o tom nic neřekl.“
„Kdo vlastně pozval Lovce na tenhle večírek?“ zeptala se Rybářka.
„Já,“ řekla Kateřina. „William se s takovými maličkostmi nezatěžoval. Ale věděl, že tu Lovec bude. Považoval by to za neomluvitelnou urážku, kdybychom ho nepozvali.“
„Děkujeme,“ řekl Jestřáb „myslím, že to je prozatím vše. Prosím, počkejte s ostatními v salónu a požádejte lorda Hightowera, aby sem přišel.“

„To je vše?“ podivila se Kateřina. „To jste se mě chtěli zeptat jen na tohle?“
„Prozatím,“ řekla Rybářka. „Později možná budeme mít ještě další otázky.“
Kateřina Blackstoneová pomalu přikývla a postavila se. „Najděte vraha mého muže,“ řekla tiše. „Je mi jedno jak, ale najděte ho.“ Pak odešla z knihovny, aniž by se ohlédla.
Jestřáb se nešťastně zamračil. „Pokud lže, je to velmi dobrá lhářka.“
„Podle toho, co jsem o ní slyšela, byla nejlepší herečka v celém Havenu,“ řekla Rybářka. „Svého času. Možná, že trochu vyšla z formy, když tak dlouho nestála na jevišti, ale nějaká ta lež bez mrknutí oka by neměla přesahovat hranice jejích schopností.“
„Ale co když mluví pravdu?“ řekl Jestřáb. „Dorimant také může mít své důvody, proč lhát.“
„Ano,“ přikývla Rybářka, „to může. Ale jednou z nejméně příjemných pravd o vraždách je ta, že když muž nebo žena zemřou násilnou smrtí, je nejpravděpodobnějším podezřelým vlastní manžel či manželka. Kateřina si mohla Williamovu smrt přát z velmi dobrých důvodů. V minulosti možná Blackstone raději přehlížel nevěru své ženy, než aby riskoval zničení své politické kariéry skandálem, ale když začala být aféra příliš okatá, musel se s ní stejně rozvést, jinak by ztratil veškerý respekt. Slyšel jsi, co říkal Dorimant. Kateřina měla svého muže ráda, ale peníze a společenské postavení, jež plynuly z toho, že byla ženou pana radního, milovala. A jako jeho vdova mohla mít pení- ze, postavení a svého milence zároveň.“
„Souhlasím,“ přikývl Jestřáb. „Ani její výpověď není bez vady. Tvrdí, že vyšla do schodů, šla do koupelny, vrátila se, a když našla dveře ložnice zamčené, běžela za námi.

A jak jsi sama řekla, mezi okamžikem, kdy se společnost rozešla a kdy jsme se dozvěděli, že něco není v pořádku, uplynulo asi dvacet minut. Trochu dlouho na odskočení do koupelny... A pokud bušila na zamčené dveře a volala svého muže, jak je možné, že ji nikdo jiný neslyšel? Nikdo se nezmiňoval, že by slyšel její volání. Já bych spíš čekal, že někdo vyjde na chodbu, aby se podíval, co se děje...“
„Hm,“ zamyslela Rybářka. „Když dovolíš, nabídnu ti dalšího kandidáta na místo hlavního podezřelého. Prakticky všichni se shodli na tom, že se Blackstone před nedávném vážně pohádal s Adamem Lovcem.“
„Teď už trochu přeháníš,“ řekl Jestřáb. „Adam Lovec—“
Dveře do knihovny se náhle rozletěly a dovnitř vstoupili lord a lady Hightowerovi. Lord Roderik za sebou práskl dveřmi a spolu se svou ženou se postavili Jestřábovi tváří v tvář. Jejich výraz byl nepokrytě vzdorovitý.
„Žádal jsem vás, abyste přišel sám, mylorde,“ řekl Jestřáb.
„Čerta starého mi záleží na tom, co žádáš,“ odsekl Hightower. „Nic z toho, co bys mi snad chtěl říct, nemusím před svou ženou tajit.“
„No dobře,“ pokrčil rameny Jestřáb. „Kde jste byl v době vraždy, mylorde?“
„Ve svém pokoji. Se svou ženou.“
„Je to pravda, mylady?“ zeptala se Rybářka.
„Samozřejmě,“ opáčila lady Elaine pohrdavě.
„Děkujeme,“ řekl Jestřáb. „To bude prozatím všechno, mylorde a mylady.“
Hightower se na okamžik zatvářil zaraženě a pak jeho tvář znovu získala pevný a zatvrzelý výraz. „Chci vědět, proč mi bylo zabráněno v prohlídce těla. Co se před námi pokoušíte zatajit?“
„Řekl jsem, že je to všechno, mylorde,“ pronesl Jestřáb

zdvořile. „Můžete se připojit k ostatním v salónu. A pošlete sem Adama Lovce, prosím.“
Hightower jej probodl očima. Jestřáb jeho pohled klidně opětoval a Hightower po chvíli odvrátil zrak. Vzal svou ženu za ruku, otevřel jí dveře a vyvedl ji ven. A práskl za sebou dveřmi. Rána vyvolala v malé místnosti silnou ozvěnu. Rybářka se podívala na Jestřába.
„To je všechno? A co další otázky, které jsme jim měli položit?“
„Jaký by měly smysl?“ řekl Jestřáb. „Své vlastní alibi si potvrdí navzájem a Hightower nebyl ochoten poskytnout nám dobrovolně jakoukoliv informaci, která by nám mohla být užitečná. Ať bychom se jej zeptali na cokoliv, jednoduše by

nám odpověděl, že do toho nám nic není. Pokud má co říct, nechá si to na zítra pro naše nadřízené. Chce, abychom selhali. Tím by sám sobě dokázal, že jeho syn přece jen zemřel mou vinou.“
„To chce vážně riskovat, že vrah unikne trestu?“
„Ví, že jakmile pomine kouzlo, dorazí sem celý vyšetřovací tým a my jen sepíšeme hlášení. S nimi mluvit bude, tedy pokud má co říct, o čemž pochybuju.“
Rybářka se zamračila. „Zákon je na naší straně. Můžeme ho donutit mluvit.“
„To nemyslím. Hightower je v tomto městě důležitá osoba. Možná, že už není vrchní velitel, ale stále má vlivné přátele. Kdepak, Isobel. Pokud se chceme o Hightowerovi něco dozvědět, musíme se na to zeptat ostatních. Kdybychom mu dali nůž na krk, neřekl by nám ani, kolik je hodin.“
Rybářka nešťastně pokrčila rameny. „Myslím, že máš pravdu. Ale lady Elaine by nemusela být tak tvrdý oříšek. Později ji zkusím vyslechnout samotnou. Možná, že mi něco řekne, jako žena ženě.“

„Za pokus to stojí,“ řekl Jestřáb. „Ale příliš na to nespoléhej.“
Dveře se rozlétly a na jejich prahu se tyčil Adam Lovec. Chvíli stál bez hnutí a pak vstoupil dovnitř. Musel se trochu sehnout, aby se neudeřil hlavou o zárubeň dveří. Posadil se naproti Jestřábovi a Rybářce a křeslo pod jeho váhou hlasitě zapraskalo. I když seděl, byl stále o hlavu vyšší než oni.
„Dobře,“ řekl Lovec zachmuřeně. „Se všemi jste už mluvili a slyšeli jejich výpovědi. Takže kdo zabil Williama?“
„Na to je ještě příliš brzy,“ řekl Jestřáb.
„Ale něco jste se dozvědět museli!“
„To ano,“ přisvědčil Jestřáb. „A většina z toho si protiřečí. Kde jste byl v době vraždy, pane Lovče?“
„Ve svém pokoji. Sám. Nemám nikoho, kdo by mi to mohl dosvědčit. Ale já jsem Williama nezabil.“
„Je nějaký důvod, proč bychom si měli myslet, že jste to byl vy?“ zeptala se Rybářka.
Lovec se krátce pousmál. „Touhle dobou vám už někdo musel říct, že jsme spolu já a William v poslední době příliš nevycházeli.“
„Doslechli jsme se, že jste se o něco pohádali,“ připustil Jestřáb.
„Rozhodli jsme se jít každý svou cestou,“ řekl Lovec. „William byl na můj vkus vždycky příliš pomalý, příliš opatrný. Chtěl jsem se do toho dát, něco udělat, něco změnit. Vždycky jsme se spolu hádali, už od začátku. Oba jsme chtěli totéž, víceméně, ale nikdy jsme se nemohli shodnout na způsobu, jak toho dosáhnout. Když o tom teď uvažuju, divím se, že nám to spolu vydrželo tak dlouho. Nakonec jsem se rozhodl, že do toho půjdu sám a uvidím, jak si se svou pověstí povedu v příštích volbách. Osobně

si myslím, že by ze mě byl dobrý radní. Haven by mohl dostat mnohem horšího. A v minulosti často i dostal. Ale tady také naše neshody končily – jen jsme se dali každý jinou cestou. Nic jsem proti němu neměl. Obdivoval jsem ho. Celou dobu. Byl ten nejrovnější chlap, s jakým jsem se kdy setkal.“
„Takže kdo podle vás zabil radního Blackstonea?“ zeptala se Rybářka.
Lovec na ni útrpně pohlédl. „Není to jasné? William zemřel v místnosti zamčené zevnitř. Čáry. Jak jinak?“
„Huben má jiný názor,“ řekl Jestřáb.
Lovec pokrčil rameny. „Tomu bych nevěřil ani tak daleko, kam bych jím dokázal dohodit. Nikdy nevěřte čarodějům.“
„Jak dlouho jste se znal s Blackstonem?“ zeptala se Rybářka.
Lovec se nervózně zavrtěl v křesle a podrážděně bleskl očima po Rybářce.
„Dlouho ne. Možná dva roky.“
„Když vyloučíme čaroděje,“ řekl Jestřáb, napadá vás někdo, kdo by měl důvod si přát, aby byl Blackstone po smrti?“
Lovec se kysele pousmál. „Řekl bych, že o Kateřině a Edwardovi jste už slyšeli.“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „Je to pravda?“
„Nevím. Možná. Ženy jsou vrtkavá stvoření. Bez urážky.“
„A co političtí nepřátelé?“ zamluvil to rychle Jestřáb.
„Měl jich dost. Ale nic výjimečného.“
„Ano,“ přikývl Jestřáb. „Děkujeme vám, pane Lovče. To bude zatím všechno. Kdybyste počkal s ostatními v salónu, já a moje kolegyně tam budeme za chvíli. Mimochodem, vydal jsem příkaz, aby se k tělu nikdo nepřibližoval. Mož-

ná byste jim to mohl připomenout a ujistit je, že to myslím vážně...“
„Samozřejmě.“ řekl Lovec. „Rád pomůžu, kapitáne Jestřábe.“ Krátce pokynul Rybářce, vstal a odešel z knihovny.
Jestřáb a Rybářka chvíli mlčky seděli, hleděli do prázdna a horečnatě uvažovali.
„Víš,“ řekla Rybářka, „tak mi nějak připadá, že než jsme začali klást otázky, bylo všechno jednodušší.“
Jestřáb se uchechtl. „Možná máš pravdu, děvče. Takže zkusme oddělit zrno od plev. Kdo je vlastně podezřelý? První na seznamu je zřejmě Kateřina a za ní v těsném závěsu Bowman. Ať už společně, nebo každý zvlášť, oba měli dobré důvody se Blackstonea zbavit. Za předpokladu, že spolu měli poměr. Bohužel na to nemáme žádný skutečný důkaz. Drby nic nedokazují.“
„Dorimant řekl, že viděl Kateřinu jít do Blackstoneova pokoje,“ nadhodila Rybářka. „Ale Dorimant sám mohl mít důvod lhát. Takže jsme zase tam, kde jsme byli. Koho tu máme jako dalšího? Myslím, že musíme podezírat Hubena, už jen proto, že je zatím jediný, kdo tu vraždu spáchat mohl.“
„Na druhou stranu,“ řekl Jestřáb, „nemohl se kouzlem dostat do pokoje, aniž by to Vizuela věděla.“
„Sama přece přiznala, že není ani zdaleka tak mocná jako Huben.“
„To je pravda. A možná, že v tom jedou spolu.“

„Ne, Jestřábe, tohle neberu. Všiml sis jí, když mluvila o Blackstoneovi? Ta uctívala i zemi, po které chodil.“
Jestřáb se zamračil. „I uctívání může být nebezpečné. Pokud by se stalo něco, co ji připraví o iluze, uctívání by jí rázem zkyslo...“
„Jo,“ připustila Rybářka váhavě. „To je pravda. Vizuela musí zůstat mezi podezřelými.“

„K čertu s tím,“ povzdechl si Jestřáb unaveně. „Dokud nebudeme mít něco určitějšího, jsou podezřelí všichni.“
„Včetně Lovce?“
„Já ani nevím. Adam Lovec je hrdina a žijící legenda, ale jak řekl Dorimant, pod dostatečným tlakem jsme vraždy schopni všichni. A po celou dobu, co jsme s ním mluvili, byl Lovec jako na jehlách.“
„Takže ho bereme jako podezřelého?“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „V minulosti zabíjel dost často z dobrých důvodů. Možná si tentokrát našel špatný důvod.“
Unaveně si povzdechl a natáhl si nohy. „Myslím, že jsme zatím udělali, co bylo v našich silách. Hubenovo kouzlo bude působit až do rozednění, takže tady stejně všichni budeme trčet přes noc. Co kdybychom to pro dne- šek odtroubili a ráno zavolali pro pomoc? Soudní čaroděj by nám měl pomoci najít potřebné odpovědi, i kdyby k tomu musel použít kouzlo pravdy.“
„O to by se mohl postarat i Huben,“ řekla zamyšleně Rybářka.
„Ano, myslím, že by mohl, jenže my nejsme oprávněni někomu nařizovat, aby se tomu podrobil, a nějak mi nepřipadá, že by se hlásili dobrovolně. Jsou to vlivní lidé, Isobel. Než je začneme do něčeho nutit, musíme si být zatraceně jisti, že se máme o co opřít.“
„To je pravda,“ uznala Rybářka. „Jdeme. Čím dříve se postavíme smečce našich milých podezřelých, tím dříve je budeme moci poslat na kutě a pak si možná sami budeme moci trochu odpočinout.“
Jestřáb unaveně přikývl a oba vstali. Rybářka vykročila směrem ke dveřím a zase se zastavila, když si všimla, že Jestřáb zůstal vzadu. Stál bez hnutí uprostřed místnosti s hlavou nakloněnou na stranu a naslouchal.
„Co se děje?“ zeptala se Rybářka.

„Nejsem si jist,“ řekl Jestřáb pomalu. „Zdálo se mi, že jsem něco zaslechl. Něco... divného.“ Svraštil čelo, rozhlédl se kolem sebe a jeho pohled padl na zavřené dveře po levé straně.
„Na to zapomeň, Jestřábe,“ řekla Rybářka rychle. „To je Hubenova laboratoř. Je soukromá a je zamčená.“
„Hm, Vizuela říkala, že jí připadá... zneklidňující.“
Po špičkách se přikradl ke dveřím a přiložil k nim ucho. Rybářka se kolem sebe rychle rozhlédla a pak se postavila vedle něj.
„Slyšíš něco?“ zeptala se tiše.
„Ne.“
„Co myslíš, že jsi zaslechl?“
„Nejsem si jist.“ Jestřáb se narovnal a poodstoupil od dveří. Zamračil se a zamyšleně se zadíval na kliku. „Znělo to jako zavrčení, nebo něco takového...“ Opatrně zmáčkl kliku. Lehce pod jeho stiskem povolila, ale dveře se neotevřely.
„Jestřábe,“ řekla Rybářka pomalu, „s těmi dveřmi není něco v pořádku... mám z nich velice špatný pocit. Pojď pryč.“
„Není se čeho bát. Jsou zamčené.“
„To je jedno. Pojď pryč.“
Jestřáb pomalu přikývl. Cítil narůstající nepříjemný pocit v zátylku. Ať už slyšel cokoliv, bylo to pryč. Ale přesto s naprostou jistotou věděl, že za dveřmi do pracovny se ukrývá něco děsivého. Cosi, co nyní naslouchalo a čekalo, až otevře dveře... Ustoupil o krok vzad a pocit byl ten tam. Pohlédl stranou a suše polkl.
„Myslím, že v čarodějově domě musíš počítat s tím, že narazíš na zvláštní věci,“ řekl pomalu. „Pojďme.“
„Dobře,“ vydechla Rybářka.
Jestřáb zamířil k hlavním dveřím, otevřel je a rychle vyšel na chodbu. Rybářka se po celou dobu držela těsně

za ním, ruku na jílci meče. Sotva vyšli z místnosti, začali se oba cítit poněkud trapně. Jestřáb se otřásl a zavřel za sebou dveře do knihovny. Až na to bude vhodná chvíle, měl by si s Hubenem o té jeho pracovně promluvit... Podíval se na Rybářku. Ta krátce přikývla. Jestřáb se ušklíbl a sebevědomě vstoupil do salónu se svou ženou po boku. Čaroděj i jeho hosté přivítaly členy hlídky se špatně skrývanou směsicí zdvořilosti a nepřátelství.
„Děkuji vám za vaši trpělivost,“ řekl Jestřáb. „Tato část vyšetřování je u konce. Vše ostatní musí počkat na příchod expertů zítra ráno.“
Bowman udělal krok vpřed. „Huben říká, že kvůli izolačnímu zaklínadlu nemůžeme až do rána opustit dům. To vy jste mu nařídil seslat to kouzlo?“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „Nemohl jsem riskovat, že vrah unikne a neměl jsem žádné jiné prostředky, kterými bych mu mohl zabránit, aby opustil dům.“
„Ale to znamená, že jsme zde uvězněni!“
„Je to tak,“ řekl Jestřáb. „Navrhuji, abyste se rozešli do svých pokojů a pokusili se usnout.“
„Chcete tím říci,“ řekl Hightower pomalým hlasem, „že jsme kvůli vám nuceni strávit noc zde, i když mezi námi může být vrah?“
„Vždycky se můžete v pokoji zamknout,“ řekla Rybářka.
„Williama to nezachránilo,“ poznamenal Dorimant.
„Dobrá,“ řekl Jestřáb, „to stačí. Není to šťastná situace, já vím, ale nedá se s tím nic dělat. Jestli máte nějaké stížnosti, můžete je přednést zítra ráno, až dorazí naši nadřízení. Kromě toho si myslím, že pokud se budete chovat rozumně,

nikdo z vás nebude vystaven skutečnému nebezpečí. Navrhuji, abyste se rozešli do svých pokojů a zůstali tam. Rybářka a já budeme celou noc hlídat tady v salónu.

Pokud by se někdo z vás cítil jakkoliv ohrožen, stačí zavolat a my budeme nahoře tak rychle, jak jen stačíme vyběhnout do schodů. Pokud se tu někdo začne procházet, budeme to vědět. Takže navrhuji, abyste ze svých pokojů vůbec nevycházeli."
„Co když budu chtít jít na záchod?" zeptal se Bowman.
„Použijte nočník pod postelí," řekla Rybářka.
Na chvíli se rozhostilo ticho a hosté se po sobě nejistě podívali. Pak Kateřina zamířila ke dveřím a skupina se rozpadla. Místností zašuměla přání dobré noci, jak jeden host po druhém opouštěli salón a rozcházeli se do svých pokojů. Jestřáb pokynul Hubenovi, aby zůstal, a Huben mu vyhověl. Když všichni ostatní odešli, Jestřáb a Rybářka se na čaroděje upřeně zahleděli.
„Co to máte ve své laboratoři, pane čaroději?" zeptal se Jestřáb bez okolků.
„Všechno možné. Chemikálie a tak podobně. Proč?"
Jestřáb se nejistě zamračil. „Cítil jsem něco... něco podivného..."
„Ale jistě," řekl Huben a lehce se pousmál. „Měl jsem vás upozornit. Na dveřích je zadržovací zaklínadlo jako varování. Jestliže se k nim přiblížíte, vzbudí ve vás kouzlo takový strach a nepříjemné pocity, že se neodvážíte otevřít dveře násilím. Prosté, ale účinné."
„Aha, chápu," řekl Jestřáb a doufal, že to nezní příliš ulehčeně. „Takže, pane čaroději, to by myslím bylo asi tak všechno. Já a Rybářka strávíme celou noc v salónu. Jeden z nás bude vždy na stráži."
„To zní bezpečně," řekl Huben. „Já dnes přespím ve své pracovně. Kdybyste mne z jakéhokoliv důvodu potřebovali, stačí zavolat. Uslyším vás. Uvidíme se ráno. Dobrou noc kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko."

Zdvořile se uklonil a odešel ze salónu. Jestřáb a Rybářka se rozhlédli po prázdné místnosti.
„Vůbec jsme nedostali večeři," podotkla Rybářka.
„Jo," přikývl Jestřáb. „Městská hlídka má těžký život."
„Hodíme si o první stráž?"
„Tvou mincí, nebo mojí?"
„Máš mě přečtenou," řekla Rybářka a ušklíbla se.

TAJEMSTVÍ
dward Bowman se posadil do křesla vedle své postele a prohlédl si pokoj, který mu Huben přidělil. Byl vcelku pohodlný, to ano, ale jeho barevné ladění bylo do temného, zneklidňujícího odstínu lila. Celý pokoj něčím připomínal mrtvolu. Bowman se lehce podivil, proč čaroděj zvolil tak neúprosně odpuzující malbu. Vždyť obvykle projevoval dokonale vytříbený vkus. Na druhou stranu, Huben tyto pokoje téměř vůbec nepoužíval. Možná, že si zachovaly svůj starý nátěr ještě z dob, kdy dům vlastnila rodina DeFerrierových. To bylo docela možné. DeFerrierové byli vždycky... divní. Bowman znovu pohlédl na hodiny stojící na krbové římse. Hodiny vydávaly hlasitý a agresivní tikot, ale jejich ručičky se po ciferníku sotva vlekly. Bowman se v křesle netrpělivě zavrtěl. Počká ještě dalších tři čtvrtě hodiny, aby si byl jist, že všichni už spí, a pak konečně půjde navštívit Kateřinu.
Zamyšleně se zamračil. Kateřina nesla smrt svého muže dost těžce. Věděl, že má Williama stále ráda, i když se jejich manželství rozpadlo, ale stejně ho překvapilo, na-

kolik ji to rozrušilo... Napadlo ho, jestli by stejně špatně přijala i zprávu o jeho smrti. Bowman potřásl podrážděně hlavou. Nežárlil na Williama, ani když byl naživu, proč by s tím měl začínat teď, po jeho smrti? Kateřina byla jeho, stejně jako byla vždy. Za chvíli vstane a půjde za ní, bude ji držet v náručí a všechno bude zase dobré. Ještě tři čtvrtě hodiny... A stejně si bude muset dát pozor, aby ho Jestřáb a Rybářka nezaslechli. To by bylo opravdu trapné. Jestřáb a Rybářka... Bowmanovy rysy ztvrdly. S nimi ještě budou problémy, to bylo zřejmé. Čert aby vzal tu jejich zvědavost! Ze všech členů Městské hlídky, co jich v Havenu je musel Dorimant zvolit za Williamovu ochranku jediné dva čestné. Kdokoliv jiný by měl dost rozumu, aby se spokojil s několika zdvořilými otázkami a pak by počkal na své nadřízené – lidi, kteří si byli vědomi politické situace. Ale tihle dva ne. Nezdálo se, že by jim záleželo na tom, kolik špíny budou muset vytáhnout, ani komu tím uškodí. Dobrá, najít Williamova vraha je důležité, ale věc, za kterou William bojoval, byla důležitější. V současné době by mohl skandál vrhnout reformu o dvacet let zpátky.
Bowman se zamyšleně zamračil. Možná se vůbec neměl pokoušet kapitána Rybářku svádět. V tu chvíli mu to připadalo jako dobrý nápad. Odvedl by tím pozornost od sebe a Kateřiny a mimoto, vždycky měl slabost pro vysoké blondýnky. Teď byl podezřelý z vraždy a jeden z vyšetřujících důstojníků na něj měl vztek. Skvělé. Přesně tohle potřeboval. Vrásky na jeho čele se začaly prohlubovat, když si pokoušel vzpomenout, kteří z vyšších důstojníků od hlídky mu dluží nějakou tu laskavost. Musel tam být někdo takový. Vždycky byl někdo takový. Nakonec rozmrzele potřásl hlavou a vzdal to. Už bylo příliš pozdě a on byl unavený, už mu to nemyslelo. Navíc, tahání za nitky bylo vždycky

až to poslední. K tomu ani nemuselo dojít. Pokud budou s Kateřinou držet jazyk za zuby a všechno popřou, nikdo jim nemůže nic dokázat. Ať si lidi mysli, co chtějí, bez důkazů se neodváží nic říct.
Bowman znovu pohlédl na hodiny. Dnes v noci by raději neměl s Kateřinou zůstávat dlouho. Musí se alespoň trochu vyspat, aby byl zítra schopen pracovat. A nebylo toho málo, co jej čekalo. Teď, když William zemřel, by mohli reformisté přijít o celé Výšiny, pokud po něm vzniklou mezeru někdo hezky rychle nevyplní. Tobiáš se nikdy netajil s

tím, že chce své staré křeslo v radě zpátky, a teď, když Williamův návrh stále ještě visí ve vzduchu... Byla tu spousta zájmových skupin, pro které byl návrh důležitý a společně mohly Williamova nástupce vynést vzhůru nebo ho zničit. Bowman zlostně potřásl hlavou. Ať se stane cokoliv, Tobiáš se nesmí znovu dostat do rady. Ten starý pletichář, ten pokrytecký lump by sám o sobě mohl zvrátit vše, čeho reforma až dosud dosáhla. Někdo se mu musí v příštích volbách postavit. A kdo jiný než věrný a důvěryhodný pobočník Williama Blackstonea.
Ale on sám nemohl přijít a oznámit svou kandiďaturu. To by nevypadalo dobře, tak brzy po Williamově smrti. Ne, potřebuje někoho, kdo by ho navrhl. Možná někoho, jako je Kateřina. Jenže to by také nevypadalo zrovna nejlépe... Usmál se a potřásl hlavou. Musí existovat nějaký způsob. Vždycky se nějaký najde, když se hledá dost důkladně. Pohodlně se opřel v křesle a pečlivě se vyhnul pohledu na hodiny. Dokázal být trpělivý, když musel. Jako Williamova pravá ruka se za ta léta naučil trpělivosti víc než dobře. Bowman se zamyšleně zamračil. Měl divný pocit z toho, že by měl pracovat bez Williama. Byli spolu tak dlouho... Ale teď měl konečně on sám šanci dostat se do

čela – a měl z toho velice dobrý pocit. Williama je škoda, ale koneckonců život jde dál. Pomyslel na Kateřinu, která čeká, až za ní přijde, a pousmál se. Život jde dál.
Adam Lovec si pomalu svlékl košili a hodil ji na křeslo u své postele. Byl unavený a záda ho nemilosrdně bolela. Posadil se na kraj postele a cítil, jak se pružně přizpůsobila jeho váze. Ta zatracená postel byla na jeho vkus příliš měkká. Jeho zádům vyhovovala poněkud pevnější opora. V pokoji bylo horko a dusno, ale měl dost rozumu, aby se nepokoušel otevřít okenice. Huben je určitě zajistil proti otevření. Čaroděj měl strach ze zabijáků. Lovec se pomalu natáhl a zahleděl se na své tělo. Pořád byl ještě svalnatý, břicho měl ploché a pevné, ale jeho jizvy ho zneklidňovaly. Tenké bílé linie jizev se táhly přes jeho hruď a břicho, zanechávaly bledé stopy v jeho opálené kůži, všelijak se křížily a nakonec se spouštěly dolů po jeho pažích. Na zádech jich měl ještě víc. Lovec je nenáviděl. Všechny a každá zvlášť mu neustále připomínaly, jak blízko byl smrti. Každá jizva byla ránou, která ho mohla zabít, kdyby byl jen o něco pomalejší nebo měl trochu větší smůlu. Lovec nenáviděl věci, které mu připomínaly jeho vlastní smrtelnost. Rozhlédl se po pokoji, který mu Huben přidělil. Nebyl špatný. Pochmurně rudý nátěr vypadal ve světle jediné svíce ponuře a znepokojivě, ale jemu to nevadilo. Na svých cestách zažil svého času horší věci. Natáhl se na záda, aniž by se obtěžoval svlékáním kalhot, nebo zouváním bot. Nebude to poprvé, co bude spát oblečený, v minulosti to tak dělal často, tam v divočině. A byl unavený. Velmi unavený. Byl to dlouhý a těžký den... Ospale mžoural do stropu a nechal své myšlenky bloudit, kde se jim zlíbí. Jestřáb a Rybářka... hlídka. Dobrý tým. Byli dobře sehraní a podle

toho, co o nich slyšel, s upírem z Kramářské uličky odvedli dobrou práci. Toužebně si povzdechl. Probodávání upírů... to byla ta správná práce pro pravého chlapa. Ne jako všechny ty politické schůze, na které si teď musel zvykat. Politika... Raději by stál tváří v tvář upírovi než dalšímu výboru. Možná by si měl udělat přestávku, vypadnout z města a znovu se vydat tam, kam patřil, do otevřených plání divočiny.
Lovec se zamračil a rezignovaně se zašklebil. Ne, to z něj mluvil někdo mladší. Tyhle dny měl už za sebou. Spaní pod širým nebem by mu i v tomhle počasí zkroutilo záda jako paragraf. A kromě toho, pokud to správně zařídí, má reálnou šanci kandidovat v příštích volbách za reformu místo Williama a získat jeho pozici. To by neměl být takový problém. Se svým jménem a pověstí nedá opozici žádnou šanci. Lovec široce zívl a uvelebil se do pohodlnější polohy. Jestliže chce zaujmout Williamovo místo, měl by začít jednat s těmi pravými lidmi. Ne příliš brzy, to by nevypadalo dobře. Ale když bude čekat příliš dlouho, ostatní ho předběhnou. Začne s Kateřinou... Ta bude v nejbližších měsících potřebovat podporu. Ačkoliv té se jí asi víc než dost dostane od Bowmana. Lovec ohrnul ret. William s tím měl dávno něco udělat, neměl to nechat zajít tak daleko. Chlap si má hlídat, co mu patří, ať je to, co je to. William na ni neměl být tak měkký, pár facek by ji mohlo přivést k rozumu a ukázat jí, kdo je pánem v domě. Lovec si povzdechl. Sám měl sto chutí se o Bowmana postarat, ale ovládl se. Nikdy se nevměšuj do vztahu jiných lidí. Tomu ho život tvrdě naučil.
Ačkoliv, Kateřina ho teď bude potřebovat zatraceně víc než Bowmana, přinejmenším prozatím. Až se různé frakce v radě dozví o Williamově smrti, nastanou těžké časy. A mohl by se vsadit, že k tahanicím o pozice dojde i mezi

reformisty. Kateřina bude potřebovat ochránce. Lovec se kysele pousmál. Bowman možná platil za dobrého šermíře, ale kdyby došlo na pranici v nějaké zapadlé uličce, byl by asi sotva co platný. A Vizuela byla dobrá v odrážení kouzel, ale proti dýce vržené v davu by nesvedla nic. Ne, Kateřina jej bude potřebovat, přinejmenším nějaký čas. A on jí dokáže pořádně využít.
Pokud se ovšem sama nerozhodne vstoupit do politiky. Lovec se zamračil. To by mohla; zdá se, že dnešní ženy už nevědí, kde je jejich místo. Kapitán Rybářka se možná tvářila a mluvila tvrdě, ale kdyby šlo opravdu do tuhého, určitě by se rychle složila. Tak jako všechny ženské.
Lovec se neklidně zavrtěl. V pokoji bylo horko na omdlení a on začal vážně uvažovat o otevření okenice. Nakonec se přece jen rozhodl neudělat to. Jak znal Hubena, i kdyby se mu okenice podařilo otevřít, nejspíš by spustil poplach, nebo něco ještě horšího. Celý tenhle dům byl prolezlý kouzly. Lovec se tiše ušklíbl. Kouzla... nikdy nevěřil čarodějům. Muž by měl jít životem s odvahou a s mečem v ruce a ne se krčit v zatuchlých pokojích, hloubat nad starými knihami a vyrábět svými chemikáliemi odporné puchy. Všechna ta Hubenova takzvaná moc nedokázala Williamovi zachránit život.
Lovec si povzdechl. Jen kdyby se s nim William nehádal... tolik věcí mohlo být jinak.
Kdyby... ten nejzbytečnější výraz v jazyce. Lovec se zahleděl do stropu ztrácejícího se v temnotě. Je to už dávno, co naposledy spal pod touto střechou, v tomto pokoji. Napadlo ho, jestli Huben věděl, že tohle bývala jeho ložnice, když byl ještě kluk. Asi ne. To si jen život zase trošku zažertoval. Už nezbyl nikdo, kdo by věděl, že Adam Lovec se narodil jako DeFerrier a že tento dům býval jeho domovem. Než utekl, znechucen tím, čím se jeho rodina stala.

Dnes už byli všichni mrtvi, rodiče, bratři, sestry, tety i strýcové. Všichni mrtví. Už nebyli žádní DeFerrierové a Adam Lovec byl spokojen se jménem, které si vybral. Měl by se trochu vyspat. Ráno toho bude muset hodně udělat. Zavřel oči a začal zhluboka, pravidelně oddechovat.
Graham Dorimant přecházel po pokoji a přemýšlel, co by teď měl nejspíš udělat. William byl mrtev a hlídka v pátrání po vrahovi nijak nepokročila. A co nevidět se Bowman, ta malá slizká pijavice, bude sápat po Williamově křesle v radě. Tělo sotva stačilo vychladnout a supi se už slétali. Dobrá, někdo musel nastoupit na jeho místo, ale nemusel by to být zrovna Bowman. A také že nebude, dokud do toho Dorimant bude mít co mluvit. Přestal přecházet a zamyšleně se zamračil. Neměl žádnou záruku, že to bude moci jakoliv ovlivnit. Pracoval pro Williama a William byl mrtev. Kateřina se mohla docela dobře rozhodnout, že už ho nepotřebuje, a přivést si své vlastní poradce. Dorimant si nejistě skousl ret. Ztráta práce nebyla sama o sobě žádný problém. I po rozvodu by mu mělo zbýt dost peněz, aby s nimi vystačil. Ale vzdát se vzrušení z politiky, znovu se vrátit do bezduchého společenského víru nekonečných večírků na módních místech, dětinských ztřeštěností a her a intrik...
Možná by našel nějaké uplatnění u lorda Hightowera, starý pán by se rád hlouběji politicky angažoval a bude potřebovat poradce, kterému by mohl důvěřovat.
Ano. To by mohlo vyjít. Lord Roderik nebyl zdaleka takový chlap jako William, ale byl čestný a upřímný a to bylo v dnešní době dost vzácné. Ráno si o tom s Hightowerem promluví. Za předpokladu, že Williamův vrah

znovu neudeří a nepovraždí je všechny v jejich postelích. Dorimant nervózně pohlédl ke dveřím. Byly bezpečně zamčené a pro jistotu zajištěné židlí zapřenou pod klikou. Tady byl poměrně v bezpečí. Stráž byla na hlídce hned pod schody. Po tom, co dokázali v Kramářské uličce, by jim obyčejný zabiják neměl působit žádné větší problémy. Nejistě se zamračil. Možná jim měl říci o tom, co viděla Vizuela. Chtěl, ale uprosila ho, aby to nedělal. Takže teď mohli být oba obviněni ze lži. Jestli na to někdy hlídka přijde... Vybavil si Jestřábovu chladnou zjizvenou tvář a zachvěl se. To je jedno, pomyslel si vzdorovitě. Udělal správnou věc. Vizuela ho požádala o pomoc a on jí pomohl. Na ničem jiném nezáleželo.
Nikdy před tím si neuvědomil, jak důležitá pro něj Vizuela je.
Vzdychl a posadil se do křesla vedle postele. Věděl, že by si měl jít lehnout a odpočinout si, ale nechtělo se mu spát. Bylo pro něj těžké uvěřit, že William je opravdu mrtev. Tak dlouho toho muže obdivoval, tak krátce byl jeho přítelem... A teď pomáhal zatajit stopu, která by mohla vést k jeho vrahovi.
Odpusť, Williame. Ale já ji miluji a nemohu riskovat. Že se jí něco stane.
Lord a lady Hightowerovi se beze slova převlékli ke spánku. Lord Roderik se posadil do křesla vedle postele a díval se, jak si jeho žena rozčesává vlasy před zrcadlem na toaletním stolku. Když si své dlouhé bílé vlasy rozpustila, sahaly jí do půl zad. Roderik se vždycky rád díval, jak si je rozčesává, byla to prostá intimní chvilka, kterou nesdílela s nikým jiným, jen s ním. Pokoušel se vzpomenout, kdy jí vlastně zbělely. Nedokázal si to vybavit. Když se

vzali, měly její vlasy nádherný medově žlutý odstín, ale to už je dávno, to byl ještě kapitánem. Roderik si uvědomil, že to bylo téměř před třiceti lety. Třicet let. Kam se ten čas poděl?
Elaine pohlédla do zrcadla a přistihla ho, jak se na ni dívá. Usmála se, ale on rychle odvrátil pohled jinam. Odložila kartáč a otočila se k němu. Měla na sobě bílou hedvábnou noční košili, kterou jí koupil k posledním narozeninám. Vypadala velmi rozkošné a bezbranně.
Neptej se mě, Elaine. Prosím. Nemohu ti to říct. Nemohu to říct nikomu.
„Co je s tebou, Rode?“ zeptala se tichým hlasem. „Něco tě trápí už celé měsíce. Proč mi o tom nic neřekneš?“
„Není co říct,“ zabručel Roderik.
„Nepovídej,“ řekla jeho žena. „Copak za všechny ty roky nepoznám, že tě něco trápí? Je to Paul? Měla jsem pocit, že se konečně začínáš s jeho smrtí vyrovnávat. Nikdy jsi neměl pořádat tu hloupou kampaň, ty hony na vlkodlaky. Nikdy jsem ti to neměla dovolit.“
„Pomohlo to...“
„Skutečně? Kdykoliv se nějaký blázen lekl vlastního stínu a zakřičel: Vlkodlak!, vyrazil jsi jako o závod, abys ho vyslídil. A kolik jsi jich chytil, na všech těch honech? Jednoho. Jen jediného. To proto tě král donutil rezignovat, že? Nejen kvůli tomu, že jsi dosáhl věku, kdy muži odcházejí na odpočinek, ale i proto, že jsi nikdy nebyl po ruce, když tě potřeboval!“
„Dost,“ zašeptal Roderik a pevně stiskl víčka. Elaine rychle vstala ze židle a přiklekla si k němu. Položila mu ruku na rameno a on ji poslepu uchopil a pevně stiskl.
„To je v pořádku, můj drahý.“ řekla Elaine měkce. „Já se na tebe nezlobím, jen mám strach. Strach o tebe. Poslední dobou ses tak... změnil.“

„Změnil?“ Roderik otevřel oči a nejistě na ni pohlédl. „Co tím myslíš, změnil?“
„Ach, já nevím. Jsi náladový, podrážděný, všechno tě rozčílí. Já nejsem slepá, víš. A také všechny ty ostatní věci...“
„Elaine...“
„Vždycky jednou za měsíc si vyrazíš ven sám. Jsi pryč několik dní, a když se vrátíš, neřekneš mi, kde jsi byl nebo co jsi dělal.“
„Mám pro to své důvody,“ zabručel Roderik.
„Ano,“ řekla Elaine. „Myslím, že máš. Nemusíš se kvůli tomu cítit špatně, Rode. Vím, že když muži dospějí do tvého věku, jsou si občas, no, nejistí... sami sebou. Já jen chci, abys věděl, že mi to nevadí, dokud se vracíš ke mně domů.“

„Nevadí ti to?“ řekl Roderik pomalým hlasem. „Elaine, o čem to mluvíš?“
„Nevadí mi, že máš jinou ženu,“ řekla Elaine vyrovnaně. „Netvař se tak zaražené, můj drahý. Nebylo těžké dát si to dohromady. Máš milenku. Ale na tom opravdu nezáleží.“
Roderik se postavil, chytil svou ženu za ramena a donutil ji vstát a pohlédnout mu do tváře. Chtěl něco říct, ale nemohl. Objal ji a pevně sevřel v náručí. „Elaine, má drahá, moje lásko. Přísahám ti, že nemám žádnou jinou ženu. Jsi ta jediná žena, kterou jsem kdy chtěl, ta jediná, kterou jsem kdy miloval. Přísahám, že v mém životě nikdy nebyla žádná jiná a nikdy nebude.“
„Kam jsi to tedy chodil celé ty měsíce?“
Roderik si povzdechl a uvolnil objetí, aby se na ni mohl podívat. „Nemohu ti to říct, Elaine. Věř mi, když ti říkám, že neodcházím proto, že bych chtěl, ale proto, že musím. Je to důležité.“
„Máš tím na mysli, že v tom je... politika?“

„Svým způsobem. Nemohu o tom mluvit, Elaine, vážně nemohu.“
„Tak dobře, můj drahý.“ Elaine se předklonila a políbila ho na tvář. „Řekneš mi o tom, až budeš moci. A teď pojďme spát. Byl to dlouhý den.“
„Myslím, že ještě chvíli posedím. Nechce se mi spát. Běž si lehnout. Nebudu vzhůru dlouho.“
Elaine přikývla a otočila se, aby urovnala prostěradlo. Neviděla slzy, které se na okamžik zaleskly Roderikovi v očích. Když se pohodlně uvelebila v posteli a znovu na něj pohlédla, seděl už zase v křesle a hleděl do prázdna.
„Rode?“
„Ano?“
„Kdo podle tebe zabil Williama?“
„Nevím. Ani mě nenapadá, jak byl zabit, natožpak kým.“
„Myslíš, že nám hrozí nějaké nebezpečí?“
„To bych neřekl. Huben je teď na stráži, nikdo se kolem něj nedostane. A pak jsou tu ti dva z hlídky, dole v salónu. Myslím, že když jde o jednodušší věci, jsou dost výkonní. Nemusíš se ničeho bát, má drahá. Běž spát.“
„Ano, Rode. Zhasni lampu, až půjdeš do postele.“
„Elaine...“
„Ano?“
„Miluji tě. Ať se stane cokoliv, nikdy nepochybuj o tom, že tě miluji.“
Čarodějka Vizuela ležela na lůžku a upírala oči do stropu. Ta postel se jí vůbec nelíbila. Byla velice pohodlná, ale příliš velká. Cítila se v ní ztracená. Neklidně se převalovala pod tenkou pokrývkou. Bylo jí horko a byla zpocená, ale bez přikrývky spát nechtěla, ne v cizím domě. Cítila se nahá a bezbranná. Ne, že by jí snad něco hrozilo. Zamkla

dveře a postarala se o vlastní ochranná kouzla. Nikdo se k ní teď nemohl dostat. Byla v bezpečí.
Ale jen pro tuto chvíli. Pro Williama Blackstonea pracovala celý svůj dospělý život, a teď když zemřel, nevěděla, co si počít. William byl pro ni vždy víc než jen zaměstnavatel, byl to její bůh. Byl moudrý a spravedlivý a bojoval se silami zla v Havenu. Vždycky věděl, co dělat, a vždycky měl pravdu, a že si nikdy ani nevšiml té tiché mladé čarodějky po svém boku, s tím se dalo počítat. Pořád měl v hlavě tolik důležitějších věcí.
Graham Dorimant si jí všímal. Byl na ni vždy milý, říkal jí příjemné věci a nikdy nepřehlédl, že má na sobě nové šaty. Možná, že mu na ní záleželo a postará se o ni. To byla příjemná představa.
Vizuela si vzpomněla na ty dva členy hlídky, kteří ji vyslýchali, a zamračila se. Byli k ní zdvořilí, ale měla dojem, že ve skutečnosti ji rádi nemají. Poznala to, vždycky to poznala. A Jestřáb, ten zjizvený s jediným chladným okem... Děsil ji. Neměla ráda, když ji někdo děsil. Vizuela nešťastně našpulila rty do tmy. Řekla jim o Kateřině a Edwardovi, ale nevěřili jí. Ne doopravdy. Přitom do toho stačilo trochu zavrtat a pravda by vyšla najevo. A pak by všichni pochopili, co se doopravdy stalo.
Pokud ovšem vůbec mohli dovolit, aby pravda kdy vyšla najevo. Vizuela se zamračila. Byla tu spousta lidí, kteří nechtěli, aby se někdo dozvěděl pravdu. Koneckonců, mohla by pošpinit Williamovu památku. Ani ona si to nepřála, ale na druhé straně nesmí ani dopustit, aby to Kateřině a Edwardovi jen tak prošlo. To nemohla dopustit. To nedovolí. Zavraždili jejího Williama a zaplatí za to, ať tak či onak. Její ruka se dotkla kostěného amuletu, který jí visel na krku na stříbrném řetízku. Možná byla jenom obyčejná čarodějka, ale měla určitou moc a bude-li muset,

použije ji. Pokud nenajde jiný způsob, jak učinit spravedlnosti zadost.
Vizuela si unaveně povzdechla. Ubohý William. Bude jí hodně chybět. Tolik let byla u něj... a teď si bude muset najít někoho jiného, koho bude následovat. Někoho, kdo jí řekne, co má dělat. Ráno si o tom promluví s Grahamem. Má ji rád. To ona pozná.
Čaroděj Huben ležel na lůžku ve své laboratoři. Vzduch byl příjemně chladivý a svěží, letní horko bylo udržováno ve snesitelných mezích jeho kouzly. Místnost byla jasně osvětlena půltuctem olejových lamp. Z mnoha důvodů, z nichž některé byly praktické, se Huben necítil dobře, když měl spát v úplné tmě. Ležel na zádech a pomalu se rozhlížel po přeplněném, důvěrně známém pokoji. Na prostých dřevěných pracovních stolech bylo rozloženo veškeré jeho alchymistické vybavení a všechny přísady byly pečlivě seřazeny na policích ve správném pořadí... Huben se cítil v pracovně doma, tak jako se necítil nikde v celém domě. Popravdě řečeno, příliš tenhle dům rád neměl, ale potřeboval ho. Potřeboval soukromí a bezpečnost, jež mu poskytoval, i když si v něm připadal ztracený jako jediný hrášek v lusku. V jistých chvílích měl pokušení vyhovět Lovci a prodat mu ten zatracený dům, ale nikdy to neudělal. Nemohl.
Napnul mysl a prověřil všechny své ochrany rozmístěné po domě, tak jako pavouk zkouší jednotlivá vlákna své

pavučiny. Všude bylo ticho, všechno bylo v naprostém pořádku. V domě panoval klid. Huben se lehce zamračil. Znepokojovalo ho, že stále neměl nejmenší představu o tom, jak William zemřel. A ještě větši starosti mu dělalo, že vrahem musel byl někdo z jeho hostů. Nebylo možné,

aby se zabiják zvenčí dostal přes jeho ochrany tak, aby on o tom nevěděl. A přece, znal ty lidi celá léta, důvěřoval jim... Prostě mu to připadalo nemožné.
Huben unaveně vzdychl. Všichni mají svá tajemství, své vlastní skryté temnoty. On sám to musel vědět nejlépe.
„Miláčku...“
Hlas zněl měkce, drsně a svůdné. Huben suše polkl. Jen pouhý zvuk jejího hlasu rozechvěl jeho tělo rozkoší, ale nepohlédl na ni. Nesmí.
„Proč mě nezavoláš, miláčku? Stačí, abys mě zavolal, a já přijdu za tebou. To bys rád, viď?“
Neodpověděl. Byl čaroděj a ovládal se.
„Pokaždé je to stejně. Chceš mě, ale nepřiznáš si to. Toužíš po mně, ale bojuješ proti tomu. Nechápu proč. Když mě nechceš, proč jsi mě vyvolal?“
„Protože jsem byl slabý!“ vyštěkl Huben. „Protože jsem byl blázen.“
„Protože jsi člověk,“ zavrněl hlas. „Je to taková hrůza, být člověk? Jsi mocný, můj nejmilejší, velmi mocný, ale pořád máš lidské potřeby a lidské slabosti. Není žádná hanba se jim poddat.“
„Hanba?“ řekl Huben. „Co ty můžeš vědět o hanbě?“
„Nic. vůbec nic,“ zasmál se hebce hlas a Huben se rozechvěl, když ho znovu uslyšel. „Podívej se na mě, miláčku. Podívej se na mě.“
Huben se podíval na pentagram narýsovaný na podlaze na opačné straně laboratoře. Modré křídové linie zářily svým vlastním strašidelným světlem. Uvnitř pentagramu seděla sukkuba. Pohlédla na Hubena svýma temnýma očima a výsměšně se pousmála. Byla nahá a krásná, až se tajil dech. Sukkuba byla vysoká pět stop, měla znepokojivě dokonalou postavu a ostře řezanou smyslnou tvář. Její dokonalá pleť ve světle lamp zlatě zářila. Na čele jí vyrus-

tály dva malé růžky, téměř skryté pod hustou hřívou černých vlasů. Lenivě se protáhla a Huben tiše zasténal, když znovu pocítil důvěrně známou touhu, o které věděl, že musí přijít.
„Ano,“ řekla sukkuba. „Jsem krásná, já vím. A jsem tvá, kdykoliv po mně zatoužíš. Stačí, když mě zavoláš, miláčku, a já přijdu. Stačí, když mě zavoláš...“
„Pojď ke mně,“ řekl Huben, „pojď ke mně, zatraceně!“
Sukkuba se šťastně zasmála a jediným plavným pohybem se postavila na nohy. Vystoupila z pentagramu, přičemž modré křídové linie krátce vzplály, když je překročila, a pomalu kráčela k čarodějově posteli. Odhrnula jedinou přikrývku a pomalu ulehla vedle něj.
„Ty mě proklínáš, miláčku? Ne. To ty jsi prokletý, čaroději. A není to rozkošné?“
Huben ji objal a znovu se ho zmocnil starý pocit sladkého šílenství.
Kateřina Blackstoneová seděla v křesle u postele a lhostejně se rozhlížela po volném pokoji, který pro ni Huben otevřel. Vzduch byl zatuchlý a prašný a postel nebyla vyvětraná, ale bylo jí to jedno. Hlavně že to bylo dost daleko od pokoje, v němž zemřel její manžel a kde stále ještě ležel jeho tělo...
Jeho tělo. Ne její manžel nebo její bývalý manžel, jen jeho tělo. William byl pryč a to, co po něm zbylo, už ani nepotřebovalo jméno.
Kateřina se podívala na postel vedle sebe a odvrátila zrak. Možná by jí pomohlo, kdyby se vyspala, ale nedokázala v sobě probudit tolik energie, aby vstala, svlékla se a ulehla. Navíc si byla jistá, že když ještě chvíli počká, přijde za ní Edward. Pomyslela si, že by tu už měl být,

ale pravděpodobně se jen snažil jednat rozumně. Nijak by jim neprospělo, kdyby je dnes v noci chytili spolu. Právě dnešní noci. Už brzy tu bude. Možná ji pak napadne, co by měla udělat, co by měla říct. V tuto chvíli netoužila po ničem jiném než jen sedět a nedělat nic. Nebyla vdaná ani sedm let a už z ní byla vdova. Vdova... To slovo mělo v sobě cosi drsně konečného. To je vše, co zbylo, a nic dalšího už nebude. Je konec. Kateřininy myšlenky bloudily sem a tam, kroužily kolem tématu manželovy smrti, ale nemohly se na nic soustředit. Nedokázala přijmout představu, že její manžel je mrtvý. Byl to tak důležitý člověk, tolik toho znamenal pro takové množství lidí. Kateřině bylo do pláče. Možná by se jí ulevilo, kdyby jen dokázala plakat. Ale zbyla v ní jen únava.
Jak jí to mohl udělat? Jak ji mohl nechat samotnou v tomhle svinstvu? Jak se jen mohl William zabít?
Ti lidé z hlídky si mysleli, že to byla vražda. Stejně jako všichni statní. Jen ona jediná věděla, že šlo o sebevraždu. Stráže už hledaly viníka. Pátraly po možném motivu. Věděla, že z toho budou obviňovat Edwarda Bowmana, a tak se rozhodla čelit útoku stejně, jako to dělala doposud: vmetla jim to zpět do tváře a prohlásila, že je to lež, a nechala je, ať prokážou opak. Bylo nám řečeno... Ano, vsadila by se, že bylo. Tam malá coura Vizuela už začala prskat svůj jed a neztrácela čas. Ona a Edward teď budou muset být velice opatrní. Přinejmenším na chvíli.
Jestřáb a Rybářka se natáhli v pohodlných křeslech, otočeni tak, aby měli na očích chodbu. Zhasli všechny lampy s výjimkou dvou a v salónu teď bylo šero, které ulevilo očím, ale stále v něm bylo dost světla, aby bylo vidět. Dům byl klidný, vzduch horký a dusný. Jestřáb zeširoka zívl.

„Nech toho,“ zavrčela Rybářka. „Je to nakažlivé.“
„Promiň,“ řekl Jestřáb. „Nemůžu usnout. Bylo toho na mě moc.“
„Tak dobře, ty budeš hlídat a já si trochu zdřímnu.“

„To mi vyhovuje," přikývl Jestřáb. „Nemyslím, že dnes v noci budou ještě nějaké problémy."
„Možná máš pravdu," řekla Rybářka, pohodlně se uvelebila v křesle a na okamžik zatoužila po polštáři. „Ať už zabil Blackstonea kdokoliv, nevypadá to na vraždu v afektu. Musel si to důkladně naplánovat. Jediné, co nám může dělat starosti, je skutečnost, že nevíme, jestli mel vrah spadeno jen na Blackstonea, nebo zda byl jen první z celé řady obětí."
„Víš," prohodil Jestřáb, „vlastně si ani nemůžeme být jisti, že obětí měl být skutečně Blackstone. Možná jen někoho zahlédl ve špatnou dobu na špatném místě a musel zemřít, protože byl nepohodlný svědek. V tuto chvíli vrah možná číhá na svou skutečnou oběť."
„Nech toho," zaúpěla Rybářka. „Copak ten případ není dost složitý tak, jak je?"
„Promiň," řekl Jestřáb. „Jen si tak přemýšlím..."
„Napadlo tě něco nového ohledně Blackstoneova vraha?"
„Nového nic. Bowman a Kateřina jsou stále nejpravděpodobnější adepti, mohli toho nejvíc získat. Ale stále se musím vracet k tomu, jak byla vražda spáchána. Na tom zamčeném pokoji není něco v pořádku. Nemůžu přijít na to, co to přesně je, ale nedá mi to pokoj... Ale co, určitě na to časem přijdu."
„Už mě zase začíná bolet hlava," řekl Rybářka. „Nejsem moc dobrá v řešení hádanek. Nikdy jsem nebyla. Víš, Jestřábe, nejvíc mne zaráží, že to udělal tak... nemetodicky. V jednu chvíli tady všichni postávali, obraceli do sebe

ovocné likéry a mleli páté přes deváté, a v příštím okamžiku se jdou všichni převléknout a najednou je Blackstone mrtvý. Pokud je vrahem někdo z lidi, kteří byli tady v místnosti, musí mít nervy ze železa."
„Jistě," přisvědčil Jestřáb.
Chvíli spolu seděli a naslouchali tichu. Dům kolem nich skřípal a sténal, jak to staré domy dělají. Vzduch byl nehybný, horký a těžký. Jestřáb si položil ruku na topůrko sekery, která stála opřená o boční stranu křesla. V tomhle případě bylo tolik věcí, které se mu nezdály, tolik věcí, jež neseděly. A stále měl silný pocit, že dnešní noc pro ně má ještě nějaká překvapení v záloze.
Čas plynul a v domě se rozhostilo ticho. Všichni buď spali nebo bezhlesně seděli ve svých pokojích a čekali na ráno. Chodba i horní patro byly prázdné a na všem spočívaly poklidné stíny. Dveře Bowmanova pokoje se neslyšně otevřely a Edward Bowman se rozhlédl po chodbě. O kus dál na stěně vpravo tlumeně svítila jediná olejová lampa a její měkké oranžové světlo matně prozařovalo temnotu. Na chodbě nikdo nebyl a Bowman si trochu oddechl. Ne, že by vadilo, kdyby ho někdo viděl. Vždycky mohl pro- hlásit, že jde do koupelny, ale proč všechno komplikovat? A mimoto, nechtěl na sebe přilákat pozornost hlídky. Vyšel na chodbu a tiše za sebou zavřel dveře ložnice. Chvíli čekal a naslouchal a poté se plíživým krokem vydal ke Kateřinině pokoji. Vzal za kliku, ale dveře byly zamčené. Rychle se rozhlédl kolem a pak na ně tlumeně zaklepal. Připadalo mu, že klepání se hlasitě rozléhá po celém domě. Dlouho se nedělo nic a pak zaslechl, jak se v zámku otočil klíč. Dveře se zlehka otevřely a Bowman proklouzl dovnitř. Dveře se za nim potichu zavřely.

Kateřina se mu vrhla kolem krku a přitiskla se k němu tak silně, že mohl stěží dýchat. Zabořila mu svou tvář do krku, jako by se chtěla ukrýt před událostmi tohoto dne. Tiše jí šeptal konejšivá slůvka, až se po chvíli trochu uklidnila a poněkud uvolnila své sevření. Lehce se usmál.
„Jsi ráda, že mě vidíš, Katy?"
Natáhla k němu krk a dychtivě jej políbila. „Tolik jsem se bála, že ke mně dnes v noci vůbec nepřijdeš. Potřebuji tě, Edwarde. Ted' tě potřebuji víc než kdykoliv předtím."
„To je v pořádku, Katy. Teď jsem tady."
„Ale jestli nás spolu přistihnou..."
„Nepřistihnou," řekl Edward rychle. „Když budeme opatrní, tak ne."
Kateřina se ho konečně pustila a posadila se na kraj postele. „Opatrní. To slovo nenávidím. Vždycky musíme být opatrní, musíme dvakrát promyslet všechno, co uděláme, všechno, co řekneme. Jak dlouho ještě Edwarde? Jak dlouho bude ještě trvat, než spolu budeme moci být otevřeně? Chci tě, má lásko, chci, abys byl pořád se mnou, v mém náručí, v mé posteli."
„Zanedlouho už nebudeme muset nic předstírat," řekl Edward. „Jen ještě chvíli, než se všechno trochu uklidní. Jen musíme být ještě chvíli trochu trpěliví..."
„Už mě nebaví být trpělivá!"
Edward varovně pokynul směrem ke zdi. Kateřina váhavě přikývla a ztišila hlas. Nijak by jim neprospělo, kdyby je někdo zaslechl, a nebylo pochyb, že stěny jsou tu velmi tenké.
„Edwarde, řekli ti strážci něco o tom, kdo podle nich zabil Williama?"
„Ne, vlastně ne, ale byli by blázni, kdyby nás neměli za hlavní podezřelé. Už dávno se o nás vedou různé řeči a oba máme jeho smrtí co získat. Mohli jsme ho zabít..."
„A svým způsobem jsme ho možná i zabili."

„Cože?" Edward na ni příkře pohlédl. „Kateřino, snad jsi..."
„William spáchal sebevraždu," řekla Kateřina. „Já... řekla jsem mu o nás."
„Cože jsi udělala?"
„Musela jsem! Už jsem nemohla dál žít ve lži. Řekla jsem mu, že ho mám ráda a vždycky budu mít, ale že tebe miluji a chci si tě vzít. Řekla jsem mu, že to udělám, jakýmkoliv způsobem si jen bude přát, jakkoliv, abych uchránila jeho politickou kariéru, ale že za všech okolností budu trvat na rozvodu. Nejprve to odmítl poslouchat a pak... mi řekl, že mě miluje a nikdy se mě nevzdá. Řekla jsem mu, že od něj uteču, když to jinak nepůjde, a on řekl, že se zabije, když to

udělám.“
„Pane Bože...“ vydechl Bowman. „A ty myslíš, že William...“
„Ano,“ řekla Kateřina. „Myslím, že se zabil. Myslím, že zemřel kvůli nám.“
„Řekla jsi o tom ještě někomu?“
„Samozřejmě, že ne! Ale to není všechno, Edwarde, já...“
Náhle se zarazila a podívala se ke dveřím. Venku na chodbě někdo obcházel kolem. Kateřina vyskočila a popadla Edwarda za ruku. Oba stáli bez hnutí a naslouchali. Ozvalo se to znovu – tiché, váhavé kroky, které rychle utichly, jakmile přešly kolem. Bowman se zamračil. S těmi kroky nebylo něco v pořádku... Kateřina chtěla něco říct, ale Bowman jí prstem přitisknutým na rty naznačil, aby byla zticha. Ještě chvíli poslouchali, ale zdálo se, že kroky se už neozvaly.
„Viděl tě někdo, když jsi sem šel?“ zeptala se tiše Kateřina.
„Myslím, že ne,“ odpověděl Bowman. „Byl jsem velice opatrný. Mohl to být někdo z hlídky na kontrolní obchůzce.

Třeba se jen chtěl přesvědčit, že je všude klid. Nebo šel někdo do koupelny. Ať to byl kdokoliv, už je pryč. Raději bych se měl vrátit do svého pokoje.“
„Edwarde...“
„Nemohu zůstat, Katy. Ne dnes v noci a ne tady. Je to příliš riskantní. Uvidíme se ráno.“
„Ano. Ráno.“ Kateřina jej políbila na rozloučenou a pak ustoupila stranou a pootevřela dveře. Chodba byla prázdná. Kateřina otevřela dveře úplně a Bowman vyklouzl ven. Když za ním zavřela, chvíli počkal, než si jeho oči přivykly na tlumené světlo. Pak zamířil ke svému pokoji, ale najednou se zarazil, když za sebou uslyšel tichý šoupá vy zvuk. Rychle se otočil. Nikdo za ním nebyl. Chodba se táhla až ke schodům, pustá a prázdná, a pak se ztrácela v šeru. Vtom ucítil ten zápach – ostrý pižmový zápach, při kterém ho zamrazilo v zátylku. Pomalu se sklonil a vytáhl z boty dlouhou tenkou dýku. Chlad kovového jílce v dlani byl uklidňující. Bowman se divoce zašklebil. Jestli ho chtěl někdo vyděsit, připraví mu nepříjemné překvapení. Za celý svůj život ještě nikdy ze souboje nevycouval a ještě nikdy žádný neprohrál. Napadlo ho, jestli to přece jen není Williamův vrah. Doufal, že ano, s potěšením by pomstil jeho smrt. Možná toho muže neměl rád, ale vždycky ho svým způsobem obdivoval.
S dýkou v ruce vykročil vpřed, když vtom se něco strašného vyřítilo ze stínu u schodů. Bowman stačil vykřiknout pouze jednou a pak už vnímal jen bolest, krev a útočníkovo vrčení.
Když zeshora zazněl výkřik, který vzápětí zase umlkl, Jestřáb se prudce vztyčil v křesle. V příštím okamžiku vyskočil na nohy a se sekerou v ruce se vyřítil ze salónu.

Rybářka běžela těsně za ním s taseným mečem. Proběhli chodbou a společně vyběhli do schodů. První výkřik patřil muži, ale nyní křičela žena a nebyla k utišení. Jestřáb ještě zrychlil, schody bral po dvou. Na horní chodbě se prudce zastavil, pátraje očima po nepříteli.
Edward Bowman ležel zkroucený na podlaze, oči doširoka otevřené, vytřeštěné. Šaty měl prosáklé krví, jež se vpíjela do koberce kolem něj. Hrdlo měl rozervané. Nad jeho tělem stála Kateřina Blackstoneová a ječela, dlaně v hrůze přitisknuté ke tváři. Rybářka ji vzala kolem ramen a ohleduplně ji odvrátila od těla. Žena se nejdříve vzpírala, ale pak rezignovala, jako by ji opustily síly. Přestala ječet a stála tam mlčky, objímala se vlastníma rukama a slepě zírala do zdi. Slzy se jí nepokrytě koulely po tvářích. Pak se ze svých pokojů začali vynořovat ostatní hosté v různých stupních svlečenosti a všichni se dožadovali informací, co se stalo. Jestřáb poklekl vedle těla. Nedaleko od něj ležela na podlaze dýka, ale na její čepeli žádná krev nebyla. Útok musel být tak rychlý, že Bowman vůbec neměl čas se bránit. Jestřáb si zblízka prohlédl Bowmanovo hrdlo a tiše zaklel. S Bowmanem nezacházel vrah tak čistě jako s Blackstonem. Jestřáb zůstal v podřepu a zamračeně nad tělem přemýšlel.
Na schodech za ním se ozvaly kroky. Bleskurychle se narovnal a otočil se, sekeru připravenou k úderu. Huben stál těsně za jeho zády. Na sobě měl jen župan, ve tváři byl brunátný a těžce lapal po dechu.
„Co se děje?“ zachraptěl. „Co se tady stalo?“
„Bowman je po smrti,“ odpověděl Jestřáb. „Zavraždili ho.“ Rychle se rozhlédl kolem sebe, jestli někdo nechybí, ale všichni hosté byli zde, udržováni v uctivé vzdálenosti Rybářčiným taseným mečem. Nejblíže stál Dorimant s Vizuelou po boku. Jejich tváře byly hrůzou bílé. Lord a lady

Hightowerovi vyhlíželi ze dveří, oba v nočních košilích. Lord Roderik držel svou ženu ochranářsky kolem ramen. Uprostřed chodby stál Lovec, rysy v tváři ztuhlé a zachmuřené. Na sobe měl jen kalhoty a boty, ale v ruce držel meč. Jestřáb si meč pozorně prohlédl, ale na jeho čepeli žádná krev nebyla. Znovu se podíval na Lovce, všiml si tuctů starých jizev, které brázdily jeho svalnaté tělo, odvrátil zrak a podvědomě se zachvěl.
„No dobře,“ řekl Jestřáb drsným hlasem. „Všichni dolů. Nemůžu pracovat, když se mi tu všichni pletete. Zůstaňte pohromadě a za žádných okolností sami nikam nechoďte. Nediskutujte se mnou, prostě běžte! Můžete počkat v salónu. Nic se vám nestane, ve skupině jste v bezpečí. Hubene, prosím, vy na chvíli zůstaňte.“
Jestřáb s viditelnou netrpělivostí počkal, až všichni hosté projdou kolem něj; každý se držel od mrtvého těla tak daleko, jak to jen bylo možné. Lord a lady Hightowerovi pomohli Kateřině ze schodů. Už neplakala, ale její tvář jasně hovořila o tom, že je v šoku, v očích měla prázdný výraz. Když kolem šel Lovec, Jestřáb ho zadržel.
„Budu vám muset odebrat meč, pane Lovce.“
Lovec se na Jestřába upřeně zahleděl a jeho oči byly velmi chladné. Rybářka udělala krok vpřed a nepatrně pozvedla čepel. Lovec se na ni podíval a lehce se pousmál. Otočil se zpět k Jestřábovi a podal mu meč, jílcem napřed.
„Samozřejmě, kapitáne Jestřábe. Budete s ním asi chtít udělat nějaké zkoušky.“
„Děkuji vám, pane bojovníku,“ odpověděl Jestřáb a zastrčil si meč za opasek. „Meč vám vrátím tak brzy, jak jen to bude

možné.“
„To je v pořádku,“ řekl Lovec. „Mám jich víc.“
S tím následoval ostatní hosty chodbou do salónu. Jestřáb a Rybářka se na sebe podívali a trochu se uvolnili.

„Na chvíli jsem měl pocit,“ řekl Jestřáb, „že...“
„Jo,“ přikývla Rybářka, „já taky.“
Jestřáb se obrátil k Hubenovi, který klečel vedle těla. „Opatrně, pane čaroději. Nechceme přece zničit nějaký důkaz.“
Huben přikývl a postavil se. „Má rozervané hrdlo. Nedá se určit, jaká vražedná zbraň tu byla použita – ta rána je příšerná.“
„To teď může počkat,“ odpověděl Jestřáb. „Působí stále ještě vaše kouzlo izolace?“
„Ano. Kdyby bylo prolomeno, věděl bych to okamžitě. Teď už se o tom nedá pochybovat, vrahem musí být někdo z nás.“
„V pořádku,“ řekl Jestřáb. „Jděte prosím dolů a počkejte s ostatními. A možná byste se měl podívat na Kateřinu. Je v šoku. Dva šoky tak rychle po sobě by mohly jejímu organismu...“
„Samozřejmě,“ přikývl Huben. Krátce pokynul Jestřábovi a Rybářce a zamířil ke schodům. Oba zástupci hlídky se zamyšleně zahleděli na mrtvé tělo. „Nemůžeme si dovolit čekat do rána na odborníky,“ řekla Rybářka. „Budeme toho vraha muset najít sami.“
„Přesně tak,“ řekl Jestřáb. „Pokud se nám to nepodaří, možná do rána nikdo nepřežije.“

KREV VE TMĚ

ak, nejprve to hlavni,“ řekl Jestřáb. „Ohledáme tělo.“
„ -A. Jestřáb a Rybářka odložili zbraně, poklekli vedle mrtvého Bowmana a pozorně si ho prohlédli. Měl rozervané hrdlo. Jestřáb se při pohledu na ránu zamračil.
„Tohle nezpůsobil meč,“ řekl pomalu. „Okraje rány jsou roztřepené a nepravidelné. Mohl to být nůž se zubatým ostřím... Vidíš, jak mu to roztrhalo kůži? Pěkná spoušť. Skoro bych přísahal, že Bowmana napadlo nějaké zvíře.“
„To je pravda,“ přisvědčila Rybářka. „Podívej se na jeho hruď a paže.“
Na Bowmanově náprsence byly dlouhé krvavé šrámy. Podobné rány se mu táhly po obou předloktích, jako by si jimi pokoušel chránit hrdlo.
„Divné,“ zamumlal Jestřáb, když si prohlédl Bowmanovy zkrvavené a potrhané ruce. „Pokud měl dost času, aby zvedl ruce, pak by měl mít čas i na to, aby použil dýku. Na čepeli ale není ani kapka krve.“
„Možná mu vypadla z ruky při zápasu,“ nadhodila Rybářka. „Všechno se to muselo seběhnout hodně rychle.

Bowman neměl ani tu nejmenší šanci. Ubohý parchant."Znovu podřepla a smutně si tělo prohlížela. „Víš, Jestřábe,nejspíš bych se necítila tak mizerně, kdyby se mi tak nehnusil. Byly chvíle, kdy bych toho namyšleného parchanta s radostí sejmula sama. Byla jsem si tak jistá, že to on jetím vrahem..."
„Vím, jak to myslíš," přikývl Jestřáb. „Také jsem málem přesvědčil sám sebe, že je vrah. Všechno to do sebe zapadalo. Měl motiv i příležitost... a také jsem ho neměl rád."Potřásl unaveně hlavou. „No, teď už se mu neomluvíme.Ale snad se nám alespoň podaří předat jeho vraha spravedlnosti. Takže teď, když Bowman odpadl, kdo zůstal naším hlavním podezřelým?"
Rybářka si zamyšleně zamnula bradu. „Kateřina? Při obou vraždách byla první na místě činu."
„Nemyslím," řekl Jestřáb „Nůž v prsou, to prosím, ale tohle... Ať už mu to udělal kdokoliv, musel mít zatraceně velkou sílu, když dokázal v tak krátkém čase způsobit takové zranění. Lepší práci by neodvedl ani hladový vlk.A vzpomeň si, že když jsme je našli, stála Kateřina přímo nad mrtvolou a na šatech neměla ani stopu krve. „
„Dobrý postřeh," řekl Rybářka uznale. „Ať už Bowmana zabil kdokoliv, musel být od krve od hlavy k patě.Všiml sis..."
„Ne," řekl Jestřáb. „Všechny jsem si pozorně prohlédl,když kolem mne procházeli, a nikdo neměl na oblečení krev. Vrah musel mít čas se převléknout."
„Zatraceně," zaklela Rybářka. „Tak krásně by se nám to zjednodušilo."
„Jenže na tomhle případu nic jednoduchého není," řekl Jestřáb ponuře. „Raději prohledáme všechny pokoje. Mohli bychom třeba najít nějaké zakrvácené oblečení, ale osobně si myslím, že je nenajdeme. Na to je náš vrah příliš mazaný."

„A co Lovcův meč?“ zeptala se najednou Rybářka.
„Co je s ním?“ zeptal se Jestřáb.
Rybářka obrátila oči v sloup. „Říkal jsi, že s ním chceš
něco zkoušet. Jak jsi to mimochodem myslel?“
„Vlastně nijak,“ opáčil Jestřáb. „Prostě jsem jen nechtěl,aby se mi tu potloukal s mečem v ruce. Všimla sis, že jediné, co měl na sobe, byly boty a kalhoty? Kde nechal košili? Možná si ji sundal, protože na ní byla krev.“
„Rozumím,“ přikývla Rybářka. „Víš, už jsme spolu řešili různé zapeklité případy, ale tenhle je jeden z nejzapeklitějších. Nic tady nedává smysl. Chápu, že si někdo mohl přát Blackstoneovu smrt, měl víc nepřátel, než si většina z nás dokáže udělat za celý život. Ale proč Bowman? A proč jej někdo takhle rozsápal?“
„Nemám tušení,“ řekl Jestřáb. Vstal a zvedl ze zeměBowmanovu dýku. Chvíli si ji prohlížel a pak si ji zastrčil do holínky. Rybářka se také postavila a rozhlédla se. Jestřábovi neuniklo, že její ruka spočinula na jílci meče. Zamyšleně se podíval na Bowmanovo tělo. „Možná...“
„Ano?“

„Možná byl prostě jen ve špatné chvíli na špatném místě.Vyšel na chodbu, možná chtěl jen použít koupelnu a uviděl něco nebo někoho, koho vidět neměl. Vrah se s ním vypořádal na místě. Neměl čas na nic jemnějšího, prostě udělal, co musel.“
Rybářka o tom chvíli přemýšlela. „To ale nevysvětluje zběsilost útoku. Ani povahu zranění. Nevím, co si mám myslet o tom hrdle, ale šrámy na prsou a na rukou mi zatraceně připomínají stopy po drápech.“
„A co tím chceš říct? Že jej zabilo zvíře?“
„Ne nezbytně. Vzpomínáš si na Údolního zabijáka před několika lety? Všichni si mysleli, že to byl medvěd. A ukázalo se, že to byl chlap, který používal vycpanou medvědí tlapu přivázanou na kyji.“

„Jasně,“ kývl Jestřáb. „Vzpomínám si na ten případ. Ale proč by vrah najednou použil něco takového, když na Blackstonea mu stačil obyčejný nůž? Pokud...“
„Pokud co?“ pobídla ho Rybářka, když zaváhal.
„Pokud to neudělal někdo jiný,“ dopověděl pomalu Jestřáb. „Vzpomínáš, jak Vizuela přísahala, že Bowmana zabije odplatou za Blackstoneovu smrt...“
„Dva vrazi pod jednou střechou?“ Rybářka se zatvářila nedůvěřivě. „Ale no tak, Jestřábe, to není příliš pravděpodobné. Jistěže si pamatuju, co ta čarodějka říkala, ale to z ní mluvil vztek a bolest. Přece jsi ji viděl. Copak si vážně myslíš, že by ta plachá malá myška dokázala takhle zřídit chlapa, jako byl on?“
„Ne, myslím, že ne.“ Jestřáb se najednou zamračil. „Ale poslyš, něco takového už jsem přece viděl...“
„Vážně? A kde?“
„Ve Spáru,“ odtušil Jestřáb ponuře. Podíval se na tělo a zuřivě potřásl hlavou. „Tenhle případ se zamotává čím dál tím víc. Pojď, prohledáme pokoje, možná budeme mít štěstí.“
„To by byla vítaná změna,“ odsekla Rybářka.
Začali v první místnosti vlevo vedle schodů. Byl to jeden z volných pokojů, který otevřel Huben pro Kateřinu po smrti jejího manžela. Pokoj byl zaprášený a prázdný. Jediná olejová lampa ještě stále hořela a v posteli očividně nikdo nespal. Dokonce ani nebyla rozestlaná.
„Zvláštní,“ řekl Jestřáb. „Prožila silný šok, Huben jí dal sedativa a ona nešla spát. Určitě sotva stála na nohou a při tom se ani nepřevlékla do noční košile.“
„Možná někoho čekala,“ usoudila Rybářka. „Třeba Bowmana.“
„Jistě, to by vysvětlovalo, co dělal venku na chodbě... Dobrá, pojďme se tu porozhlédnout.“

„Kromě toho zakrváceného oblečení, co vlastně hledáme?“
„Cokoliv, všechno. Poznáme to, až to uvidíme.“
„Teď jsi mi tedy pomohl, Jestřábe.“
„Rádo se stalo.“
Prohledávali pokoj pomalu a systematicky. Netrvalo to dlouho. Skříň byla prázdná a stejné tak většina zásuvek v toaletním stolku. Jestřáb se podíval pod postel, více méně z principu, ale jediné, co tam objevil, bylo několik chuchvalců chmýří a prasklý nočník. Narovnal se a zběžně se rozhlédl kolem v naději, že ho něco napadne. Rybářka se skláněla nad toaletním stolkem.
„Našla jsi něco?“
„Nejsem si jistá. Možná. Pojď se podívat.“
Jestřáb k ní přistoupil. Rybářka našla malou dřevěnou skříňku, zastrčenou až vzadu v jedné ze zásuvek toaletního stolku. Dřevo bylo mistrovsky vykládané a leštěné, ale jinak na ní nebylo nic zvláštního. Jestřáb se na Rybářku tázavě podíval. Zazubila se a s cvaknutím otevřela víčko. Ve světle lampy se zatřpytila změť prstenů, náušnic a náhrdelníků. Bylo tam zlato, stříbro, smaragdy, rubíny, diamanty, všechno nedbale smícháno dohromady.
Jestřáb si vybral jeden z prstenů a pozorně ho obracel v dlani. „Dobrá kvalita,“ řekl uznale. Pustil prsten zpátky do šperkovnice a zamyšleně si tu sbírku prohlížel. „Tahle hrstka cetek má pravděpodobně větší hodnotu než oba naše roční platy dohromady. A ona se ani nenamáhala skříňku zamknout.“
„Což znamená,“ navázala Rybářka, „Že je buď hodně nedbalá, nebo má podobných věcí doma mnohem víc.“
„To by mě nijak nepřekvapilo,“ přikývl Jestřáb. „No a co z toho vyplývá?“
„Zamysli se nad tím, Jestřábe. Řekněme, že se Kateřina a Bowman dali dohromady a rozhodli se zabít Blackstonea

z důvodů, o kterých jsme už mluvili. Pak si Kateřina řekla, že peníze a postavení ji sice stále ještě lákají, zato bez Bowmana by se klidně obešla. Když přišel do jejího pokoje, začali se hádat, došlo k zápasu a nakonec ho zabila.“
„Čím?“ otázal se Jestřáb. „Kde je vražedná zbraň? Stála nad mrtvolou, když jsme přišli, neměla čas cokoliv ukrýt. A i když byla úplně oblečená, neměla na sobě ani krvavý flíček. Kromě toho pro ni platí totéž co pro Vizuelu. Jak by mu mohla způsobit taková zranění? I kdyby měla vhodnou zbraň, nevypadá příliš svalnatě, že ne?“
„Divil by ses, co lidé dokážou, když se pořádně rozzuří,“ řekla Rybářka temně.
„Možná máš pravdu. Pojďme se podívat do vedlejšího pokoje.“
Ukázalo se, že vedlejší pokoj je koupelna. Jestřáb a Rybářka jen tiše zírali na zářivě čisté kachličky a obrovskou porcelánovou vanu. Byla nejméně šest stop dlouhá a tři stopy široká. Za vanou bylo malé porcelánové umyvadlo s vlastním zrcadlem, zasazené v nádherném, plně vyřezávaném podstavci.
„Tak tomu říkám přepych,“ vydechla Rybářka, nahnula se nad vanu a zamilovaně přejela prstem po jejím hladkém povrchu. „Už nechci měděnou vanu před krbem, Jestřábe. Chci takovouhle.“
„Děláš si legraci,“ řekl Jestřáb. „Máš vůbec představu, kolik něco takového stojí? Kromě toho, slyšel jsem, že to ani

není dvakrát zdravé.“
„Není to zdravé? Jak může být koupel nezdravá?“
„Představ si všechnu tu páru a horkou vodu v takto uzavřeném prostoru. Mohla bys z toho dostat revma.“
„Možná, ale představ si ten přepych,“ zasnila se Rybářka. „Jenom zkus, jak je hlaďoučká, Jestřábe. Představ si, jak si v ni ležíš pěkně natažený, nad vodu ti kouká jen

brada, můžeš v ní zůstat, jak dlouho chceš...“ Mrkla na něj. „Myslím, že bychom se tu pohodlně vešli oba dva...“
„Hned zítra ji objednám,“ prohlásil Jestřáb. „Ale budeš muset požádat o zvýšení platu, abychom ji měli z čeho zaplatit.“
Ještě chvíli se tím bavili a pak se dali do prohlížení koupelny. Mnoho času na to nepotřebovali: nebylo kde cokoliv ukrýt.
„Tak nevím,“ řekl Jestřáb. „Někdo by třeba mohl něco nacpat do odtokové roury, co myslíš?“
„Neřekla bych,“ odpověděla Rybářka. „Kdyby ji někdo ucpal, už by tu nejspíš byla potopa. Samozřejmě, existuje jen jeden způsob, jak se o tom přesvědčit....“
„Jestli si myslíš, že tam strčím ruku, tak ti přeskočilo,“ prohlásil Jestřáb pevně. „Stejně to byl jenom takový nápad... Pojď, podíváme se do dalšího pokoje.“
„To je ten, kde jsme nechali Blackstonea.“
„Raději se tam ještě jednou rozhlédneme, jen tak pro jistotu.“
„A co Bowman?“ vzpomněla si najednou Rybářka.
Jestřáb se na ni podíval. „Co je s ním?“
„No, přece ho nemůžeme nechat jen tak ležet na chodbě, nemyslíš? Možná bychom ho měli strčit k Blackstoneovi. Alespoň nebude tak na očích.“
„Na tom něco je,“ přisvědčil Jestřáb. „Dobrá, přeneseme ho.“
Vyšli z koupelny a vrátili se k místu, kde se Bowman choulil na podlaze. Teď, když byl po smrti, zdál se najednou nějak menši. Jestřáb ho vzal za ramena, Rybářka za nohy a společně ho zvedli ze země. Koberec se na chvíli přilepil k tělu zasychající krví, ale hned zase odpadl.
„Je těžší, než vypadá,“ supěla Rybářka, zatímco pozpátku ustupovala ke dveřím Blackstoneova pokoje.

„Ty si máš co stěžovat,“ ušklíbl se Jestřáb. „Vybrala sis lehčí konec, když nic jiného. A navíc se na mě kouká.“
Rybářka vrazila zády do dveří a kopnutím je otevřela. Spolu s Jestřábem přenesli Bowmana přes práh a bez jakýchkoliv ceremonií jej hodili na podlahu vedle Blackstonea. Chvíli počkali, než se jim zase podařilo popadnout dech, a pak se rozhlédli kolem sebe. Jestřáb si všiml, že při Bowmanově transportu nechali na koberci klikatou krvavou stopu. Povzdechl si. Huben bude radostí bez sebe.
Ačkoliv, pomyslel si. Má dost vlastních problémů.
„Nezdá se, že by se tu s něčím hýbalo,“ usoudila Rybářka.
„Jo, ale pro jistotu to raději překontrolujeme,“ řekl Jestřáb. „Nemělo by to trvat dlouho.“
Prohledali truhlici na šaty a zásuvky toaletního stolku, nahlédli pod postel, ale nic nového neobjevili. Ani stopa po vražedné zbrani nebo po šatech potřísněných krví.
„Zkusit jsme to museli,“ povzdechl si Jestřáb a společně s Rybářkou vyšel zpátky na chodbu.
„Jistě,“ opáčila Rybářka a zavřela za sebou dveře. „Moc dobře si zatím nevedeme, co říkáš?“
„Moc ne,“ přisvědčil Jestřáb. „Ale když se to tak vezme, tohle není tak docela náš obor. Záhady zamčených pokojů obvykle připadnou odborníkům. Jenže...“
„No právě.“ řekla Rybářka. ‚Jenže. Musíme se s tím vypořádat my, protože nikdo jiný tady není. Komu patří další pokoj?“
„Bowmanovi,“ řekl Jestřáb.
Pokoj byl čistý a uklizený. Postel byla netknutá. Bowmanův meč byl stále v pochvě, pověšený na sloupku postele. Jestřáb ho vytáhl, prohlédl ostří, jestli na něm není krev, a pak vyzkoušel, jak sedí v ruce. Pomalu přikývl. Byla to dobrá zbraň. Dlouhá, úzká a lehká.

„Soubojový meč,“ řekla Rybářka. „Jak se zdá, Bowman neměl pověst dobrého šermíře pro nic za nic.“
„Nakonec mu stejně nebyla nic platná,“ opáčil Jestřáb. „Když o tom teď tak přemýšlím, proč si ho nevzal s sebou? Koneckonců byl přece uvězněn v podivném domě, po kterém se volně potloukal vrah...“
„Jasně, ale ty by sis vzal meč, kdybys šel na milostnou schůzku?“
„Pokud šel na milostnou schůzku.“
„Mně to připadá velice pravděpodobné. Tobě ne?“
Jestřáb pokrčil rameny. „Nejspíš ano.“ Zasunul Bowmanův meč zpátky do pochvy a hodil jej na postel. Pak začali oba prohledávat pokoj, neopomněli žádný z možných úkrytů, ale za svou námahu opět nebyli nijak odměněni.
„Je to ztráta času,“ povzdechla si Rybářka. „Prostě nic nenajdeme.“
„Možná, že ne, ale musíme mít jistotu. Jak by to vypadalo, kdybychom přehlédli nějakou stopu jen proto, že jsme se neobtěžovali ji hledat?“
„Jo, já vím. Kam teď?“
„Naproti,“ řekl Jestřáb. „Do Lovcova pokoje.“
Rybářka se na něj nejistě podívala. „To myslíš vážně, Jestřábe? Copak se můžeme chovat k Adamu Lovci jako k podezřelému? Je to přece hrdina, skutečný hrdina. Jeden z největších mužů, kteří kdy žili v tomto městě. O jeho činech se zpívaly písně a vyprávěly legendy, už když jsem byla malá.“

„Nevěřím písním ani legendám," řekl Jestřáb. „Prohledáme jeho pokoj."
„Proč? Jenom proto, že na sobě neměl košili?"
„Částečně. A také proto, že byl jeden z posledních, kdo dorazil na místo činu."

Lovcův pokoj vypadal zabydleně. Jeho svršky ležely roztroušené po podlaze, jako by je nechal tam, kde z něho spadly. V nohách jeho postele ležel obouruční meč v poškrábané kožené pochvě. Jestřáb ho zvedl a uznale zabručel, když ucítil jeho váhu. S jistými obtížemi ho vytáhl z pochvy a prohlédl si čepel. Byla čistá. Jestřáb uchopil meč pevně za jilec a neohrabaně jej pozvedl.
„Jak může s tímhle bojovat, byť oběma rukama, to nechápu." řekl nakonec.
„Patrně by ti to taky šlo líp, kdybys byl stavěný jako cihlový dům," nadhodila Rybářka.
„Patrně." Jestřáb zasunul meč zpátky do pochvy a odložil ho na postel. Dlouze se zadíval na rozházenou postel se zmuchlaným prostěradlem a hořce se usmál. „Aspoň někdo se dnes trochu vyspal."
„Požehnání čistého svědomí," poznamenala Rybářka, zatímco se přehrabovala v zásuvkách prádelníku.
„Našla jsi něco?"
„Nic. A ty?"
„Ne. Pomalu si začínám myslet, že bych nepoznal stopu, ani kdyby prošla kolem mě a vyčurala se mi na nohu."
Prohlédli všechna obvyklá místa: žádná vražedná zbraň, žádné zakrvácené šaty.
„Pojďme do vedlejšího pokoje," řekl Jestřáb. „Ten je Dorimantův, že?"
„Jo."
Pokoj byl čistý a uklizený a postel nepoužitá. Podívali se všude, a nenašli nic.
„Tuhle práci bych mohla dělat i ve spánku," řekla Rybářka znechuceně. „A kdybych byla jen trochu víc unavená, asi bych to tak i udělala."
„Ještě dva pokoje a náš pracovní den je u konce."
„Chtěl jsi říct noc."

„Jak je libo. Další pokoj patří Hightowerovým."
„Dobrá. Všechno jim tam přehrabeme."
Jestřáb se zachechtal. „Začínáš být mstivá, děvče!"
„Začínám?"
Hightoverův pokoj byl uklizený a v posteli se očividně spalo. Jestřáb a Rybářka převrátili všechno vzhůru nohama a nenašli nic. Pečlivě po sobě uklidili spoušť, kterou způsobili, což v nich vyvolalo příjemný pocit morální převahy. Ještě příjemněji se cítili, když při zběžné prohlídce pokoje čarodějky Vizuely našli pod polštářem ukrytou skříňku. Jestřáb ji vzal a postavil doprostřed rozházené postele. Strany její čtvercové základny měřily asi stopu a byla čtyři palce vysoká, vyrobená z tmavě žlutého dřeva, které ani jeden z nich neznal. Víko měla zdobené tajemnými symboly a hieroglyfy, jež přesahovaly přes okraje a pokračovaly po bocích. Jestřáb po ní sáhl, aby ji otevřel, ale Rybářka jej chytila za ruku.
„To bych nedělala. Ta skříňka patří čarodějce a vsadím se, že je pojištěná všemožnými zaklínadly."
Jestřáb mlčky přikývl. Rybářka vytáhla z boty dýku a opatrně zastrčila hrot do úzké škvíry pod jejím víkem. Zhluboka se nadechla, zapáčila a rychle uskočila stranou. Nestalo se nic. Oba zástupci Městské hlídky se sklonili nad skříňkou. Bylo v ní půl tuctu kostěných amuletů, dva prameny černých vlasů, každý převázaný zelenou stužkou, a dva svazky něčeho, co vypadalo jako sušené byliny. Rybářka vytáhla jeden ze svazků a opatrně k němu přičichla. Voněl jako čerstvě usušené seno. Položila ho zpátky do skříňky.
„Víš, co to je?" zeptala se tiše.
Jestřáb pomalu přikývl. „Tyhle amulety se podobají tomu, který nosil Blackstone. Možná jsme konečně něco našli, Isobel. Co když jsou tyhle amulety pravé a ten, který

nosil Blackstone, byl pouhá napodobenina? Tak by si každý mohl myslet, že Blackstone je chráněn proti kouzlům, i když ve skutečnosti nebyl."
„Pokud by na něj bylo možné zaútočit magií," namítla Rybářka, „proč ho ještě bodat dýkou? A mimoto, my přece víme, že jeho amulet byl kouzelný. Prověřil ho Huben, vzpomínáš?"
„Aha. Jistě. Zatraceně."
Zavřel skříňku a vrátil ji zpátky pod polštář. Oba se ještě jednou rozhlédli po pokoji a pak vyšli zpátky na chodbu. Zavřeli za sebou dveře a chvíli stáli mlčky vedle sebe a přemýšleli.
„Tak," řekl Jestřáb, „zatím to nebylo nic než ztráta času."
„Copak jsem to neříkala?" pokrčila rameny Rybářka.
„To prostě nedává smysl," umíněně trval na svém Jestřáb. „Jak někdo může zabít dva muže během několika hodin a pak zmizet beze stopy?"
„Dám se poddat," řekla Rybářka. „Možná je tady někde stará tajná chodba nebo něco takového."
Překvapeně se podívali jeden na druhého.
„Tak tomu říkám nápad," hvízdl obdivné Jestřáb. „Tajná chodba by vysvětlovala spoustu věcí... myslím, že bychom si měli promluvit s Hubenem."
„Za pokus to stojí," řekla Rybářka. „Ale pokud by o nějaké věděl, řekl by nám to už dřív. Pokud ovšem není vrah, jenže pak by nám stejně lhal."
„To je pravda," přikývl Jestřáb. „Ale stejně Blackstoneův pokoj ještě jednou prohlédneme, jen tak pro legraci."
Rybářka si unaveně povzdechla a vykročila za ním zpátky do Blackstoneova pokoje. Mlčky se posouvali podél stěn,

proklepávali je a naslouchali, zda neuslyší dutý zvuk.

Nenašli nic. Prohlédli i podlahu pro případ, že by tam byly padací dveře, a dokonce proklepali i strop, ale bezvýsledně. Nakonec zůstali stát vedle dveří a bezradně se rozhlíželi.
Jestřáb podrážděně pohodil hlavou. „Jestli tu nějaká tajná chodba je, pak musí být zatraceně dobře schovaná."
„To tajné chodby obvykle bývají," opáčila Rybářka suše. „Jinak by přece nebyly tajné, nemyslíš?"
„V poslední době jsi tak nabroušená, že by sis měla dávat pozor, aby ses sama o sebe nepořezala," poznamenal Jestřáb. Ještě jednou se rozhlédl po pokoji a náhle se zamračil. „Počkej chvíli... něco není v pořádku."
Rybářka se rozhlédla po místnosti, ale nemohla najít nic, co by nebylo na svém místě. „Co se ti nezdá?"
„Nevím. Něco tady není tak, jak si to pamatuju." Rozhlížel se kolem sebe a snažil se uvědomit si, co se změnilo. Pak se podíval ještě jednou na Blackstoneovo tělo a najednou to měl. „Sklenice na víno! Zmizela!"
Poklekl vedle Blackstoneova těla. Na koberci stále byla skvrna od vína, ale sklenice, ze které Blackstone pil, byla pryč. Jestřáb se podíval i pod postel, jestli se náhodou někam nezakutálela, ale nebylo po ní ani stopy.
„Byla tu, když jsme poprvé prohlíželi pokoj?" zeptala se Rybářka.
„Nevím. Nevšiml jsem si. Ty jsi ji viděla?"
„Ne. Nedívala jsem se po ní. Ani teď bych nepoznala, že je pryč, kdybys mi to neřekl."
Jestřáb se pomalu narovnal. „V každém případě to něco naznačuje."
„A co?" zeptala se Rybářka.
„Že ta sklenice musela být důležitá," odpověděl Jestřáb. „Kdyby nebyla, proč by se někdo namáhal ji brát? Musela hrát nějakou důležitou úlohu v Blackstoneově smrti."

„Víno otrávené nebylo," připomněla Isobel. „To nám řekl Huben."
„Ano," přikývl Jestřáb. „A také nám řekl, že vezme vzorky toho vína na rozbor. Raději se přesvědčíme, jestli to udělal."
„Pokud ne, jsme v průšvihu."
„Přesně tak," zamračil se Jestřáb. „Ale proč by mělo být víno tak důležité? Něco mi uniká, Isobel. Cítím to. Je to důležité a uniká mi to."
Rybářka trpělivě čekala, zatímco se Jestřáb soustředí a snažil se zachytit prchavé myšlenky, ale nakonec jen potřásl hlavou.
„Ne, ať je to cokoliv, nedokážu to najít. Alespoň zatím ne. Pojďme dolů, chci si prohlédnout ještě pokoje v přízemí, než si půjdeme popovídat s Hubenem o těch vzorcích vína."
„A pokud žádné nevzal?"
„Tak jsme za sebou svým způsobem spálili most." Jestřáb se podíval na dvě těla ležící vedle sebe na podlaze. „Mám z toho špatný pocit, Isobel. Nemyslím, že vraždění už skončilo."
Zatímco scházeli s Rybářkou dolů po schodech, Jestřáb usilovně přemýšlel. Dostal se tak daleko, jak to jen vlastními silami šlo. Pokud chtěl pokročit někam dál, potřeboval by více informací od Hubena a jeho hostů, což nutně vyžadovalo jejich ochotu ke spolupráci. Někteří budou spolupracovat určitě, jiní možná, a někteří vůbec ne. Teoreticky jim mohl přikázat cokoliv a oni byli podle zákonů povinni jej poslechnout, ale ve skutečnosti si musel zatraceně dávat pozor na příkazy, které vydával. Většina jeho podezřelých měla v Havenu velký vliv. Jejich slovo mohlo mít značnou

moc, pokud by se jim zachtělo ji použit. Jestřáb se nervózně kousal do rtu. Jestliže někoho obviní, musí to podepřít naprosto nezvratitelnými důkazy. Nic menšího nepostačí.
Bohužel, právě důkazů se mu momentálně jaksi nedostávalo. Jediné, co měl, byly nekonečné teorie, z nichž navíc žádná nikam nevedla. Už si nemohl být jistý ničím. Na konci schodů se náhle zastavil a zadíval se přes chodbu na zavřené hlavní dveře. Rybářka se zastavila vedle něj a zvědavě se na něj podívala.
„Co se stalo, Jestřábe?"
„Právě mě něco napadlo," řekl Jestřáb. „Vycházíme z předpokladu, že díky izolačnímu zaklínadlu se nikdo nedostane do domu ani ven. Správné?"
„Správně."
„A jak víme, že tu nějaké takové zaklínadlo vůbec působí?"
„Řekl to Huben. A cítili jsme jeho účinky, když ho dokončil."
Jestřáb zavrtěl hlavou. „Huben říkal spoustu věcí. Nějaké zaklínadlo jsme cítili, to je pravda, ale jak víme, že to bylo kouzlo izolace? Mohlo to být cokoliv. Teď půjdeš do salónu a promluvíš si s Hubenem. Zaměstnej ho nějak. Já otevřu dveře a zjistím, jestli jsme skutečně odděleni od ostatního světa."
Rybářka váhavě přikývla. „Dobře, ale bud opatrný, Jestřábe."
Jestřáb se zašklebil a vykročil chodbou ke dveřím, zatímco jeho žena vešla do salónu. Chodba byla dlouhá a ponurá, plná temných stínů. Jeho kroky se hlasitě rozléhaly do ticha. Zastavil se před zavřenými dveřmi a pozorně si je prohlédl. Nebylo na nich nic zvláštního. Zvedl levou ruku a jemně se prsty dotkl dřeva. Bylo na omak podivně

chladné a zdálo se, že pod jeho prsty jemně pulsuje. Stáhl ruku zpátky a začal si třít dlaně o sebe. Prsty měl stále studené. Dodal si odvahy a uchopil pevně za kliku. Měl pocit, jako by se mu v dlani hýbala, a sevřel ji pevněji. Pak kliku stiskl až dolů a pootevřel dveře na úzkou špehýrku. Na chodbě se najednou silně ochladilo. Jestřáb otevřel ještě více a podíval se ven. Za dveřmi nebylo nic. vůbec nic.
Jestřáb se pevně chytil dveří. Bylo to jako stát na úzké římse a dívat se dolů do bezedné hlubiny. Ať pohlédl kamkoliv, neviděl nic než temnotu, jako by se celý dům propadal do noci bez konce. Chladný vítr vanoucí odnikud jej pálil na

tváři a na rukou. Jestřáb ztěžka polkl a s vypětím všech sil odtrhl oči od temnoty. Pak o krok ucouvl a práskl dveřmi. Rychle odstoupil ode dveří, opřel se o protější zeď a snažil se popadnout dech. Tvář a ruce měl ztuhlé, ale letní vedro, které panovalo uvnitř domu, po chvíli chlad z jeho těla vyhnalo a do rukou se mu vrátil cit. Usmál se. Když nic jiného, aspoň se ujistil, že dům je skutečně nadobro izolován od vnějšího světa. Byl zvědavý, jak uspěla Isobel.
Když Rybářka vstoupila do salónu, přivítalo ji mrazivé mlčení. Všichni hosté byli pohromadě, neboť už pochopili, že jim skupina skýtá útěchu i bezpečí. Tvořili nesourodou společnost: někteří byli plně oblečeni, jiní jen v nočních košilích. Kateřina Blackstoneová seděla před prázdným krbem. Už se trochu vzpamatovala, ale ve tváři byla stále velmi bledá, oči měla zarudlé a nateklé a v dlani nepřítomně mačkala kapesník. Lovec se posadil vedle ní a žíznivě upíjel víno z čerstvě dolité sklenice. Lord a lady Hightowerovi seděli vedle sebe, oči upřené do krbu, oba ponoření do svých vlastních myšlenek. Vizuela si přisunula křeslo k Dorimantovi a unaveně se o něj opírala, zatímco on ji objímal

jednou rukou kolem ramen. Mladá čarodějka vypadala vyděšeně a zmateně, zatímco Dorimant se zarytě tvářil jako rytíř ochránce. Huben zaujal místo nejblíže ke dveřím a postavil se, když uviděl Rybářku vcházet.
„Tak co, kapitáne Rybářko, našli jste něco?“
„Nic, co by nám pomohlo, pane čaroději. Povaha zranění nasvědčuje tomu, že Bowman byl napaden šílencem nebo zvířetem. Anebo někým, kdo se snažil, aby to tak vypadalo.“
Huben povytáhl obočí. „Proč by to někdo dělal?“
„Nemám tušení,“ přiznala Rybářka. „Zdá se, že tady nic nedává smysl.“
„Tak už to někdy chodí, děvče,“ řekl Lovec. „Přijdeš na to, až budeš starší.“
Rybářka ho zpražila pohledem. V jeho hlase bylo něco... zahořklého. Lovec dopil zbytek vína a zahleděl se na dno prázdné sklenice. Rybářka se obrátila zpátky na Hubena.
„Dnes večer vás Jestřáb požádal, abyste se podíval na zbytky vína, které pil Blackstone těsně před svou smrtí.“ řekla tiše. „Vzal jste si jeho vzorek?“
„Bohužel ne,“ řekl Huben. „Měl jsem v plánu udělat to hned ráno.“
„Zatraceně.“
„Nějaký problém, kapitáne Rybářko?“
„Dalo by se to tak říct. Někdo odnesl sklenici z Blackstoneova pokoje.“
„Měli jste ke dveřím postavit stráž,“ ozval se znenadání lord Hightower. Jeho hlas zněl monotónně a chraptivě.
„Možná jsme měli, mylorde,“ přisvědčila Rybářka. „Ale měli jsme za to, že je důležitější ochránit vás všechny před dalšími útoky.“
„Zase jste to zpackali,“ řekl Hightower. „Za tuhle neschopnost budu chtít vaše hlavy, vás obou!“

Rybářka se mu chystala odpovědět, když vtom sebou Huben trhl a zadíval se směrem k chodbě. „Někdo se pokouší otevřít hlavní dveře!“
„To je v pořádku, pane Hubene,“ řekla Rybářka rychle. „To je Jestřáb. Zkouší, jestli je dům spolehlivě zabezpečen.“
Huben se trochu uklidnil a ironicky se podíval na Rybářku. „Chcete tím říct, že zkouší, jestli moje izolační zaklínadlo skutečně působí? Copak, kapitáne? To mi už nevěříte?“
„Nevěříme nikomu,“ odpověděla Rybářka opatrně. „Je to naše práce, pane čaroději.“
Huben krátce přikývl. „Jistě kapitáne. Chápu.“
„Pak také jistě chápete, proč teď budeme muset prohledat všechny pokoje v přízemí.“
Huben se zamračil. „Vždyť už jste je jednou viděli.“
„Ne všechny, pane čaroději. Neviděli jsme například kuchyň nebo vaši pracovnu.“
„Má laboratoř je přísně soukromá,“ řekl Huben. „Nikdo kromě mne ji nepoužívá. Jistě jste sami cítili zaklínadlo, které ji střeží; opravdu není nutné, abyste ji prohlíželi. Jsem jediný, kdo se dokáže dostat dovnitř.“
„Přesto ji musíme prohlédnout,“ trvala na svém Rybářka.
„Nemohu vám to dovolit,“ namítl Huben rozhodně.
„Bojím se, že na tom musím trvat.“
„Ne.“
„Pak vás budu muset zatknout,“ řekla Rybářka.
„Na základě čeho?“
„Něco už vymyslíme.“
Huben se chladně usmál. „Skutečně si myslíte, že je ve vaší moci mě zadržet?“ řekl měkce.
„Rozhodně se o to pokusíme,“ řekl Jestřáb.

Všichni se obrátili a uviděli, že Jestřáb stojí ve dveřích a v rukou svírá sekeru. Huben začal zvedat levou ruku, ale hned zase strnul, když Rybářka vytáhla jediným bleskovým pohybem meč a zaryla mu jeho hrot pod žebra. Čaroděj stál naprosto nehnutě. Hosté na ně zírali v němém úžasu. Jestřáb pevně uchopil sekeru. Napětí v místnosti se stalo téměř nesnesitelným. Pak Huben zhluboka nasál vzduch do plic, a když zase vydechl, zdálo se, že z něj vychází něco z jeho síly.
„Mohl bych vás oba zabít,“ řekl tiše, „ale k čemu by to bylo dobré? Poslali by někoho jiného. Nerad to přiznávám, ale jste moje nejlepší šance na nalezení Williamova vraha. Ukážu vám svou pracovnu. Ale pokud na mne ještě někdo tasí ocel, srazím ho na místě. Je to jasné?“
„Slyšel jsem vás,“ řekl Jestřáb. „A teď se pojďme podívat na tu vaši laboratoř. Rybářko, ty půjdeš s námi. Všichni ostatní zůstanou tady. Nebudeme tam dlouho.“

„Okamžik," řekl Lovec a beze spěchu vstal. „Pořád ještě máte můj meč, kapitáne Jestřábe. Musím vás požádat o jeho navrácení. Vrah je stále ještě v domě a někdo by měl být schopen ochránit všechny tyto lidi."
Jestřáb váhavě přikývl, vytáhl zpoza opasku Lovcův meč, vykročil k Lovci, aby mu jej, jílcem napřed, podal. Ačkoliv nebyl zdaleka tak těžký jako Lovcův obouruční meč, stále ho nedokázal udržet jednou rukou. Lovec si jej vzal, jako by to byla dětská hračka. Jestřáb se zdvořile uklonil a obrátil se na Hubena.
„Půjdeme, pane čaroději?"
Huben mlčky vyšel ze salónu a zamířil chodbou do knihovny. Jestřáb a Rybářka jej v těsném závěsu následovali. Ani jeden z nich neschoval zbraň. Huben otevřel dveře do kuchyně a pokynul jim, aby vstoupili. Rychle ji prohlédli, ale vypadala jako kterákoliv jiná dobře vyba-

vená kuchyň, snad kromě toho, že byla překvapivě čistá na to, že patří starému mládenci. Vrátili se do knihovny, Huben zůstal stát přímo přede dveřmi do pracovny.
„Vaše kolegyně se mne ptala na vzorky vína," řekl Huben s pohledem upřeným do prázdna. „Bojím se, že jsem žádné nevzal. Ale mohu vás ujistit, že víno bylo naprosto neškodné. Mé kouzlo by mě varovalo, kdyby bylo otrávené. Dokonce jsem ho sám ochutnal, vzpomínáte si?"
„O to vlastně nešlo," odpověděl Jestřáb. „Sklenice od vína musela být nějakým způsobem důležitá, proč by ji, jinak někdo vzal? Ptala se vás Rybářka na tajné chodby?"
„Ne," řekl Huben. „Chápu, kam míříte, kapitáne, ale tady žádné skryté dveře ani chodby nejsou. Pokud by byly, má kouzla by je objevila."
„Dobře," řekl Jestřáb. „No, myslím, že to je všechno, na co jsme se vás chtěli zeptat, pane čaroději. A teď můžete sejmout ochranné kouzlo a pustit nás dovnitř."
„Nemůžu," řekl Huben tiše. „Žádné ochranné kouzlo není."
Jestřáb a Rybářka si vyměnili pohled a pak se oba podívali na čaroděje.
„Tak co jsme to k čertu cítili?" otázal se Jestřáb.
Huben se otočil a upřel na ně svůj pohled. Hlavu měl hrdě vztyčenou, ale z očí mu vyzařovalo tiché zoufalství. „Je mou paní," řekl prostě. „Nikdo neví, že je tady. Nikdo, jen já a teď i vy. Pokud o ní komukoliv řeknete, zabiju vás. Až ji uvidíte, pochopíte proč."
Obrátil se zpátky ke dveřím a vytáhl ze skryté vnitřní kapsy klíč. Jestřáb a Rybářka se na sebe podívali a pokrčili rameny. Huben odemkl dveře, otevřel je a vešel do laboratoře. Jestřáb a Rybářka vykročili za ním, ale hned na prahu strnuli. Jestřáb sevřel pevně svou sekyru a Rybářka pozvedla meč. Sukkuba se na ně sladce usmála.

Smyslně si hověla v pentagramu, špičkami nohou se dotýkala okraje modré křídové čáry. Jestřáb suše polkl. Tak krásnou ženu ještě neviděl. Chtěl ji, musel ji mít, zabil by kohokoliv, kdo by se ho pokusil zastavit. Vykročil k ní, ale Rybářka jej uchopila za ruku. Pokusil se vytrhnout, a když to nešlo, vztekle se na ni obrátil a zvedl sekeru, jako by jí chtěl rozpoltit lebku. Jejich pohledy se potkaly a on zaváhal. Pak se pomalu vrátil do reality. Spustil sekeru, zděšen tím, co by mohl udělat. Sotva se ale znovu podíval na sukkubu, opět jej zaplavila neovladatelná touha. Začal s ní vypětím všech sil bojovat a neodvrátil od krásky v pentagramu pohled, dokud si nebyl jist, že už nad nim nemá moc. Pak se podíval na Hubena, stojícího vedle něj se skloněnou hlavou.
„Blázne," řekl Jestřáb měkce. „Zatracený blázne." „Ano," povzdechl si Huben. „Ach ano." Sukkuba se sladce zasmála. „Návštěva. Nestává se často, že mi přivede návštěvu."
Rybářka se neklidně zavrtěla. „Je to to, co si myslím?" „Ano," odpověděl Jestřáb pochmurně. „Je to sukkuba. Ženský démon, ztělesnění smyslné touhy."
Rybářka se podívala na bytost v pentagramu a zachvěla se. Pocítila podivnou žádostivost ukrytou hluboko ve svém nitru a naskočila jí z toho husí kůže. Prudce potřásla hlavou, aby ten pocit zapudila. Pak se chladně podívala na Hubena. „Už chápu, proč jste nechtěl, abychom sem šli. Vaši přátelé v salónu by vás okamžitě zavrhli, kdyby tušili, že pod svou střechou přechováváte sukkubu. Kdy jste ji povolal z temnot?"
„Už je to dávno," řekl Huben. „Prosím. Není nikomu nebezpečná. Pokud jí to sám nepřikážu, nemůže opustit pentagram, a dům nemůže opustit vůbec. Má zaklínadla ji střeží dobře."

„Ale jednou jste ji vyjít přece jen nechal, že ano?" zeptal se Jestřáb. „V Ďáblově spáru jste jí dal svobodu a ona zabíjela na váš příkaz."
„Ano" odpověděl Huben. „Ale to bylo jen jednou. Měl jsem ji pod kontrolou..."
„Já jsem tam byl," řekl Jestřáb stroze. „Viděl jsem, co s těmi muži udělala. Pach krve zůstával v ulicích ještě celé týdny. Je příliš nebezpečná, Hubene. Stačí jediná vaše chybička a bude volná. Dokázala by zničit celý Haven během jediné noci. Měl byste se jí zbavit, Hubene. Měl byste ji poslat zpátky do temnot."
„Nemohu," řekl zoufale Huben. „Copak si myslíte, že jsem to nezkoušel? Zpočátku jsem nemohl, protože právě ona byla zdrojem mé moci. Bez ní jsem byl jen další obyčejný alchymista koketující s vysokou magií. A později... stal jsem se na ní závislý. Je jako droga, kterou musím mít. Ženy už pro mne nic neznamenají, nedají se s ní srovnávat. Musím ji mít. Nemohu se jí vzdát. Nemohu. Pokud se mě pokusíte přinutit, zabiju vás."
Hlas se mu třásl jako v horečce, oči mu plály šílenstvím. Rybářka nepatrně pozvedla meč.
„Ne," řekl rychle Jestřáb. Rybářka se na něj podívala a Jestřáb se temně usmál. „Bohužel, pokud Huben zemře, jeho vláda nad démonem pomine a všechna její pouta zmizí. Alespoň prozatím se budeme muset postarat, aby zůstal naživu."
„Skutečně jsem tak hrozná?" zeptala se sukkuba. Hlas měla líný, smyslný a měkký jako hořký med. „Jsem láska, radost a

rozkoš...“
„A kdybys nebyla uvězněna v pentagramu, všechny bys nás zabila,“ dopověděl za ni Jestřáb. „Už jsem měl co dělat s démony. Zabíjíte, abyste žili, a žijete, abyste zabíjeli. Neznáte nic než zkázu.“ Jejich pohledy se střetly a sukkuba odvrátila zrak jako první.

„Jsi silný,“ řekla sukkuba. „To je škoda. Stejně si myslím, že si vychutnám tvou smrt, až přijde čas. Koneckonců, Huben mi nedokáže nic odepřít. Že je to tak, miláčku?“
„Tohle vyhrožování smrtí už mi začíná lézt na nervy,“ procedila Rybářka mezi zuby. „První osoba, která se o to ještě pokusí, bude litovat, protože z ní vlastnoručně nadělám sekanou. Pamatuj si, démone, čepel meče nezajímá, jak jsi mocná.“
Sukkuba se na ni jen sladce usmála.
„Prosím,“ řekl Huben. „Tohle vůbec není zapotřebí. Jak vidíte, tady se žádný vrah nemá kam schovat. Musíte jít. Teď hned.“
Jestřáb se beze spěchu rozhlédl po místnosti. Laboratoř byla vybavena pevnými dřevěnými lavicemi, napůl pohřbenými pod alchymistickým náčiním. Kolem všech čtyř stěn stály jednoduché police se zazátkovanými lahvemi nejrůznějších velikostí. Rybářka přistoupila blíže, aby si některé lépe prohlédla. Jedna zvlášť velká nádoba, obsahovala uťatou opičí hlavu. Když se naklonila blíže, hlava otevřela oči a usmála se na ni. Rybářka prudce uskočila. Opičí hlava na ni plaše zamrkala a opět zavřela oči.
„Jestřábe,“ řekla Rybářka, „vypadněme sakra odtud.“
Jestřáb přikývl a spolu s Rybářkou pomalu vycouvali ven z pracovny do knihovny. Žádný z nich se neodvážil otočit k sukkubě zády. Huben vycouval za nimi. Sukkuba mu poslala polibek a hlasitě se rozesmála. Huben zabouchl dveře a zamkl je. Když se obrátil k Rybářce a Jestřábovi, jeho tvář se leskla potem. Pak se narovnal a ze všech sil se snažil pohlédnout do jejich vyčítavých očí.
„Vím, že bych se jí měl zbavit,“ řekl tiše. „Možná až to všechno skončí...“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „Možná. Promluvíme si o tom později. Zatím byste pro mne mohl něco udělat.“

„Pokud to bude v mých silách,“ řekl Huben. „O co jde?“
„Chtěl bych, abyste na všechny seslal kouzlo pravdomluvnosti.“
Čaroděj se zamračil. „Jste si jistý, že je to moudré, kapitáne?“
„Můžete to udělat, nebo ne?“
„Samozřejmě že mohu,“ odsekl Huben. „Není to nijak složité kouzlo, vlastně se podobnými kouzly tak trochu zabývám. Ale je časově omezené, a pokud si dobře nepromýšlíte otázku, odpověď vám stejně k ničemu nebude. Jsou různé druhy pravdy, kapitáne Jestřábe. A nezapomínejte, že se některým z mých hostů představa výslechu pod kouzlem pravdomluvnosti příliš zamlouvat nebude...“
„To nechte na mně,“ řekl Jestřáb. „Vy jen sešlete kouzlo. Zodpovědnost přebírám já.“
„No dobře,“ povzdechl si Huben. „Kam mám kouzlo seslat?“
„Do salónu,“ řekl Jestřáb. „Co kdybyste šel napřed a oznámil jim to? Od vás to snad přijmou lépe. Rybářka a já za vámi přijdeme za chvíli.“
Huben se zdvořile uklonil a odešel z knihovny. Jestřáb počkal, až se za ním zavřely dveře, a pak se unaveně sesunul do nejbližšího křesla. Rybářka si přitáhla druhé křeslo a posadila se vedle něj.
„Sukkuba...“ řekl pomalu Jestřáb. „Slyšel... jsem už o něčem takovém, ale nikdy by mě nenapadlo, že se s tím skutečně setkám.“
„Ano,“ přisvědčila Rybářka. „Mám pocit, že bych se potřebovala vykoupat už jen proto, že jsem s ní byla v jedné místnosti. Jistě, byla překrásná, ale když se podívala, naskočila mi husí kůže.“
„Přesně tak,“ řekl Jestřáb.
Chvíli seděli mlčky a přemýšleli.

„Jestřábe, opravdu si myslíš, že Huben tenkrát ve Spáru sukkubu vypustil?“
„Vypadá to tak.“
„Ty mrtvoly, které jste tam našli; říkal jsi, že byly roztrhané na kusy. Jako Bowman?“
Jestřáb se zamračil. „Ne tak docela... ve Spáru to bylo mnohem horší. Ale chápu, jak to myslíš, Isobel. Sukkuba je podezřelá, ať už jako pachatel nebo jako vražedná zbraň. On ji může z pentagramu pustit, kdykoliv se mu zachce. Huben tvrdil, že v době první vraždy byl v kuchyni, ale měl dost času, aby odtamtud tajně vyklouzl a uvolnil ji. Stačilo mu jen projít knihovnou, nikdo by ho neviděl. Démonova moc je pravděpodobně ochrannými zaklínadly omezena jen na tento dům, ale pořád ještě mohla zabít Blackstonea a Bowmana, zatímco Huben mohl být všem na očích a zajistit si tak dokonalé alibi.“
„Až na to, že během ani jedné z vražd nikomu na očích nebyl,“ namítla Rybářka. „A mimo to, mohlo by se něco takového, jako je sukkuba, procházet volně po domě, aniž by to Vizuela vycítila?“
„Nevím,“ řekl Jestřáb. „Vycítila něco zlého v knihovně, i když byl démon uvnitř pentagramu. Na druhé straně, s Hubenem se měřit nemůže...“
„Sukkuba,“ povzdechla si Rybářka. „Přesně tohle nám ještě chybělo. Další podezřelý s magickými schopnostmi.“
Jestřáb se zasmál. „Není to tak zlé, děvče. Kdyby chtěla sukkuba někoho zabít, nemyslím, že by ho bodla nožem do srdce a pak se ještě obtěžovala ukrást sklenici od vína. To nedává smysl.“
„A co v tohle případu dává smysl?“

„Na tom něco je," připustil Jestřáb. „Pojď, vrátíme se do salónu. Možná, že nám kouzlo pravdomluvnosti něco objasní."

„Myslím, že si říkáme o potíže," řekla Rybářka. „Z kouzla pravdomluvnosti vážně nebudou mít radost."
„Čerta starého mě to zajímá," odsek] Jestřáb. „Dostanu to z nich, ať tak nebo tak, a na následky kašlu."
Rybářka se na něj usmála. „Máš pravdu; sakra, jsme ještě mladí! Najdeme si jinou práci. Jdeme na to."
Vyšli z knihovny a zamířili do salónu. Hosté se divoce přeli s Hubenem. Jestřáb pozvedl hlas, aby na sebe upoutal pozornost. Okamžitě zavládlo ticho, všichni se obrátili a zírali na něj. Díval se do jejich mlčících, nepřátelských tváří a věděl, že se je Hubenovi nepodařilo přesvědčit. Ne že by s tím byť jen na minutu počítal.
„Jen pro případ, že o tom někdo z vás ještě pochybuje," řekl pevně. „Edward Bowman je mrtvý. Podle povahy jeho zranění je jisté, že šlo o zběsilý, šílený útok. Druhá vražda mi neponechává jinou možnost než pokračovat v oficiálním vyšetřování a nečekat do zítřka na své nadřízené. Proto jsem požádal čaroděje Hubena, aby vytvořil kouzlo pravdomluvnosti."
Namísto projevů pobouření, které čekal, musel dál čelit zarytému, neústupnému mlčení. Zjevně byli pevně rozhodnuti nespolupracovat. V tom je ta potíž s politiky, pomyslel si Jestřáb kysele. Každý z nich něco skrývá.
„Je mi líto," řekl pevné, „ale musím na tom trvat."
„Trvat si můžeš, na čem chceš," odsekl lord Hightower. „Neodpovím na žádnou z tvých zatracených otázek."
„Zákon v tomto ohledu hovoří naprosto jasně, mylorde—"
„K čertu se zákonem a k čertu s tebou."
Jestřáb si tiše povzdechl. „V tom případě, mylorde, to budeme muset udělat po zlém. Požádám čaroděje, aby připravil nápoj pravdomluvnosti. Pak vás srazím k zemi, a zatímco vám bude Rybářka klečet na prsou, naleju ho do vás."

Hightower vytřeštil oči. „To si nedovolíš!"
„Ale ano, udělá to," řekla Rybářka a postavila se Jestřábovi po boku. „A já zrovna tak. Ať tak či tak, mylorde, na naše otázky odpovíte stejně jako všichni ostatní. Osobně vám doporučuji, abyste zvolil kouzlo pravdomluvnosti. Bude to pro vás mnohem důstojnější."
Hightower se na ně podíval a pochopil, že to myslí smrtelně vážně. Chvíli zvažoval, zda přece jen nemá vzdorovat, ale rozmyslel si to. Pevně uchopil svou ženu za ruku. Existovaly způsoby, jak kouzlo pravdy obejít. Například vás nemohlo přinutit mluvit.
Jestřáb pokládal Hightowerovo mlčení za souhlas a rozhlédl se kolem, jestli má ještě někdo nějaké námitky. Lady Hightowerová jej probodávala vražednými pohledy a Lovec se zamyšleně mračil, ale nikdo nic neříkal.
Huben vstal. „Všechno je připraveno, kapitáne Jestřábe. Můžeme začít, kdy chcete."
„Nejsem si jist, co všechno kouzlo pravdomluvnosti obnáší," řekl Dorimant váhavě. „Jak vlastně působí?"
„Ve skutečnosti je to velmi jednoduché," řekl Huben. „Jakmile kouzlo začne účinkovat, nikdo v tomto pokoji nebude schopen lhát přinejmenším po dobu dvaceti až pětadvaceti minut. Trvání kouzla je omezeno počtem očarovaných lidí. Můžete samozřejmě odmítnout mluvit nebo dávat vyhýbavé odpovědi, ale už to samo o sobě něco naznačuje. Pokud kouzlo působí, nikdo není schopen vyslovit nic než absolutní pravdu."
„Jestliže se máme pustit do něčeho tak závažného, co kdybychom si před tím svlažili hrdla trochou vína?" navrhl Lovec a pozvedl láhev bílého, ze které si doposud doléval vlastní sklenici.
„Zadržte," řekl Jestřáb. „Na víno teď právě nemám náladu. Hubene, můžete se podívat, jestli do něj někdo něco nepřimíchal?"

„Samozřejmě," přisvědčil Huben. Zlehka pohnul levou rukou a víno jako by přímo v láhvi zavířilo. „Je dokonale v pořádku, kapitáne. Nepatří sice zrovna k mým nejlepším, ale..."
Lovec pokrčil rameny. „Při vašem vkusu ohledné vín, těžko říct. Tak kdo si dá skleničku?"
Ukázalo se, že chtěli všichni. Huben rozdal sklenice a Lovec do nich rozléval víno. Hosté se trochu uvolnili. Jestřába si Lovec nechal nakonec a kývnutím mu naznačil, že si s ním přeje mluvit o samotě. Poodešli kousek stranou.
„Jen mě tak napadlo," řekl Lovec tiše, „ohledně toho zamčeného pokoje. Dnes k večeru jsi probodl kůlem upíra, že?"
„Ano," přisvědčil Jestřáb. „Ale jak to souvisí s naším případem?"
„Uvažuj," řekl Lovec. „Upíři dokážou měnit tvar svého těla, ne? Mohou se proměnit v netopýra nebo dokonce v mlhu."
Jestřáb pomalu přikývl. „To je pravda... Zamčené dveře by upíra nezastavily – pokud by jej někdo pozval do domu. Mohl by se proměnit v mlhu a protáhnout se škvírou ve dveřích! Ne, okamžik, tohle by nešlo."
„Proč ne?"
„Nemrtví obvykle nemají zapotřebí bodat svou oběť nožem. A kromě toho, upíři nejedí ani nepijí; nemohou. Každý tady byl pozván na večeři a v průběhu večera měli všichni v ruce skleničku. Ne, je to hezká myšlenka, ale upír by se musel už dávno prozradit. V každém případě vám děkuji, pane Lovče."
„Za málo. Byl to jen takový nápad." Lovec odešel a připojil se k ostatním.
„Kdybyste se všichni posadili," řekl Huben. „Mohli bychom začít."

Jestřáb, Rybářka a ostatní hosté srazili židle do nepravidelného půlkruhu čelem k čaroději. Trpělivě vyčkali, až se usadí, a pak udělal levou rukou rozmáchlé gesto. Zdálo se, že čas se zpomalil a zastavil. Huben vyslovil jediné slovo moci a pokoj se náhle otřásl. Na okamžik bylo ve vzduchu cítit jemné napětí, ale hned se zase všechno vrátilo zpátky. Jestřáb se zamračil. Necítil žádný rozdíl.
„Kdo bude klást otázky?" zeptal se Huben.
„Já," řekl Jestřáb. „Myslím, že bychom měli začít zkouškou. Moje kolegyně je..." Chtěl říct slovo malá, ale zjistil, že

nemůže. Jeho rty to slovo odmítaly zformovat. „Vysoká," řekl nakonec. „Zdá se, že vaše kouzlo skutečně účinkuje, pane čaroději."
Huben se mlčky uklonil. Rybářka se na Jestřába zaškaredila a on se na ni trochu rozpačitě usmál. Pak se rozhlédl po shromážděných hostech a nadechl se. Dobře, nejdříve něco jednoduššího."
„Pane Hubene, začneme s vámi."
„V pořádku."
„Jste čaroděj."
„Ano."
„Zabil jste Blackstonea a Bowmana?"
„Ne."
„Přivodil jste jejich smrt nepřímo prostřednictvím magie?"
„Ne."
„Máte známou, která vám pomohla v Ďáblově sváru. Je tato osoba nějakým způsobem spojena s těmito vraždami?"
„To je... vysoce nepravděpodobné."
Neřekl, že je to nemožné. Pomyslel si Jestřáb. Chtělo by to ještě trochu přitlačit.
„Býval jste královským čarodějem," řekl opatrně.

„Ano."
„Pohádal jste se s králem."
„Ano."
„Bylo to kvůli vaší známé?"
„Svým způsobem."
„Co se stalo? Proč jste opustil dvůr a přišel sem, do Havenu?"
Huben zaváhal a pak přerývaně vydechl. „Král ji chtěl pro sebe a já jsem se jí nedokázal vzdát. Nemohl jsem. Proto jsem se rozhodl... postavit se na vlastní nohy."
„Počkejte," zvolal lord Hightower. „O kom to vy dva mluvíte? Co s tím má společného nějaká žena?"
„Jak se zdá, nic," odpověděl Jestřáb. „Prosím, uklidněte se, mylorde, brzy se k vám dostaneme. Zatím je to vše, pane čaroději. Pane Dorimante..."
„Nezabil jsem je," vyhrkl Dorimant rychle.
„Budu vám klást otázky," řekl Jestřáb zdvořile. „Jinak by vaše odpovědi nemusely znamenat vůbec nic. Zabil jste Blackstonea a Bowmana?"
„Ne. Ne, neudělal jsem to."
Jestřáb se na něj pátravě zadíval. Dorimant seděl jako na jehlách. Rozpačitě se usmíval a uhýbal před Jestřábem očima. Něco skrývá, pomyslel si Jestřáb. Copak asi?
„Říkal jste, že v době první vraždy byla Vizuela s vámi," řekl pomalu. „Je to pravda?"
„Ano," odpověděl Dorimant a nevypadal příliš šťastně, že to musí přiznat.
„Proč s vámi byla?" zeptal se Jestřáb.
Dorimant zalétl očima k Vizuele, která se kousla do rtu a pak nešťastně přikývla. Obrátil se zpátky na Jestřába. „To ona našla Wiliamovo tělo," řekl váhavě. „Vešla do jeho pokoje, aby si s ním promluvila, a našla jej, jak leží mrtvý na podlaze. Přišla mě požádat o pomoc."

Všichni seděli nehnutě. Jestřáb pocítil náhlý příval vzrušení, jak mu najednou díly skládačky zapadly do sebe. Obrátil se k Vizuele.
„Jeho pokoj nebyl zamčený? Prostě jste vešla dovnitř?"
„Ano," přikývla Vizuela. „Nebyl zamčený."
„Samozřejmě," zvolal Jestřáb šťastně. „To je ono! To je to, co mi stále vrtalo v hlavě!"
Rybářka se na něj překvapeně podívala. „O čem to mluvíš?"
Jestřáb se ušklíbl. „Konečně jsem pochopil, jak mohlo dojít k vraždě v zamčeném pokoji. Jednoduše: dveře nikdy zamčené nebyly!"
„Ale samozřejmě, že byly zamčené," namítla Rybářka. „Musel jsi je přece rozbít sekerou! Byla jsem u toho, pamatuješ?"
„A jak víš, že ty dveře byly zamčené?" opáčil Jestřáb. „Zkusila jsi je otevřít?"
„Vlastně ne..."
„Vidíš. Ani já ne. Kateřina přiběhla dolů a řekla nám, že dveře jsou zamčené. Pak se vrátila s námi a dala si záležet, aby se dostala ke dveřím jako první. Přesvědčivě zacloumala klikou a znova nám řekla, že nejdou otevřít, načež mi poručila, abych je vyrazil. Později už byl zámek natolik zničený, že nikdo nedokázal říct, jestli byl zamčený nebo ne. Proto jsme také našli klíč na podlaze a ne v zámku."
Všichni se podívali na Kateřinu, která seděla s hlavou sklopenou, oči upřené na podlahu.
„Je to pravda?" zeptal se Huben.
Kateřina unaveně přikývla. „Ano. Lhala jsem, když jsem tvrdila, že dveře byly zamčené. Ale Williama jsem nezabila."
„Pokud ne vy, tak kdo?" zeptal se Lovec.

„Nikdo," řekla Kateřina a teprve teď se odvážila zvednout zrak. „Spáchal sebevraždu."
„Cože?" vykřikla Rybářka. „Děláte si legraci!"
Začali mluvit všichni najednou. Jestřáb křičel, aby byli zticha, a nepřestal, dokud v místnosti opravdu nezavládlo ticho.

Jednotlivé hlasy se postupně rozpustily ve vzpurném mlčení a Jestřáb přejížděl pohledem z jednoho na druhého.
„Začněme od začátku," řekl Jestřáb. „Vizuelo, vy jste našla Blackstoneovo tělo. Řekněte nám, co se stalo."
Vizuela se krátce podívala na Dorimanta, jako by jej prosila o pomoc, a pak začala tichým hlasem vyprávět svůj příběh.
„Chtěla jsem si s Williamem promluvit. Něco mě v Hubenově domě zneklidňovalo a chtěla jsem se ujistit, že William nosí svůj ochranný amulet."
„Ten, který jste pro něj vytvořila," řekl Jestřáb.
„Ano. Na tuhle myšlenku mě přivedl Lovec. Viděl něco podobného na svých cestách."
Jestřáb se podíval na Lovce, který přikývl. „To je pravda, kapitáne. Na východě jsou podobné amulety docela běžné a vzhledem ke všem těm nedávným výhrůžkám mi připadalo, že by takový amulet nemusel být špatný nápad. Řekl jsem o tom Vizuele a ona pro Williama ten amulet udělala."
„Dobře," řekl Jestřáb. „Pokračujte, Vizuelo."
„Šla jsem do Williamova pokoje a zaklepala jsem na dveře. Nikdo neodpověděl, ale dveře byly pootevřené, tak jsem do nich strčila. Wiliam ležel na podlaze. Běžela jsem k němu, abych zjistila, jestli dýchá, ale už byl mrtvý."
„Dotkla jste se nože?" zeptala se Rybářka.
„Žádný nůž tam nebyl," odpověděla Vizuela prostě. „Když jsem Williama našla, neměl na sobě ani škrábnutí. Viděla jsem vedle něho ležet sklenici, a tak jsem usoudila,

že ho někdo z jeho nepřátel otrávil. Nevěděla jsem, co mám dělat. Vím, že jsem měla jít nejdřív za vámi, kapitáne Jestřábe, ale bála jsem se. Já jsem ho našla. Měla jsem strach, že by mě obvinili... a propadla jsem panice. Běžela jsem zpátky do Grahamova pokoje a řekla jsem mu, co jsem našla. Byl ke mně velmi milý. Řekl, že půjdeme za vámi oba dva a řekneme, že jsme tělo našli společně. Právě jsme se chystali sejít po schodech, když jsme slyšeli, jak vylamujete Williamovy dveře. A pak... když jsme slyšeli o noži a zamčených dveřích, nevěděli jsme, co si o tom máme myslet. Graham o mně nikdy nepochyboval, ale... Nakonec jsme se rozhodli neříct nic. Bála jsem, že byste mi nevěřili, a nechtěla jsem, aby se Graham dostal do potíží za to, že mi pomáhal."
Jestřáb ještě chvíli čekal, ale Vizuela už nic dalšího neřekla. Podíval se na Dorimanta. „Je to pravda? Smluvili jste se, abyste zatajili důkazy v případu vraždy? Přesto, že oběť byla vaším přítelem?"
„Musel jsem," řekl Dorimant. „O vás dvou se říká, že se s nikým nemazlíte. Musel jsem chránit Vizuelu. Wiliam by to pochopil."
„Ráda bych se ujistila, že jsem to pochopila správně," řekla Rybářka. „Vizuela našla Blackstonea dříve než Kateřina. Dveře nebyly zamčené a nebyl tam žádný nůž. Kateřina našla jeho tělo později a zavolala nás. Přitom nám namluvila, že dveře jsou zamčené, ačkoliv nebyly. Ani předtím ani potom. A když jsme našli tělo my, měl Blackstone v prsou nůž."
Rybářka se podívala na Kateřinu. „Myslím, že byste nám měla něco vysvětlit."
Kateřina Blackstoneová upírala pohled do sklenice, kterou držela v ruce. Ještě z ní ani neupila. „Kapitán Jestřáb měl pravdu, pokud jde o ty zamčené dveře," řekla nakonec. „Ale já jsem to udělat musela. Když jsme poprvé odešli

ze salónu, abychom se převlékli k večeři, šla jsem za Edwardem Bowmanem do jeho pokoje. Byli jsme milenci. Když jsem se vrátila do svého vlastního pokoje, otevřela jsem dveře a našla jsem svého muže ležet mrtvého na podlaze a vedle něj poloprázdnou sklenici od vína. Stejně jako Vizuela jsem okamžitě pomyslela na jed, ale věděla jsem, že to nebyla vražda. Byla to sebevražda. Několik dní předtím jsem se mu přiznala ke své lásce k Edwardovi. Chtěla jsem se rozvést se svým manželem, abych si jej mohla vzít. William hrozil, že se zabije, jestli ho opustím." Podívala se prosebně na Jestřába a Rybářku. „Copak tomu nerozumíte? Nemohla jsem připustit, aby se vědělo, že Wiliam spáchal sebevraždu! Skandál by zničil jeho pověst a všechno, čeho dosáhl. Lidé v něj věřili, to on byl Reforma. Pravda o mně, Williamovi a Edwardovi by musela vyjít najevo a Williamovi nepřátelé by využili skandálu, aby zničili všechno, čeho dosáhl. Můj život by byl v troskách, stejně tak Edwardova politická kariéra. Musela jsem chránit pověst svého manžela, za každou cenu. Vytáhla jsem z Williamovy boty nůž a vrazila jsem ho do něj, aby to vypadalo jako vražda. Jako mučedník mohl prospět straně, kterou sám založil. Zvláště pokud by jeho vrah nikdy nebyl odhalen. A jak by také mohl být, když William nebyl zavražděn?"
Nastalo dlouhé mlčení. Hightower se neklidně zavrtěl. „To je nejspíš ta nejsměšnější historka, jakou jsem kdy slyšel," řekl nakonec.
„Ale je pravdivá," řekl Huben. „Každé slovo. Kouzlo pravdomluvnosti stále působí."
„Takže William se zabil sám," řekl Dorimant.
„Myslím, že ne," řekl Jestřáb. „Věřím, že to takhle vidíte, Kateřino, ale já stále věřím, že váš muž byl zavražděn. Víte, sklenice, která ležela vedle něj, záhadně zmizela."

„Víno otrávené nebylo," řekl Huben. „Ověřil jsem to. Dokonce jsem ho sám ochutnal."
„Stejně musí být nějak důležitá," trval na svém Jestřáb. „Jinak by ji nikdo nebral. Ale k tomu se můžeme vrátit později. Kateřino, můžete nám říct ještě něco o smrti svého manžela? Nezamlčela jste nám něco důležitého?"
„Ne, to je všechno. Nezabila jsem svého manžela a nezabila jsem ani Edwarda."
Jestřáb se na chvíli zamyslel a pak se podíval na Vizuelu. „Zabila jste Blackstonea a Bowmana?"
„Ne," řekla čarodějka tiše. „William byl už mrtvý, když jsem ho našla. A nevím nic o tom, co se stalo Edwardovi. Snad jen..."
„Ano?" pobídl ji Jestřáb.
Vizuela se zamračila. „Na chodbě byl cítit zvláštní zápach..."
Jestřáb chvíli čekal, ale nic víc už neřekla. Obrátil se k lordu Hightowerovi. „Mylorde..."

„Se vší rozhodností se proti takovému jednání ohražuji.“
„Stačí, když odpovíte na mé otázky, mylorde. Zabil jste Blackstonea a Bowmana?“
„Ne,“ řekl lord Roderik. „Nezabil.“
Jestřáb se na něj zamyšleně podíval. Nenapadaly ho žádné další otázky, které by měl lordu Hightowerovi položit a mimoto cítil, že by Hightower stejně odpověděl tak neurčitě, jak jen by mohl. Jestřáb si tiše povzdechl. Věděl určitě, že je lord Hightower z něčeho silně nervózní – bylo to očividné z výrazu jeho tváře i z jeho chování – ale v této chvíli s tím nemohl nic udělat. Pokud by pokračoval v nátlaku a nedozvěděl se nic, co by ospravedlnilo jeho postup... Jestřáb se obrátil k lady Hightowerové.
„Mylady, zabila jste Blackstonea a Bowmana?“
„Ne.“

Jestřáb se na ni zadíval, ale její pevně stisknuté rty a strnulý pohled dávaly tušit, že ani z ní víc nedostane. Jestřáb se zamračil. A kouzlo pravdomluvnosti zpočátku vypadalo tak nadějně... Obrátil se k Lovci.
„Pane Lovče, zabil jste Blackstonea a Bowmana?“
„Ne.“
Jestřáb usedl na židli a zamyslel se. Každého se zeptal přímo a všichni popřeli, že by vraždu spáchali. Jeden to ale udělat musel, takže jeden z nich musel lhát. Ale lhát nemohli, protože stále působilo kouzlo pravdomluvnosti... Hluboce se zamyslel. Zase mu něco unikalo, cítil to.
„Pane Lovče...“
„Ano, kapitáne Jestřábe?“
„Ať je vrahem kdokoliv, musí tento dům důvěrně znát, aby byl schopen se v něm pohybovat s takovou jistotou. Huben mi řekl, že jste na něj naléhal, aby vám svůj dům prodal. Možná byste mi mohl říct, proč je pro vás tak důležitý.“
Lovec zaváhal. „Mohu vás ujistit, že mé důvody nemají nic společného s vraždou Blackstonea a Bowmana.“
„Prosím, odpovězte na mou otázku, pane Lovce.“
„Býval to můj domov,“ řekl Lovec tiše. „Narodil jsem se tady.“
Všichni na něj vytřeštili oči. Dorimant se vzpamatoval jako první. „Chcete říct, že jste ve skutečnosti DeFerrier? Myslel jsem, že jsou všichni mrtví!“
„Jsou,“ přisvědčil Lovec. „Já jsem poslední. A dávám přednost jménu, které jsem si zvolil sám. Utekl jsem z domova, když mi bylo čtrnáct. Moje rodina se... zvrhla a já jsem to už nemohl déle vydržet. Ale tento dům je stále můj domov a já ho chci.“
Jestřábovy myšlenky se rozběhly jako o závod. On a Rybářka žili v Havenu teprve několik let, ale o DeFer-

rierových slyšeli. Všichni o nich slyšeli. Byl to zpupný a zlý rod, který holdoval sexuálním zvrácenostem a černé magii nejhoršího druhu. Trvalo dlouho, než se jim podařilo něco prokázat; koneckonců byla to starobylá, usedlá rodina a měla přátele na těch pravých místech. Ale pak začaly mizet děti. Nakonec získala Městská hlídka povolení k prohlídce jejich domu a to, co tam našli, šokovalo i její nejotrlejší členy... Tři DeFerrierové byli oběšeni za vraždu a dva další roztrhal v ulicích dav na kusy, když se pokusili uprchnout. Všichni ostatní zemřeli postupně ve vězení. A tahle rodina zplodila legendárního Adama Lovce, hrdinu a mstitele bezpráví...
„Stačí to?“ zeptal se Lovec. „Opravdu vám už nemám víc co říct.“
„Ano,“ řekl Jestřáb, už zase bdělý a obezřelý. „Myslím, že jsem skončil. Nemám žádné další otázky.“
„Ty možná ne,“ řekl lord Roderik, „zato já ano.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Jsou mezi námi dva lidé, kteří nevypovídali pod kouzlem pravdomluvnosti. Nikomu z vás nepřipadá podezřelé, že všechny ty vraždy začaly až poté, co Jestřáb a Rybářka překročili práh tohoto domu?“
„Ale no tak,“ povzdechla si Rybářka.
„Okamžik,“ přidal se Dorimant. „Všichni víme, že William měl nepřátele. Jak by se k němu mohli lépe dostat než skrze hlídku, která ho měla chránit? Kdo by je podezříval?“
„To je přece směšné!“ řekl Jestřáb.
„Skutečně?“ opáčila Vizuela. „My všichni jsme museli vypovídat pod kouzlem pravdy. Proč byste vy neměli?“
„No dobře,“ povzdechla si Rybářka. „Nezabila jsem Blackstonea a Bowmana. Jestřábe, zabil jsi je ty?“
„Ne,“ řekl Jestřáb. „Nezabil.“
Zavládlo ticho.

„Hm, takže kouzlo pravdomluvnosti vyšlo nadarmo,“ řekl Lovec.
„Máte pravdu,“ přisvědčil Dorimant. „Nejsme vrahovi o nic blíž, než jsme byli na začátku.“
„Úplně zbytečné to nebylo,“ namítl Jestřáb. „Teď alespoň víme, jak Blackstone zemřel.“
„A víme, že vrahem není nikdo z nás,“ dodala Vizuela.
„Nikdo jiný v domě není,“ namítl Huben. „Nemůže být. Musel ho zabít jeden z nás.“
„Slyšel jste odpovědi,“ řekl Jestřáb. „Všichni popřeli, že by ho zavraždili.“
Huben se nešťastně zamračil. „Možná jste otázky neformuloval správně.“
„Tonoucí se stébla chytá,“ zabručel lord Hightower.
„Jestli vrahem není nikdo z nás, pak se musí skrývat někde v domě,“ řekl Dorimant. „To je jediné možné vysvětlení!“
„Nikdo jiný tady není!“ odsekla Rybářka. „Spolu s Jestřábem jsme prohledali všechny pokoje. Není tu místo, kam bychom se nepodívali. Kromě nás tady není vůbec nikdo.“
„Přesně tak,“ potvrdil Huben. „Mé ochrany jsou neporušené a účinné. Nikdo se nemohl dostat dovnitř, aniž by

nespustil tucet bezpečnostních kouzel. Nikdo jiný tady být nemůže!“
„No dobře, pak možná neúčinkuje kouzlo pravdomluvnosti!“ řekl Jestřáb. „Nic jiného už mě nenapadá!“
„Neúčinná kouzla nejsou můj styl,“ odtušil Huben mrazivě. „Dokud kouzlo pravdomluvnosti trvalo, účinkovalo dokonale.“
Rybářka rychle vzhlédla. „Dokud trvalo? Chcete tím říct, že už vypršelo? Myslela jsem, že máme dvacet pět minut.“

Huben pokrčil rameny. „Čím více lidí se týká, tím rychleji se kouzlo vyčerpá. Už pominulo.“
„Můžete ho zopakovat?“ zeptal se Dorimant.
„Samozřejmě,“ opáčil Huben. „Ale až za dalších čtyřiadvacet hodin.“
„Skvělé,“ řekl Jestřáb. „To je skvělé.“
„Dobře,“ řekl Lovec. „Co budeme dělat dál?“
„Jedno místo jsme neprohledali tak důkladně jako ostatní,“ vzpomněla si náhle Rybářka. „Kuchyň.“
Jestřáb pokrčil rameny. „Vždyť jsi to viděla sama, tam by se nikdo neschoval.“
„Stejně si myslím, že bychom ji měli prohledat. Pro jistotu.“
Jestřáb se podíval na Hubena, který jen pokrčil rameny. Povzdechl si a vstal. „Dobrá, Rybářko, podíváme se tam ještě jednou.“
Jeho žena mlčky přikývla a vstala. Jestřáb se rozhlédl po ostatních hostech. „Všichni zůstaňte tady, to je rozkaz. Nechci, aby kdokoliv opouštěl místnost, než se vrátíme. Jdeme, Rybářko.“
Vyšli na chodbu a zavřeli za sebou dveře salónu. Huben a jeho hosté seděli mlčky, zabráni do svých myšlenek. Po chvíli se Vizuela neklidně zavrtěla v křesle a pak se postavila.
„Opravdu si myslím, že bychom měli zůstat pohromadě,“ řekl Huben. „Je to bezpečnější.“
„Musím do koupelny,“ řekla Vizuela tiše a tváře jí zrudly studem. „A ne, nepočká to.“
„Myslím, že bys neměla chodit sama,“ namítl Dorimant.
„To je pravda,“ přisvědčil lord Hightower. Obrátil se ke své ženě. „Co kdybychom šli s ní? Jen abychom jí dělali společnost?“

„Samozřejmě,“ přikývla lady Elaine. „Nebude ti to vadit, že, má drahá?“
Vizuela se usmála a zavrtěla hlavou. „Myslím, že se budu cítit mnohem bezpečněji, když budu vědět, že nejsem sama.“
„Nebuďte tam dlouho,“ řekl Huben. „Nechceme přece rozčílit kapitána Jestřába, že ne?“
Lord Hightower si hlasitě odfrkl, ale neřekl nic. Vstal a spolu se svou ženou vyprovodili Vizuelu ze salónu. Dorimant se nejistě zavrtěl v křesle. Rád by s ní šel také, aby si byl jist, že je v pořádku, ale ubohé děvče by určitě nechtělo, aby ji na toaletu doprovázel celý dav. Koneckonců, Hightowerovi se o ní postarají. Dorimant klesl zpátky do křesla a snažil se myslet na něco jiného. Teď, když Jestřáb a Rybářka věděli o záležitosti, kterou zatajoval, se cítil trochu lépe. I když se nezdálo, že by jim to nějak zvlášť pomohlo. Kradmo pohlédl na Kateřinu. Jak to mohla udělat? Kleknout si vedle svého mrtvého muže a vrazit mu do prsou vlastní dýku. Dorimant se otřásl. „Dělá mi starosti ta sklenice vína,“ řekl nakonec. „Jestli to víno nebylo otrávené...“
„Nebylo,“ řekl Huben prostě, „sám jsem ho ochutnal...“
„To víno...“ řekla náhle Kateřina. Všichni se na ni podívali. Kateřina zírala do prázdného krbu a mračila se. „William skoro nepil, ani na soukromých večírcích. Byla to jeho zásada. Řekl mi, že ten večer už má dost... ale když jsme se šli nahoru převléknout, držel v ruce čerstvou sklenici vína. Takže, kdo mu dal to víno...?“
„Nevzpomínám si,“ řekl Dorimant. „Nevšímal jsem si toho.“ Podíval se po ostatních, ale ti jen zavrtěli hlavami.
„Jsem si jistá, že jsem viděla, kdo to byl,“ řekla Kateřina a stále se mračila. „Ale nemůžu si vzpomenout... nemůžu...“

„Uklidni se,“ řekl Lovec. „Když se do toho nebudeš nutit, samo se ti to vybaví.“
„Stejně to asi nebude důležité,“ řekl Dorimant.
Jestřáb s Rybářkou důkladně prohledali kuchyň, ale nenašli nic a nikoho. Nebyly tam žádné tajné chodby, skryté místnosti a nic, co by byť jen vzdáleně budilo podezření. Ne že by čekali, že něco takového najdou. Spíše potřebovali najít nějakou výmluvu, aby mohli odejít a promluvit si o samotě. Nakonec se opřeli o dřez a zachmuřeně se rozhlíželi.
„Hightower měl pravdu,“ řekla Rybářka. „Je mi líto, že to musím přiznat, ale je to tak. Kouzlo pravdomluvnosti nám nebylo nic platné. Nový úhel pohledu na Blackstoneovu smrt je sice zajímavý, ale to nás nijak nepřiblížilo k jeho vrahovi.“
„Možná,“ řekl Jestřáb, „a možná, že ne. Třeba bych nepoznal stopu, ani kdybych o ni zakopl, ale provinilý výraz ještě poznám. Hightower něco skrývá. Když se dozvěděl, že tady zůstaneme trčet přes noc, divže nevyletěl z kůže a při pomyšlení na kouzlo pravdy skoro propadl panice. Je tady něco, o čem nechce mluvit...“
„Nepoložil jsi mu mnoho otázek,“ namítla Rybářka.
„Kdybych to udělal, stejně by mi na ně neodpověděl.“
„Mohli bychom na něj přitlačit.“
Jestřáb se usmál. „Vážně si myslíš, že bychom mohli lorda Roderika Hightowera přinutit mluvit, pokud by sám nechtěl?“
Rybářka jeho úsměv váhavě opětovala. „Chápu. A stejně nemáme žádný důkaz, že to, co ho trápí, má jakoukoliv spojitost s těmi vraždami. Staří vojáci a politici mají vždycky co skrývat. Koneckonců, zeptal ses ho, jestli zabil

Blackstonea a Bowmana, a on odpověděl, že ne. Ani nezaváhal.“
Jestřáb se zamyšleně zamračil. „Jak vlastně víme, že Huben opravdu kouzlo pravdy seslal? Možná... Ne. Ne, účinkovalo

bezvadně, sám jsem ho vyzkoušel.“
„Možná očaroval jen tebe,“ nadhodila Rybářka.
„Možná. A možná, že se z nás stávají paranoici.“
„To bude ono.“
„Pojďme zpátky do salónu,“ navrhl Jestřáb. „Nechci je nechávat o samotě příliš dlouho. Zkusím na ně ještě pár otázek a uvidíme, jestli se někdo nepodřekne. Hightower něco tají. Na to bych vsadil kariéru.“
„Už se stalo,“ opáčila suše Rybářka. „Už se stalo.“
Vizuela čekala sama na chodbě nedaleko dveří do koupelny. Teď byla v koupelně lady Elaine, zatímco lord Roderik odešel do svého pokoje, aby se převlékl do vhodnějšího oblečení. Chodba byla stále osvětlená jen jedinou lampou a stíny vypadaly velice temně. Vizuela se nervózně rozhlédla. Zatoužila, aby si lord a lady pospíšili.
Náhle se zachvěla a zimomřivě se objala rukama. Dům byl stále prohřátý letním teplem, ale Vizuela měla štěstí na studená místa. Kousla se do rtu a nešťastně se zamračila. Hubenův dům se jí nelíbil. Nelíbil se jí od chvíle, kdy překročila jeho práh, a teď už věděla proč. DeFerrierové byli možná mrtví, ale na jejich domě stále spočívaly temné vzpomínky uvězněné v jeho zdech a trámech. Nebylo lehké uvěřit, že muž jako Lovec je DeFerrier, ale ona o tom ani na okamžik nepochybovala. Navzdory všem písním a legendám, navzdory tomu, že se k ní vždy choval s vybranou zdvořilostí, jí nikdy k srdci nepřirostl. Vizuela nikdy nechápala, co na něm William viděl. Nikdy neměla Lovce ráda. Měl studený pohled.

Přelétla očima chodbu až k tomu, co zbylo z Williamových dveří. Ubohý William. Měl takové sny, takové plány... A chudák Edward zemřel právě tady, na chodbě u schodů. Očima sklouzla na zaschlou krvavou skvrnu na koberci a odvrátila zrak. Neměla o něm říkat tak ošklivé věci. všechny byly pravdivé, ale neměla je říkat.
Uslyšela za sebou kroky a otočila se v očekávání, že uvidí lorda Roderika. Úsměv jí ztuhl na rtech.
„Je mi líto,“ řekl tichý, bručivý hlas, „ale řekla bys jim, co jsem. To nemohu připustit. Je mi to moc líto, Vizuelo.“
Vizuela začala ustupovat a vykoktala několik prvních slov obranného kouzla, ale neměla dost času. Cosi strašlivého se na ni vrhlo z temných stínů a tichou nocí zavanul pach čerstvé krve.
Jestřáb a Rybářka vyběhli po schodech a stanuli na začátku chodby s chladnou ocelí v rukou. Křik, který je sem přivolal, už umlkl, a Jestřáb najednou s hrozivou jistotou věděl, že jdou pozdě.
Ať to není další, prosím, jen ať to není nikdo další.
Když se na posledním schodu zastavil, Rybářka do něj zezadu narazila. Uprostřed chodby ležela tváří dolů čarodějka Vizuela. Jestřáb pomalu vykročil vpřed, Rybářka teď šla po jeho boku. Rychle se rozhlédli kolem sebe, ale po útočníkovi nebylo ani stopy. Jestřáb poklekl vedle Vizuely, zatímco Rybářka zůstala stát a hlídala. Dívka ležela v tratolišti krve, a když jí Jestřáb jemně uchopil za vlasy a zvedl jí hlavu, její oči byly doširoka otevřené a vytřeštěné hrůzou. Měla rozervané hrdlo. Jestřáb ji znovu položil tváří na zakrvácený koberec.
„Tak to je třetí,“ řekl unaveně. „Ztratili jsme dalšího.“

„Pomalu byste si na to měli zvykat,“ řekl lord Hightower.
Jestřáb a Rybářka se prudce narovnali a zjistili, že je Hightower pozoruje ze dveří svého pokoje. Jestřáb chtěl něco říct, nadechl se a pak se zarazil, protože za svými zády zaslechl tichý praskavý zvuk. On i Rybářka se bleskurychle otočili, zbraně v pohotovosti. Ve dveřích do koupelny stála lady Elaine. V obličeji byla bledá, vyděšená. Postoupila o několik kroků vpřed a postavila se vedle svého manžela, aniž při tom byť jen na okamžik spustila oči z mrtvého těla.
„Co tady, sakra, všichni děláte?“ zařval Jestřáb a nechal ruku se sekerou klesnout. „Řekl jsem vám jasně, abyste zůstali v tom zatraceném salónu!“
„Čarodějka potřebovala jít na toaletu,“ odpověděl Hightower škrobeně. „Šli jsme s ní, abychom ji chránili.“
„Tak to se vám moc nepovedlo,“ poznamenala Rybářka „Co říkáte?“
„Kde jste byli, když Vizuela zemřela?“ vyštěkl Jestřáb.
„Já jsem byla v koupelně,“ odpověděla Elaine.
„A já ve svém pokoji,“ řekl lord Roderik. „Převlékal jsem se.“
Jestřáb nevěřícně vytřeštil oči. „Vy jste ji tu nechali samotnou?“
„Bylo to jen na okamžik,“ ohradil se Hightower.
Za jejich zády se ozvaly kroky, a když se otočili, u dívčina těla klečel Dorimant. Opatrně se dotkl její tváře a na prstech mu ulpěla krev.
„Byla tak vyděšená,“ řekl tiše. „Řekl jsem jí, že se nemá čeho bát. Řekl jsem, že se o ni postarám, a ona mi věřila.“
Jestřáb se podíval za Dorimanta, kde na konci schodiště spolu stáli Huben a Lovec. Jestřáb je probodl pohledem.

„Kde jste k čertu všichni byli? Proč vám trvalo tak dlouho, než jste se sem dostali?“
Nikdo nic neříkal. Raději se dívali jinam, než aby mu pohlédli do očí, ale Jestřáb vyčetl odpověď z jejich tváří. Nikdo nechtěl být první na místě činu, aby nemohl být obviněn.
O vás dvou se říká, že se s nikým nemazlíte...
„Viděl někdo z vás něco?“ zeptal se Jestřáb. „Slyšeli jste něco?“
„Jen její křik,“ řekl Lovec. „Věděl jsem, že jsme ji neměli nechat jít, ale všichni jsme si mysleli, že s Hightowerovými bude v bezpečí.“
„Nechal jsi ji samotnou,“ řekl Dorimant. Pomalu zvedl hlavu a podíval se na lorda Hightowera, „Byla vyděšená a ty sis klidně odešel a nechal jsi ji samotnou ve tmě. Ty parchante.“
Vrhl se na Hightowera a oba se ztěžka svalili na podlahu. Dorimant divoce zamával pěstmi a pak stiskl ruce kolem

Hightowerova krku. Lord Roderik se dusil, chroptěl a pokoušel se z Dorimantova sevření vyprostit. Jestřáb vyrazil kupředu, ale to už Hightower napnul všechny síly a Dorimanta odhodil. Ten proletěl vzduchem a narazil zády na protější zeď. Jestřáb a Rybářka u něj byli dřív, než se stačil na Hightowera znovu vrhnout.
„To by stačilo!“ okřikl jej Jestřáb ostře. „Vím, jak vám je, ale už toho bylo dost.“
Dorimant se rozplakal. Celé jeho tělo se roztřáslo dušenými vzlyky. Rybářka ho pohladila po rameni, ale on ji nevnímal.
Jestřáb pomalu potřásl hlavou.
Pěkně to zbabrali...
Hightower s pomocí své ženy vstal a třel si pohmožděný krk. „No?“ zvolal. „To ho ani nezatknete? Napadl mě. Mám na to svědky.“

„Sklapni zobák,“ vyštěkl Jestřáb. „Předběhl mě sotva o pár vteřin.“ Otočil se k Hightowerovi zády a rozhlédl se kolem. „Okamžik, kde je Kateřina?“
Všichni se začali rozhlížet, ale lady Blackstoneovou nikde neviděli.
Huben se zamračil. „Byla s námi v salónu, když jsme zaslechli ten křik. Myslel jsem, že šla hned za námi.“
Jestřábovi uvízl dech v hrdle. Otočil se na patě a rozběhl se dolů ze schodů, Rybářka těsně za ním. Proběhl chodbou, rozrazil dveře do salónu a pak zůstal stát na prahu jako přimrazený. Kateřina Blackstoneová seděla ve svém křesle u krbu, přesně tak, jak ji viděl naposledy. Jenže teď měla hluboko do prsou vražený nůž, jehož rukojeť jí vyčnívala mezi ňadry. Šaty měla vpředu prosáklé krví. Hlava jí klesla na prsa a v očích měla prázdný, vytřeštěný pohled.

BĚSNÍCÍ ZABIJÁK
estřáb kolem sebe vrhal zuřivé pohledy, ale po vrahovi nebylo nikde ani stopy. Rybářka přistoupila ke Kateřině a sklonila se nad ní. Krátce jí zkontrolovala puls, pak se podívala na Jestřába a zavrtěla hlavou. Jestřáb tiše zaklel. Z chodby se ozval dusot nohou a Jestřáb se prudce otočil ke dveřím.
„Tak to by stačilo!“ procedil mezi zuby. „Zůstaňte, kde jste.“
Huben a ostatní hosté strnuli, když zahlédli kovový záblesk Jestřábovy napřažené sekery.
„Co je?“ zeptal se Huben. „Co se stalo?“
„Kateřina Blackstoneová je mrtvá,“ řekl Jestřáb. „Zavražděna. Chci, abyste do salónu vcházeli jeden po druhém a drželi ruce tak, abych na ně viděl.“
„S kým si sakra myslíš, že mluvíš...“ začala lady Elaine.
„Zmlkni a hni sebou,“ zavrčel Jestřáb.
Lady Elaine uviděla chladný, odhodlaný výraz v jeho tváři a poslechla. Ostatní vcházeli jeden po druhém a drželi se od Jestřába a jeho sekery tak daleko, jak to jen bylo možné. Jak začali pomalu naplňovat salón, Jestřáb pomalu

ucouvl. Spatřili Kateřinino tělo a vzduchem zašuměl vystrašený šepot.
„Nemohli ji zabít,“ zašeptal Hightower nevěřícně. „To prostě není možné.“
„Opravdu?“ opáčila Rybářka. „Takže taky spáchala sebevraždu?“
„Ale jak se mohl vrah dostat sem dolů, aniž by ho někdo zahlédl?“ namítl Huben. „Na schodech kolem nás nikdo neprošel a jiná cesta dolů tady není. Když jsme uslyšeli Vizuelin křik a vyběhli jsme ze salónu, byla Kateřina v naprostém pořádku.“
„Jenže teď je mrtvá,“ opáčil Jestřáb.
„Možná, že přece jen spáchala sebevraždu,“ poznamenal Lovec. „Její manžel i milenec byli zabiti...“
„Ne,“ namítl Dorimant. „To nebyl Kateřinin styl. Byla bojovnice, vždycky jí byla. Jakmile překonala šok z Edwardovy smrti, jediné, na co byla schopna myslet, byla pomsta. Už začala uvažovat, jak mohl zemřít William...“ Náhle se zarazil a zatvářil se trochu zmateně. Pak si položil ruku na čelo a lehce se zapotácel. „Myslíte, že bych se mohl posadit, kapitáne Jestřábe? Cítím se poněkud... rozrušený.“
„Dobrá,“ řekl Jestřáb. „Najděte si každý židli a posaďte se, ale ruce držte tak, abych na ně viděl. Pane Lovče, položte meč na podlahu ke svým nohám a nedotýkejte se ho, dokud vám neřeknu.“
Lovec si ho chvíli zamyšleně prohlížel, ale pak udělal, co mu Jestřáb řekl. Rybářka jej ostražitě sledovala, dokud se neposadil a neodložil meč na podlahu, teprve potom sklonila hrot svého meče. Lovec se jejím směrem ani nepodíval.
Brzy byli všichni usazeni, až na Jestřába a Rybářku. Oba členové hlídky stáli po stranách mrtvé Kateřiny Blackstoneové.
„Dobře,“ řekl Jestřáb. „Teď si zopakujeme, k čemu tady

došlo. Lord a lady Hightowerovi byli nahoře v patře s Vizuelou. Lovec, Huben, Dorimant a Kateřina zůstali spolu tady dole v salónu. Lady Elaine šla do koupelny, lord Hightower do své ložnice a Vizuela zůstala na chodbě sama. Záhy nato byla přepadena a zavražděna. Já s Rybářkou jsme zaslechli její výkřiky, právě když jsme vycházeli z kuchyně. Než jsme vyběhli do schodů, Vizuela už nežila a její vrah byl pryč. Lord a lady Hightowerovi vyšli na chodbu, aby se podívali, co se stalo, a ti, co zůstali v salónu, přiběhli za námi. Když opouštěli salón, nebo velmi brzy nato, ubodal někdo Kateřinu k smrti.“
„Něco nám muselo uniknout,“ řekla Rybářka. „Tak jak jsi to podal nemohlo k těm dvěma vraždám dojít. To prostě není možné.“
„Musí to být možné!“ Jestřáb zlostně potěžkal sekeru. „To je neuvěřitelné! V domě plném svědků byli zavražděni čtyři lidé, a nikdo nic neviděl!“
Přejel pohledem po Hubenovi a jeho hostech a pak se znechuceně podíval znovu na Kateřinu. Lehce se zamračil. Zprvu

si myslel, že mohla být zavražděna někde jinde a teprve pak přenesena do křesla, ale zatímco přední část jejích šatů byla nasáklá krví, nikde jinde krvavé skvrny nebyly. Takže vrah musel udeřit v několika málo vteřinách, když ostatní vyběhli ze salónu... Jestřáb se zachmuřil. Možné to bylo. Všichni byli tak zaměstnáni tím, co se přihodilo nahoře, že někdo opravdu mohl nepozorovaně proklouznout zpátky do salónu. Ale kudy se k čertu mohl vrah dostat dolů? Jestřáb potřásl hlavou a sklonil se nad Kateřinu, aby si zblízka prohlédl vražednou dýku. Její jílec jí obscénně trčel mezi ňadry. Jestřáb zaznamenal, že rána byla vedena s profesionální zručností těsně pod prsní kostí a pronikla přímo do srdce. Jílec dýky byl naprosto obyčejný, kovová rukojeť omotaná kůží a nebylo na něm nic, co

by ho odlišovalo od tisíců jemu podobných. Jestřáb se narovnal a váhavě se otočil zpět k čaroději a jeho hostům.
„Někdo z vás přece musel něco zahlédnout, i kdyby si v tu chvíli neuvědomil souvislost. Viděl nebo slyšel kdokoliv z vás něco, co by se jakkoliv vymykalo normálu, bez ohledu na to, jak hloupě nebo triviálně by to mohlo znít?“
Zavládlo rozpačité ticho, v němž se všichni dívali jeden na druhého. Nakonec Lovec zamyšleně nakrčil čelo.
„Možná, že to nic neznamená,“ řekl pomalu, „ale přísahal bych, že jsem tam nahoře na patře něco cítil.“
„Něco jste cítil?“ zpozorněl Jestřáb. „Co to bylo?“
„Já nevím. Byl to pižmový, zvířecí pach.“
Rybářka pomalu přikývla. „Vizuela přece říkala, že něco ucítila hned po Bowmanově smrti. Ale nebyla si jistá, co to bylo.“
„Ani já si nejsem jistý,“ řekl Lovec. „Ale určitě to smrdělo jako nějaké zvíře...“
„Například vlk?“ zeptal se náhle Jestřáb.
Lovec se na něj podíval a zachmuřeně přikývl. „Ano... jako vlk.“
„To je směšné,“ namítl Huben. „V Havenu přece žádní vlci nejsou. A i kdyby byli, jak by se vlk mohl dostat do mého domu, přes všechny ochrany a bezpečností opatření?“
„Docela jednoduše,“ odpověděl Jestřáb. „Pozval jste ho.“
„Ach můj Bože,“ vydechla lady Elaine. „Vlkodlak...“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „Vlkodlak. Když se nad tím teď zamyslíte, je to jasné. Který vrah zabíjí někdy nožem a někdy jako divoké zvíře? Člověk, který je občas vlkem. Vlkodlak.“
„A dnes je zrovna úplněk,“ dodala Rybářka.
„Vy máte nějaké zkušenosti s lovem vlkodlaků, nebo ne?“ zeptal se Dorimant.

„Zkušenosti,“ řekl Hightower hořce. „Ó ano, Jestřáb ví o vlkodlacích všechno, mám pravdu, kapitáne? Kolik to bude tentokrát? Kolik nás ještě zemře kvůli vaší neschopnosti?“ Jeho žena mu zlehka položila ruku na rameno a on váhavě zmlkl, dál probodávaje Jestřába pohledem.
„Já tomu nerozumím,“ řekl Huben. „Chcete tím vážně naznačit, že jeden z nás je vlkodlak?“
„Ano,“ řekl Jestřáb prostě. „Je to jediná odpověď, která se hodí na všechny naše otázky.“
Hosté se dívali jeden na druhého, jako by čekali, že spatří zrádnou srst, tesáky a drápy. . Dorimant pohlédl na Hubena.
„Dokážou vaše kouzla odhalit, kdo z nás je vlkodlak?“
Huben zavrtěl hlavou. „Vlastně ne. Existují taková kouzla, ale ta leží mimo můj obor.“
„Jsou jiné způsoby, jak odhalit vlkodlaka,“ řekl Jestřáb.
„No jistě,“ přidal se Huben. „Například oměj vlčí mor. Lykantrop by na něj měl reagovat velice silně.“
„Já měl na mysli spíše stříbro,“ řekl Jestřáb. „Máte v domě nějaké stříbrné zbraně, pane čaroději?“
„Někde v pracovně mám stříbrnou dýku,“ odpověděl Huben. „Nebo jsem alespoň měl. Už jsem ji dlouho nepoužíval.“
„Dobře,“ přikývl Jestřáb. „Běžte se po ní podívat. Ne, počkejte. Nechci, aby někdo odcházel sám. Já a Rybářka půjdeme s vámi.“
„Ne,“ ohradil se Hightower. „Já ti nevěřím, Jestřábe. Ty už jsi měl s vlkodlaky co do činění. Jak můžeme vědět, že tě některý nekousl a nenakazil tě vlkodlaci kletbou?“
„To je směšné!“ vykřikla zlostně Rybářka. „Jestřáb přece není vlkodlak!“
„Uklidni se,“ řekl rychle Jestřáb. „Lord Hightower má pravdu. Dokud se neprokáže opak, nikdo z nás není mimo podezření. Absolutně nikdo.“

Hightower lehce ztuhl. „Chcete tím naznačit...“
„Proč ne?“ podivil se Jestřáb. „Vlkodlakem se přece může stát každý.“
„Jak se opovažuješ,“ procedil Hightower tiše mezi zuby. „Právě ty bys měl ze všech nejlépe vědět, jak dobrý důvod mám nenávidět vlkodlaky.“
Na okamžik všichni zmlkli.
„Proč se mnou nejdeš ty, Rode?“ otázal se tiše Huben. „Když mi bude hlídat záda starý voják, jako jsi ty, budu se cítit mnohem bezpečněji.“
„Samozřejmě,“ zabručel Hightower. „Ty pojď také, Elaine. S námi budeš v bezpečí.“
Lady Elaine přikývla a spolu se svým mužem následovala Hubena na chodbu. Dveře se za nimi tiše zavřely.
„Vlkodlak,“ řekl Dorimant pomalu. „Ve skutečnosti jsem nikdy nevěřil, že taková stvoření existují.“
„Já si taky nebyla jista, jestli věřím na upíry,“ řekla Rybářka. „Než jsem se s jedním potkala.“
„Vlkodlaci jsou magická stvoření,“ poznamenal Lovec. „A mezi námi zbyl už jen jediný člověk s magickými schopnostmi. To je zajímavé, nemyslíte?“
Jestřáb k němu vzhlédl. „Chcete tím naznačit, že Huben...?“
„Proč ne?“ opáčil Lovec. „Nikdy jsem čarodějům nedůvěřoval. Slyšeli jste, jak zemřeli ti lidé v Ďáblově spáru, ne?“

Jestřáb s Rybářkou na sebe zamyšleně pohlédli. Rybářka povytáhla obočí a Jestřáb lehce zavrtěl hlavou. Věděl, že myslí na sukkubu. Jestřáb se snažil posoudit celou věc bez emocí. Až dosud předpokládal, že to zabíjení ve Spáru měla na svědomí sukkuba, ale právě tak dobře to mohlo být výsledkem vražedného řádění vlkodlaka. A Huben byl alchymista a vyznal se v jedech. Že Blackstoneovo víno

nebylo otrávené, věděli jen od něj. Pokud byl vlkodlakem čaroděj, mohl pravděpodobně ochutnat otrávené víno, aniž by mu nějak uškodilo. A co bylo nejdůležitější, Huben byl jedním z posledních lidí, kteří byli s Kateřinou v salónu... Jestřáb se zachmuřil. Svým způsobem to do sebe všechno zapadalo. Zadíval se na zavřené dveře a začal uvažovat, jestli by neměl jít za nimi. Ne, raději ne. Alespoň zatím ještě ne. Hightower se o sebe dokáže postarat a proti Hubenovi stejně nemají žádný skutečný důkaz... Jestřáb se opřel v křesle a proklínal svou nerozhodnost. Byl kapitánem hlídky, a bez důkazů nemohl nic dělat.
Lord a lady Hightowerovi čekali netrpělivě v knihovně, zatímco Huben hledal ve své laboratoři stříbrnou dýku. Huben je sice zdvořile, ale o to důrazněji, odmítl pustit dál. Lady Elaine to chápala. Všichni muži potřebují nějaký koutek, který by mohli považovat jen za svůj. Skryté doupě, kam by se mohli schovat před okolním světem. Lady Elaine pozorovala svého muže, jak přechází sem a tam, a přála si umět říct něco, co by ho uklidnilo. Ještě nikdy ho neviděla tak nervózního. Byl v tom ten vlkodlak, samozřejmě. Od Paulovy smrti byl Roderik posedlý myšlenkou ty bestie najít a donutit je krvavě zaplatit. Navzdory nekonečným honům našli jen jediného a i ten jim unikl, když předtím zabil tři z jeho lidí. A teď, když měl konečně příležitost stanout vlkodlakovi tváří v tvář, to vypadalo, že to bude jeden z jeho přátel. Nebylo divu, že se cítil rozpolcený... Elaine si tiše povzdechla. Sama začala pociťovat něco z toho tlaku. Nekonečné vedro začalo působit i na její nervy a trhala sebou při každém zvuku. Byla unavená a bolel ji každý sval, ale nedokázala se uvolnit ani na chvíli. Byly

v tom ty vraždy. Byly strašné, samozřejmě, ale nejhroznější na nich byl ten pocit bezmoci. Nezáleželo na tom, co řekli nebo co udělali, nezáleželo na tom, s jakými teoriemi přišli, lidé umírali dál. Nebylo divu, že ji hlava bolela a že byl Roderik s každou minutou stále nabroušenější. Elaine si znovu povzdechla, tentokrát trochu hlasitěji, a po- sadila se do jednoho z křesel. Snažila se vypadat klidně a uvolněně v naději, že Roderik bude následovat její příklad, ale nepomohlo to.
Elaine doufala, že teď už jsou konečně na správné stopě a vrahem je opravdu vlkodlak. Roderik tak zoufale potřeboval zabít vlkodlaka. Snad až uvidí jedno z těch stvoření ležet u svých nohou, zlomené a bez života, bude schopen zapomenout na Paulovu smrt a začít znovu myslet na vlast- ní život. Snad...
Roderik náhle přestal přecházet a nehybně strnul. Ramena měl shrbená a hlavu předkloněnou a Elaine si všimla tenké stružky potu, stékající mu po tváři. Ruce měl sevřené v pěst.
„Proč si nepospíší?“ zamumlal Roderik. „Proč mu to tam tak dlouho trvá?“
„Vždyť je tam sotva několik minut, můj drahý,“ řekla Elaine. „Dej mu chvíli čas.“
„Je horko,“ řekl Roderik. Nedíval se na ni a nezdálo se, že by ji vůbec slyšel. „Zatracené horko. A je tu tak těsno. Já to nevydržím. všechny ty pokoje jsou tak malé...“
„Rode?“
„Musím se odsud dostat. Musím se dostat pryč z tohoto domu.“
Elaine rychle vstala a vzala ho za ruku. Roderik se na ni zamračeně podíval, jako by její tvář znal, ale teď ji nedovedl nikam zařadit. Pak se v jeho očích pomalu rozsvítilo světélko poznání a on jemně sevřel její dlaň do svých rukou.

„Je mi líto, má drahá. Je to tím horkem a tím čekáním. Nenávidím tenhle dům, všechno tu na mne padá.“
„Je to jen do rána, můj drahý. Pak kouzlo přestane působit a my budeme moci odejít.“
„Myslím, že nemohu tak dlouho čekat,“ řekl Roderik. Dlouho se na ni díval, jeho oči byly něžně, ale podivně vzdálené.
„Elaine, má drahá, ať se stane cokoliv, miluji tě. Nikdy o tom nepochybuj.“
„A já miluji tebe, Rode. Ale už nemluv. To ti jen stoupá do hlavy to horko.“
„Ne,“ řekl Roderik. „To není jen tím horkem.“
Jeho tvář se náhle podivně zkřivila a pevně semkl víčka. Prudce se předklonil a schoulil se. Elaine ho chytila za ramena, aby neupadl.
„Rode? Co je ti? Bolí tě něco?“
Odstrčil ji od sebe, až pozpátku zavrávorala. Hightower se začal zmítat ze strany na stranu, tělo předkloněné skoro v pravém úhlu. „Jdi pryč! Nepřibližuj se ke mně! Prosím!“
„Rode! Co se děje?“
„To bolí... to bolí, Elaine! Měsíční svit v mé mysli! Utíkej, Elaine, utíkej!“
„Ne! Nemůžu tě takhle nechat, Rode....“
A pak otočil svou chlupatou hlavu a pohlédl na ni. Elaine vytřeštila oči a v hrdle měla najednou úplné sucho. Bestie zavrčela. Vzduch byl těžký pachem pižma a srsti. Elaine se otočila, aby se vrhla na útěk. Vlkodlak ji chytil dřív, než se stačila dostat ke dveřím.
V salónku si Lovec nalil další sklenici vína a zamyšleně pohlédl na hodiny na krbové římse.
„Dávají si načas, že? Jak dlouho může trvat najít dýku a nějaké bylinky v lahvičce?“

Jestřáb pomalu přikývl. „Moc dlouho ne. Dáme jim ještě několik minut, a pokud se do té doby nevrátí, raději se tam půjdeme podívat sami.“
Lovec přikývl a usrkl vína. Rybářka nepřestávala chodit sem a tam před zavřenými dveřmi na chodbu. Jestřáb se lehce

pousmál. Vyčkávání nebylo Rybářčinou silnou stránkou. Dorimant seděl zhrouceně v křesle, tak daleko od Kateřiny, jak to jen šlo. Ruce měl pevně semknuté v klíně, jeho oči každou chvíli zalétly k ubrusu, který přikrýval tělo, a hned se zase odvrátily. Jestřáb se zamračil. Dorimant to všechno nesnášel zrovna nejlépe, ale těžko se mu to dalo vyčítat. Noc se zdála být bez konce a napětí a nejistota už nahlodaly každého z nich. Dalo se čekat, že to někdo z nich neunese.
Jestřáb se podíval na hodiny na krbové římse a nervózně se kousl do rtu. Hubenovi to trvalo příliš dlouho.
„Dobrá," řekl ostře. „To by stačilo. Pojďme se podívat, co se tam k čertu děje. Držte se pohromadě. Nikdo nepůjde nikam sám, ať se děje cokoliv."
Lovec uchopil svůj meč a vstal. Jestřáb chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslel. Kdyby je měl někdo napadnout, bude potřebovat někoho, kdo se umí ohánět mečem jako Lovec, aby mu kryl záda. Zamířil ke dveřím a Rybářka mu otevřela. Lehce se pousmál, když viděl, že už drží svůj meč v ruce. Vytáhl sekeru a vyšel na chodbu. Dveře do knihovny byly pootevřené a chodba zela prázdnotou. Jestřáb přeběhl ke knihovně a ostatní se drželi těsně za ním. Strčil do dveří a ty se otevřely. Lady Elaine ležela nehybně na podlaze. Měla rozervané hrdlo. Po Hubenovi a Roderikovi nebylo ani stopy.
Jestřáb opatrně vešel do knihovny a rozhlédl se. Za ním vešla Rybářka a světlo lampy se zalesklo na ostří jejího meče. Lovec a Dorimant průvod uzavírali. Dveře do pra-

covny byly pootevřené. Jestřába při pohledu na ně zamrazilo. Huben by je nikdy nenechal otevřené, za žádných okolností... Z pracovny se náhle ozvalo vlčí zavytí následované zvukem rozbíjeného skla a lámaného dřeva. Jestřáb se vrhl vpřed, vykopl dveře a vtrhl do místnosti.
Vlkodlak skočil sukkubě po krku a oba dopadli na podlahu, vrčeli a sápali se po sobe. Jejich zápasící těla narazila do dřevěné police a převrhla ji. Alchymistické vybavení se sesypalo na zem a roztříštilo se. Jestřáb se podíval na pentagram v zadní části místnosti. Jeho modré linie byly rozmazané a přerušené. Opodál ležel Huben a nehýbal se. Jestřáb k němu rychle přiklekl, nepouštěje při tom zrak z vlkodlaka a sukkuby, kteří se zuřivě váleli po pracovně. Rybářka a Lovec stáli na prahu s meči v rukou a hlídali jediný východ. Zpoza nich všechno sledoval vytřeštěnýma očima Dorimant.
Sukkuba sekla po vlkodlakovi rukou vyzbrojenou drápy. Na vlkodlakových bocích se objevily dlouhé tržné rány, ale v několika vteřinách se znovu zacelily. Sukkubiny oči vzplanuly zlatou září a vlkodlaka pohltily plameny. Ale čarodějný oheň jej nemohl strávit. Znovu se na ni vrhl a jeho spáry a tesáky zanechávaly krvavé stopy na její dokonalé pleti. Sukkuba se vymrštila a zaťala zuby do vlkodlakova hrdla. Netvor zavyl vztekem a bolestí a odmrštil ji od sebe. Oba rychle získali ztracenou rovnováhu a začali kolem sebe nenávistně kroužit.
Rybářka pozvedla meč a vykročila vpřed, ale Jestřáb ji pohybem ruky zadržel. Chladná ocel ji nemohla ochránit před vlkodlakem, natožpak před rozzuřenou sukkubou. Huben se pomalu pohnul a Jestřáb popadl čaroděje za ramena a otočil ho. Na těle měl několik ošklivých škrábanců a modřin, ale jinak se zdál být v pořádku. Drsně jím zatřásl a čaroděj zasténal a pokusil se posadit.

Sukkuba zaječela a Jestřáb se otočil právě včas, aby viděl, jak jí vlkodlak jediným divokým trhnutím čelistí rozerval hrdlo. Přes toto strašné zranění sukkuba nezemřela. Zůstala stát na místě, opřená o stěnu pracovny, a krev jí stékala po prsou v jediném proudu. Vlkodlak zaútočil znovu. Krev vystříkla do vzduchu, ale démona zabít nedokázal. Vtom Huben vyřkl jediné slovo moci, sukkuba zavrávorala a skácela se bez života k zemi. Vlkodlak opatrně očichal nehybné tělo a pak se se zavrčením obrátil proti Rybářce a Lovci, kteří bránili jediný východ.
„Musel jsem to udělat," vydechl Huben. „Byla ke mně připoutána. Nemohla zemřít, dokud jsem ji nepropustil. Nechtěl jsem ji ztratit, ale nemohl jsem ji nechat trpět..." Po tvářích mu stékaly slzy, ale on je nevnímal.
Jestřáb jej popadl za rameno a postavil jej na nohy. „Stříbrná dýka," zasyčel. „Našel jste tu stříbrnou dýku?"
Huben malátně zavrtěl hlavou. „Ne... ještě ne."
„Musíte ji najít!" zařval Jestřáb. „My se zatím pokusíme tu bestii zaměstnat."
„Ano," přikývl Huben. „Ta dýka. Zabiju tu stvůru." Jeho oči se najednou zaostřily a čaroděj se už zase plně ovládal. Pohledem probodl vlkodlaka skloněného nad mrtvou sukkubou. „Kdo je to? Kdo nese cejch bestie?"
„Hightower," odpověděl Jestřáb. „Lord Roderik Hightower. Poznal jsem to, co zbylo z jeho šatů."
Huben pomalu přikývl a začal prohledávat zásuvky nejbližšího stolu. Vlkodlak otočil svou huňatou hlavu jeho směrem, ale jinak o něj neprojevil zájem. Srst měl slepenou zaschlou krví a jeho zuby a drápy měly nachový odstín.
„Jak je to možné?" vydechl Dorimant roztřeseným hlasem. „Jak může být Roderik vlkodlakem? Nenávidí ty stvůry; jedna z nich mu přece zabila syna..."

„Přesně tak," přikývl Jestřáb. „Tolik je nenáviděl, že věnoval všechen svůj čas loveckým výpravám, které je měly vyslídit a zabít. Nakonec se z toho stala posedlost. To proto musel odejít z armády. Pokud tomu rozumím, našel jen jediného vlkodlaka, ale zdá se, že i to stačilo. Musel ho kousnout."
„A kdokoliv pocítí vlkodlakovo kousnutí, za úplňku se sám stane vlkodlakem," dodala Rybářka. „Ubohý parchant."
„Ironie osudu," prohlásil Lovec. Potěžkal meč a vlkodlak na něj neslyšně zavrčel.
„Ale proč by Roderik zabíjel všechny ty lidi?" nechápal Dorimant. „Byli to jeho přátelé."
„Vlkodlak zabíjí, protože musí," vysvětlil mu Jestřáb. „Když je měsíc v úplňku, touha po krvi zaplní celou jeho mysl, až nezůstane nic než vlk. Bůh ví, jak se to Hightowerovi dařilo tak dlouho skrývat. Možná se jen stáhl do ústraní a zamkl se na bezpečném místě, dokud úplněk neskončil a jeho šílenství nepominulo."
„A pak jsme ho uvěznili tady," povzdechla si Rybářka, „kde měl stále čerstvý příděl nových obětí a odkud nemohl nikam uniknout..."

„Nebyla to vaše chyba," řekl Lovec. „Nemohli jste to tušit. A když už jsme u toho, je na nás, abychom ho zastavili, než zabije znovu."
„Zastavit ho?" řekl Jestřáb. „Jen jediná věc může zastavit vlkodlaka a Huben si není jist, jestli ji vůbec má. Sami můžeme nanejvýš doufat, že tu stvůru na chvíli zdržíme."
„Nechte mě s ním promluvit," navrhl Lovec. „Znám Roderika už přes dvacet let. Možná, že mě vyslechne."
Sklonil meč a vykročil vpřed. Vlkodlak se nahrbil a ostražitě ho pozoroval. Stál na zadních jako člověk a měl na sobě cáry oblečení, ale v jeho postoji nic lidského ne-

bylo. Měl protáhlé, šlachovité tělo porostlé hustými štětinatými chlupy. Místo paží měl dlouhé tlapy, zakončené protáhlými, zahnutými drápy. Jeho úzká kuželovitá morda byla plná zubů a z rozšklebených čelistí mu kanula krev. Vlkodlakovy oči byly překvapivě modré, ale ani v jejich pohledu nebylo nic lidského. Krátce hladově zavrčel a Lovec strnul na místě.
„Proč jsi za mnou nepřišel?" promluvil Lovec tichým hlasem. „Byl bych ti pomohl, Rode. Našel bych někoho, kdo by z tebe dovedl tu kletbu sejmout."
Vlkodlak se pomalu napřímil a vykročil kupředu. Jeho paráty se dychtivě napřáhly.
„Neslyší tě," řekl Jestřáb. „Nezbylo v něm nic než zvíře."
Vtom se vlkodlak vymrštil a Lovec se rozmáchl mečem. Dlouhá ocelová čepel proťala zvířeti hrudník, ale to je ani nezpomalilo. Srazilo Lovce na podlahu a vyrazilo mu zbraň z rukou. Lovec popadl vlkodlaka oběma rukama za krk a ze všech sil se snažil udržet si hrdlo mimo dosah rozšklebených čelistí. Do tváře ho udeřil vlkodlakův těžký, zrychlený dech páchnoucí po krvi a hnijícím mase. Rybářka se vrhla vpřed a zarazila svůj meč hluboko mezi vlkodlakova žebra. Netvor zběsile zavyl bolestí. Rybářka meč vytrhla a napřáhla se k novému bodnutí. Rána se okamžitě zacelila a Rybářka zaklela. V tomtéž okamžiku se Jestřáb rozmáchl sekerou. Těžké ostří zajelo hluboko do vlkodlakova ramene a roztříštilo mu klíční kost. Vlkodlak se pokusil odtáhnout, ale Lovec ho držel pevně a nemilosrdně zatínal prsty stvůře do hrdla. Rybářka nepřestávala sekal po vlkodlakovi. Pak se bestii podařilo zatnout drápy do Lovcovy hrudi. Jestřáb vytrhl sekeru, aby mu mohl zasadit další ránu. Vlkodlak se však vyškubl z Lovcova sevření a stáhl se mimo jeho dosah. Rána, která zela v jeho

rameni, byla široká, ale nekrvácela. S tichým praskáním se polámané kosti znovu pospojovaly. Pak se rána zacelila a byla pryč.
Nezastavíme ho, pomyslel si Jestřáb, nemáme nic, co by na tu zatracenou bestii platilo...
Vlkodlak sklonil chlupatou hlavu a vyrazil proti nim. Jestřáb a Rybářka se přikrčili, zbraně v pohotovosti. Lovec se rozhlédl, kde zůstal jeho meč, ale ten byl příliš daleko. Bestie mířila přímo na jeho hrdlo. Lovec se jejímu útoku obratně vyhnul a proklál vlkodlaka dýkou, kterou v posledním okamžiku vytáhl z boty. Zvíře dopadlo těžce na podlahu a zasténalo takřka lidským hlasem. Chvíli bezmocně leželo, ale rána se mu rychle zavírala. Lovec odhodil dýku, sklonil se nad stvůrou, pevně ji uchopil za krk a za ocas a zdvihl ji nad hlavu. Zvíře sebou házelo a kopalo, ale uvolnit se nemohlo. Lovec ho s vypětím všech sil držel ve vzduchu a jeho svaly se napínaly a sténaly pod jeho váhou. Na čele mu námahou vyrazily potůčky potu, vlkodlaka však nepustil. Dokud nemohl na nikoho dosáhnout, byl netvor neškodný. Lovcovy paže i hrudník zaplavovala ostrá bolest, ale nevzdal se. Nemohl se vzdát. Jestřáb a Rybářka na něj hleděli s posvátnou bázní. Tohle byl Lovec, o kterém slýchali, legendární hrdina, který nikdy neokusil porážku.
Huben vykročil vpřed a v jeho ruce se zableskla stříbrná dýka. Lovec z posledních sil mrštil vlkodlakem o podlahu. Náraz vlkodlaka na chvíli omráčil a Huben zarazil svou zbraň do netvorovy hrudi, přímo pod hrudní kost. On i Lovec rychle uskočili, zatímco se vlkodlak kroutil a svíjel na podlaze laboratoře. Pokoušel se odplazit, ale hned nato začal kašlat krev. Byl to tichý, téměř omluvný zvuk. Pak vlkodlak zavřel oči a znehybněl. Jeho vlčí podoba začala pomalu ustupovat. Srst, tesáky a drápy zvolna mizely a kosti

tiše praskaly, jak se měnil jejich tvar. Když byla proměna u konce, ležel na podlaze bez hnutí lord Roderik Hightower, schoulený kolem dýky vražené do srdce.
Huben poklekl vedle něj. „Proč jsi nám to neřekl, Rode?" zeptal se tiše. „Byli jsme tvoji přátelé, našli bychom způsob, jak ti pomoci."
Hightower otevřel oči a podíval se na čaroděje. Lehce se pousmál a rty měl rudé vlastní krví. „Líbilo se mi být vlkem. Cítil jsem se znovu mladý. Je Elaine mrtvá?"
„Ano," řekl Huben. „Zabil jsi ji."
„Moje ubohá Elaine. Nemohl jsem jí to říct..."
„Měl jsi to říct nám, Rode."
Hightower unaveně pozvedl obočí. „A ty jsi nám měl říct o sukkubě, ale také jsi to neudělal. Všichni máme svá tajemství, Hubene. Jen s některými se žije snáz než s jinými."
Huben zamyšleně přikývl. „Proč jsi zabil Williama, Rode?"
Hightower se neslyšně zasmál. „Já jsem ho nezabil," odpověděl tiše. A pak zemřel.
Huben se pomalu narovnal a rozhlédl se po ostatních. „Nerozumím tomu," řekl pomalu. „Proč by nám měl lhát? Věděl, že umírá."
„Nelhal," řekl Jestřáb. Všichni se na něj ostře podívali a on se pochmurně pousmál. „Celou dobu jsem si říkal, že tenhle případ nedává smysl, a byla to pravda. Stopy na sebe nenavazovaly, protože tu nebyl jen jeden vrah. Byli dva."

SKRYTÉ ZLO

alón vypadal nějak větší, teď, když v něm zůstalo tak málo lidí. Křeslo s Kateřininým tělem odsunuli do zadní části místnosti. Nehybná postava zahalená do ubrusu spočívala v křesle jako spící duch. Oba členové hlídky a jejich podezřelí seděli v půlkruhu kolem prázdného krbu. Nikdo z nich nemluvil a navzájem se sledovali unavenýma, podezíravýma očima. Jestřáb a Rybářka seděli bok po boku. Jestřáb se zamyšleně mračil, zatímco Rybářka přejížděla pohledem z jednoho na druhého, meč položený na kolenou. Dorimant poposedával na krajíčku křesla a otíral si tvář kapesníkem. Vedro se spíše zhoršilo a v salónu bylo takřka nesnesitelné dusno. Huben seděl strnule v křesle a hleděl do prázdna. Od okamžiku, kdy odešli z pracovny, neřekl ani slovo. Lovec mu podal sklenici vína a čaroděj se na ni nechápavě podíval. Lovec ho musel několikrát pobídnout, než poprvé usrkl, ale potom už pil mechanicky dál, dokud nebyla sklenice prázdná. Lovec zachytil Jestřábovo nesouhlasné zamračení a spiklenecky se k němu naklonil.

„Nedělejte si starosti," řekl tiše. „To víno obsahuje silné sedativum. Musíme mu umožnit, aby se z toho šoku prospal; je to to nejlepší, co může udělat."
Jestřáb pomalu přikývl. „Musíte mít velmi obratné prsty, pane Lovče. Nevšiml jsem si, že byste mu něco hodil do vína."
Lovec se zašklebil. „Nehodil; je to jen variace na můj transformační trik s alkoholem. Jenže tentokrát jsem zaklínadlo použil tak, aby změnilo víno v sedativum. Prosté, ale účinné."
Jestřáb zamyšleně přikývl. Lovec se znovu usadil v křesle. Letmo pohlédl na hodiny na krbové římse a vrhl na Jestřába ostrý pohled.
„Váš čas skoro vypršel, kapitáne. Ani ne za půl hodiny bude svítat a kouzlo izolace přestane působit. Pokud Hightower mluvil pravdu, nezbývá vám mnoho času, abyste vypátral svého druhého vraha."
„Žádný čas nepotřebuji," odpověděl klidným hlasem Jestřáb. „Já vím, kdo je ten druhý vrah."
Všichni na něj ostře pohlédli, včetně Rybářky. „Jsi si jistý, Jestřábe?" zeptala se opatrně. „Nemůžeme si dovolit se splést."
„Jsem si jist," přikývl Jestřáb. „Všechno do sebe konečně zapadlo. Až doposud jsem se soustředil jen na otázky, kdo a proč, ale stále jsem nemohl přijít na to, jak to udělal... a bez toho jsem nemohl vznést obvinění."
„A teď už to víš?" otázala se Rybářka.
„Ano," řekl Jestřáb. Beze spěchu se rozhlédl a nechal napětí zhoustnout. Lovec ho sledoval se zájmem, ruku položenou na jílci meče, který mu visel u boku. Dorimant stále seděl na samém okraji židle a dychtivě se nakláněl dopředu. Huben napůl ležel ve svém křesle, tiše je sledoval a po sedativu, které mu podal Lovec, se mu pomalu klížila

víčka. Pak Jestřáb zachytil Rybářčin netrpělivý pohled a řekl si, že by měl raději začít.
„Dovolte, abych nejprve shrnul, k čemu tady došlo," řekl zvolna. „Byl to komplikovaný případ, protože od samého počátku tu byli dva vrazi, kteří jednali nezávisle, a jejich motivy spolu vůbec nesouvisely. Proto selhalo kouzlo pravdomluvnosti. Každého jsem se zeptal, jestli zabil Blackstonea a Bowmana. A samozřejmě, že oba vrazi mohli popravdě odpovědět ne, protože každý zabil jen jednoho z nich, ne oba.
Prvním vrahem je samozřejmé lord Roderik Hightower. Pod vlivem úplňku se v něm probudila touha po krvi, stal se z něj vlk a zabil Bowmana. Výběr oběti byl ryze náhodný. Kdyby Hightower nebyl potkal na chodbě Bowmana, nepochybně by zaútočil na někoho jiného. Svou druhou oběť, čarodějku Vizuelu, zabil ve chvíli, kdy jeho žena byla v koupelně a Vizuela zůstala na chodbě sama. Myslím, že tu už zabil úmyslně. Po Bowmanově vraždě ucítila na chodbě podivný zápach, a kdyby jí poskytl dost času, mohla by ho odhalit. Proto ji Hightower při první příležitosti zabil. V době, kdy zabil svou ženu, lady Elaine, byl vlkodlak v něm už příliš silný, než aby ho dokázal potlačit. Jeho touha po krvi musela být nepřekonatelná. Vlastně se divím, že ji dokázal ovládnout a zůstat člověkem tak dlouho.
A zatímco se tohle odehrávalo, pohyboval se mezi námi další vrah, muž, který zabil Williama Blackstonea a jeho ženu Kateřinu. Případ zase zkomplikovaly vnější faktory. Hned ze začátku nás zmátly dveře, které byly zdánlivě zamčené zevnitř. Celá věc se trochu vyjasnila, jakmile se Kateřina přiznala, že nás podvedla a že probodla už mrtvé tělo, aby nás odvedla od pravé příčiny smrti. Mne zaujala sklenice v Blackstoneově pokoji. Víno muselo být otrá-

vené, ale Huben přísahal, že je neškodné. Dokonce ho sám ochutnal, aby to dokázal. Ale potom někdo tajně odstranil sklenici z pokoje mrtvého a tím potvrdil, že víno přece jen mělo nějakou spojitost s Blackstoneovou smrtí. Kdyby nemělo, proč by se tím obtěžoval a riskoval, že bude přistižen, jak ji odnáší?"
„Takže William byl přece jen otráven?" zeptal se Dorimant.
„Svým způsobem," řekl Jestřáb. „Zabil ho jed, ale jeho smrt ve skutečnosti zavinila magie."
„To je nemožné!" odsekl Huben. Namáhavě se v křesle narovnal a blýskl očima po Jestřábovi. „William měl přece amulet, který pro něj vyrobila Vizuela. Byl to dobrý amulet, sám jsem ho ověřil. Dokud ho nosil, v jeho blízkosti žádné kouzlo neúčinkovalo."
„Přesně tak," řekl Jestřáb. „A právě proto zemřel."
Huben se na něho zmatené podíval a oheň v jeho očích trochu pohasl, jak ho znovu přemohla sedativa. Jestřáb se rozhlédl po svých posluchačích. Dorimant se předkláněl, divže nespadl ze židle. Lovec se zamyšleně mračil. A Rybářka měla v očích výraz, který jasně říkal, že ho na místě zabije, jestli nebude okamžitě pokračovat.
„Bylo to chytře vymyšlené," řekl Jestřáb. „Protože po jedu nebylo ani stopy, pravděpodobně bychom Blackstoneovu smrt přičetli přirozeným okolnostem, kdyby se do toho nevložila Kateřina. Jak tedy vlastně zemřel? Klíčem je amulet a sklenice vína. Vrah vzal sklenici jedu a zaklel ji transformačním kouzlem tak, že jed působil jako obyčejné víno. Tu sklenici pak dal Blackstoneovi. Jenže jakmile ji Blackstone přiložil ke rtům, amulet zrušil působení transformačního kouzla a víno znovu získalo svou pravou a smrtící podstatu. Blackstone musel zemřít krátce poté, kdy odešel do svého pokoje. Padl na podlahu a upustil

sklenici. Ta se odkutálela stranou, pryč ze sféry vlivu amuletu, a jed se znovu stal vínem. To je důvod, proč jej mohl Huben bez jakýchkoliv následků ochutnat. Později se vrah vrátil do pokoje a sklenici odstranil. Věděl, že podrobné zkoumání by odhalilo pravou podstatu nápoje v ní. Kdyby šlo všechno podle jeho plánu a Blackstoneova smrt by byla přičtena srdečnímu záchvatu, patrně by jen vyměnil původní sklenici za jinou, obsahující obyčejné víno, ale okolnosti se vyvinuly tak, že se ocitl v časové tísni.“
„Geniální,“ řekl Huben a ospale zamžoural.
„Ano, ale dá se to prakticky provést?“ zeptal se Dorimant. „Fungovalo by to?“
„No jistě,“ přisvědčil Huben. „Fungovalo by to. A proto musela zemřít Kateřina! Těsně předtím, než byla zavražděna Vizuela, si Kateřina pokoušela vzpomenout, kdo podal Williamovi tu sklenici vína. Byla si jistá, že ho viděla, ale nemohla si vzpomenout. Musela zemřít, protože vrah se bál, že by ho mohla odhalit.“
„Správně,“ řekl Jestřáb. „Takže jsme objasnili, jak zemřel William Blackstone. A nyní přejděme k podezřelým. Huben, Lovec, Dorimant. Tři podezřelí, ale jen jediný z vás měl prostředky, příležitost a motiv.
Huben mohl použít transformační kouzlo. Věděl o amuletu a byl čaroděj i alchymista. Jenže měl také sukkubu, která mu zajišťovala obrovskou moc a prostředky. Kdyby si přál Blackstoneovu smrt, mohl zvolit pohodlnější způsob a nevystavovat se nebezpečí, že stopy povedou k němu. Docela určitě by nespáchal vraždu ve svém vlastním domě, protože při vyšetřování by mohla být objevena jeho sukkuba a to nemohl riskovat.
Dorimant... O vás jsem chvíli vážně uvažoval. Čarodějka Vizuela vás očividně velmi přitahovala a žárlivost může být silný motiv. Mohl jste si myslet, že Blackstone

je to jediné, co stojí mezi vámi a jí... ale vy zase nevíte vůbec nic o magii. Dokonce jste ani nevěděl, jak funguje kouzlo pravdomluvnosti.“
Jestřáb se pomalu obrátil na Lovce. „Musel jste to být vy, Lovče. Svůj transformační trik s vínem jste předváděl příliš často. Zbavit víno alkoholu bylo poměrně nevinné. To jsem mohl přehlédnout, ale když jste změnil Hubenovo víno na sedativum, udělal jste chybu. Jakmile jsem si to uvědomil, všechno rázem zapadlo na místo. Nemohl jsem přijít na to, proč si bral Blackstone tu poslední sklenici vína, když předtím říkal, že už nebude pít, protože mu alkohol stoupá do hlavy. Vzal si ji, protože jste mu řekl, že jste víno zbavil alkoholu. A když zemřela Kateřina, byl jste jedním z posledních lidí, kteří opustili salón, takže jste měl spoustu času ji zabít, aniž vám při tom někdo věnoval pozornost.
Dlouho jsem si myslel, že jste neměl motiv, ale pak se ukázalo, že jste DeFerrier. Příští Blackstoneovy aktivity by byly namířeny proti dětské prostituci a těm, kteří ji podporovali. Já s Rybářkou jsme právě na takovém případu pracovali, když nás odvolali a poslali na upíra z Kramářské uličky. Předpokládal jsem, že nás z případu stáhli proto, že jsme se dostali příliš blízko k jednomu z hlavních šéfů, vlivnému a ctihodnému muži se zvrácenými sklony. DeFerrierové přece vždycky byli na děti, nebo ne? Nikdy se asi nedozvíme, kolik dětí bylo mučeno a zabito při jejich temných magických rituálech. To vy jste byl tím šéfem, Lovče. To vy jste nás odvolal. A proto jste také musel zabít Blackstonea. Při svém vyšetřování odhalil vaši posedlost malými dětmi, a jakmile by proti vám shromáždil dostatek důkazů, předal by vás Městské hlídce. A on by je dříve či později získal. Ano, hádal jste se s ním, sliboval jste mu hory doly, ale Blackstone byl čestný muž. Nemohl

jste ho podplatit a nemohl jste ho zastrašit, proto jste ho zavraždil. Nemohl jste přece dopustit, aby rozhlásil do světa, co jste zač. To by zničilo vaši dobrou pověst a vaši legendu a to je to jediné, z čeho teď žijete.
Musel jste Blackstoneovu smrt dlouho připravovat. Koneckonců byl jste to vy, kdo řekl čarodějce, jak má udělat ochranný amulet. Ironické, nemyslíte? Nošením ochranného amuletu sám nevědomky spolupracoval na své vlastní vraždě. Nebýt Kateřiny, mohlo vám to docela dobře projít a vaše malé špinavé tajemství by bylo v bezpečí. Adame Lovče, tímto vás zatýkám za vraždu Williama a Kateřiny Blackstoneových.“
Uplynul dlouhý okamžik, po který nikdo nepromluvil, a pak se Lovec tiše zasmál. „Vždyť jsem říkal, že jsi dobrý. Všechno to bylo přesně tak, jak jsi vylíčil, od začátku do konce. Nebýt té čubky Kateřiny... neuvědomil jsem si, jaká je. Vždycky jí to myslelo a byla zatraceně dobrá herečka. Nebýt toho, jak všechno zkomplikovala, nikdy bys mne nepodezíral. Ale na tom nezáleží. Já nikdy před soudem nestanu.“
Jestřáb se vrhl stranou pouhý zlomek vteřiny před tím, než se Lovec s mečem v ruce vymrštil ze svého křesla. Dopadl na podlahu a odkutálel se, zatímco Lovcův meč probodl opěradlo křesla, ve kterém před chvílí seděl. V příštím okamžiku stál zase na nohou a v rukou třímal sekeru. Rybářka stála po jeho boku s taseným mečem. Lovec vytrhl meč z opěradla, odkopl křeslo stranou a rychle ucouvl. Huben a Dorimant překvapeně přihlíželi.
„Máš dobré reflexy, Jestřábe,“ řekl Lovec. „Ale proti mně stejně nemáš šanci. Jediný, kdo mě mohl zastavit, byl Huben, ale o toho jsem se postaral svým sedativem. Izolační kouzlo se během několika minut vyčerpá a pak budu volný. Hlídka najde jen dům plný mrtvol a tou dobou

už budu dávno za horami. Bude to jen další nevysvětlený
případ. V Havenu o ně není nouze.“
„Nepůjdeš nikam,“ řekla Rybářka a lehce pozvedla
meč.
„Myslíš, že mě dokážeš zastavit, holčičko?“
„Proč ne? Už jsem měla co do činění s horšími než jsi
ty.“
Lovec se sebevědomě zasmál a vyrazil. Jeho dlouhý meč s jasným zábleskem prořízl vzduch. Rybářka se zapřela a s

vypětím všech sil úder těžkého meče vykryla. Vzápětí mu ťala po nechráněné noze, ale on její výpad snadno odrazil. To už jí přispěchal na pomoc Jestřáb s napřaženou sekerou. Lovec zvedl volnou rukou křeslo a mrštil jím proti němu. Jedna z dřevěných noh udeřila Jestřába do hlavy a on padl bezvládně na podlahu. Rybářka se na Lovce vrhla a on jí vykročil vstříc. Rybářka byla nucena ustupovat přes celý pokoj, krýt jeho rány svým mečem a při tom čekat na skulinu v jeho obraně, která však byla neproniknutelná. S mečem byla opravdu dobrá, ale on byl lepší a rychle nad ní získal převahu. Lovec byl přinejmenším právě tak silný, jak se o něm říkalo.
Vzduchem sršely jiskry a salónem se nesl třesk zbraní. Jestřáb pomalu vstal a potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Lovec se zamračil. Nemohl vzdorovat oběma najednou a byl si toho vědom. Nečekaně se otočil a sekl zrádně po Dorimantovi. Ten se zaklonil v křesle a rána ho minula. Rybářka se vrhla kupředu, aby výpad vykryla, ale Lovec se v poslední chvíli otočil a silně ji kopl pod levé koleno. Rybářka padla k zemi sténajíc bolestí. Lovec napřáhl meč, aby ji dorazil. Ve stejném okamžiku se na něj vrhl Jestřáb s napřaženou sekerou a Lovec musel ustoupit.
Jestřáb a Lovec stáli tváří v tvář a břity jejich zbraní se ve světle lamp studeně leskly. Meč i sekera se zvedaly

a dopadaly, útočily a kryly výpady, žádná rána nezůstala bez odezvy. Souboj vedený v takovém tempu nemohl trvat příliš dlouho. Lovec už vyzkoušel každou lest a trik, jež znal, ale nic z toho na Jestřába neplatilo. Lovcovy pohyby se začaly zpomalovat a zpanikařil. Dvakrát po sobě použil stejný trik a Jestřáb toho využil. Pronikl jeho obranou a vyrazil mu meč z ruky. Lovec pozpátku zavrávoral a chytil se za pohmožděnou ruku. Pak se zády opřel o zeď, ztěžka lapaje po dechu.
„Říkal jsem, že jsi dobrý, Jestřábe. Před deseti lety bys proti mně neměl šanci... ale to bylo před deseti lety.“ Na chvíli se odmlčel, než se jeho dech zpomalil a uklidnil. „Víš, vážně to není moje vina. Nedokážeš si představit, jaké to bylo vyrůstat v tomhle domě a vidět, co moje rodina dělá... Copak jsem měl jinou možnost? Byli odporní, všichni, do jednoho, a snažili se zkazit i mne. Nemohl jsem jim v tom zabránit, byl jsem ještě dítě. Proto jsem utekl. Stal se ze mě hrdina, který pomáhá ostatním, protože tu nebyl nikdo, kdo by pomohl mně, když jsem to potřeboval. Byl jsem však už poznamenaný, plný zvráceností, které mě naučili. Bojoval jsem s tím, celé roky jsem s tím bojoval. Ale bylo to příliš silné a já byl příliš slabý... Dokonce jsem se snažil koupit tenhle dům, abych ho mohl spálit do základů a vymanit se z pout, kterými mě vázal. Ale Huben mi ho neprodal. Nebyla to moje vina. Nic z toho nebyla moje vina! Já jsem si nezvolil... být tím, čím jsem.“
„Viděl jsem, co jsi udělal té dívce v bordelu u Kobylí hlavy,“ řekl Jestřáb. „Já bych se raději zabil, než bych udělal něco takového.“
Lovec pomalu přikývl. „Nikdy jsem nenašel odvahu. Až dnes. Říkal jsem ti, že před soudem nestanu.“
Vytáhl z boty dýku, rychle ji obrátil v dlani a vrazil si ji hluboko do srdce. Pomalu klesl na kolena, vítězoslavně

se podíval na Jestřába a pak padl na tvář a zůstal ležet bez hnuti. Jestřáb k němu přistoupil a strčil do něj botou. Žádná reakce. Poklekl a nahmatal puls. Žádný necítil. Adam Lovec byl mrtev.
„Je po všem,“ řekl Dorimant. „Konečně je po všem.“
„Ano,“ řekl Jestřáb a unaveně vstal. „Myslím, že ano.“ Podíval se na Rybářku. „Jsi v pořádku, děvče?“
„Žiju,“ odpověděla suše a protahovala si bolavou nohu.
„Byl jeden z nejlepších,“ řekl Dorimant a smutně hleděl na Lovcovo mrtvé tělo. „Nikdy jsem ho neměl rád, ale vždycky jsem ho obdivoval. Byl to jeden z největších hrdinů, jaké kdy Dolní království zrodila. Opravdu vykonal většinu z toho, co o něm říkají legendy.“
„Ano,“ řekl Jestřáb. „Já vím. A proto také řekneme, že všechny vraždy měl na svědomí Hightower. Vlkodlakovi nebude nikdo nic vyčítat. Haven potřebuje legendy, jako byl Lovec, víc než pravdu.“
Dorimant pomalu přikývl. „Myslím, že máte pravdu. Minulost člověka by měla být pohřbena spolu s ním.“
Dům se náhle otřásl a zdálo se, jako by se o kousek propadl. Jemné napětí ve vzduchu okamžitě zmizelo.
„Izolační zaklínadlo,“ řekla Rybářka. „Je pryč. K čertu, vypadněme odsud.“
Všichni se podívali na Hubena, klidně spícího v křesle.
„Běžte,“ řekl Dorimant. „Já tady zůstanu, dokud se nevzbudí. Někdo mu musí povědět o historce, kterou chceme vyprávět. A kromě toho...“ Dorimant se na Jestřába vážně podíval, „slíbil jsem Vizuele, že se o ni postarám. Nechci ji tady nechat mezi cizími lidmi.“
„Dobrá,“ přikývl Jestřáb. „Vrátíme se brzy. Co teď budete dělat, Dorimante, když je Blackstone mrtvý...?“

„Něco vymyslím,“ řekl Dorimant. „Když už nic jiného, tenhle příběh mi zajistí slušnou stravu na celé měsíce.“
Zasmáli se a pak se rozloučili. Jestřáb a Rybářka se beze spěchu vydali chodbou k zavřeným hlavním dveřím. Jestřáb na okamžik zaváhal a pak opatrně otevřel. Dovnitř pronikl chladný větřík, který rozehnal žár dlouhé noci. Slunce už vyšlo, na ranní obloze pluly dešťové mraky a vzduch byl příjemně vlahý. Jestřáb s Rybářkou chvíli tiše stáli a společně vychutnávali svěží ranní vánek.
„Částečně to bylo tím vedrem,“ řekla nakonec Rybářka. „Probouzí v lidech to nejhorší.“
„Máš pravdu,“ přisvědčil Jestřáb, „ale jen pokud v sobě mají zlo, které se dá probudit. Pojď děvče, půjdeme.“
Zavřeli za sebou dveře, vyšli ze zahrady a pak se pustili cestičkou z prudkého kopce, který se svažoval směrem ke středu města ponořeného ve stínu. I v ranních paprscích byl Haven stále temné město.